JOAN J. DOMINIC

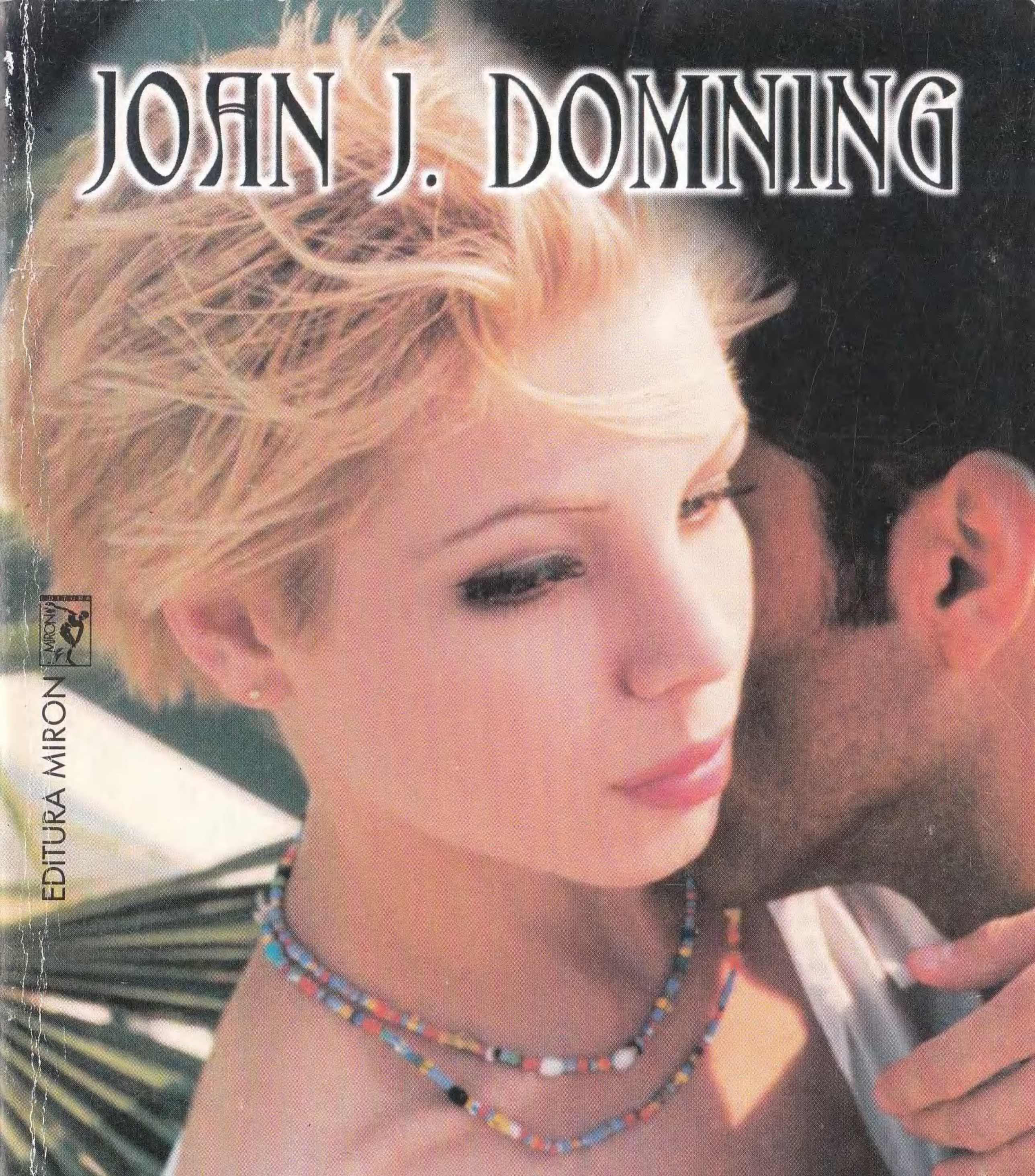

EDITURA MIRON

AGAPEA

Joan J. Domning

Afacerea

ANGEL OF DEATH

by Jack Higgins

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Joan J. Domning

Afacerea

Traducere de Lucia Ion

Editura MIRON
Bucureşti

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corector: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95062-0-0

CAPITOLUL 1

– Ai grijă să nu te rătăceşti în pădure. Fii atentă la albine, urşi, păianjeni, şerpi sau altele şi mai rele. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te apropii de lac ca nu cumva să te îneci.

Leslie Pfarr zîmbi uşor. Acestea fuseseră avertismentele mamei ei cînd o trimitea pe Leslie în fiecare vară să-şi petreacă o lună de vacanță cu tatăl ei la vila Pfarr Lake. Sfaturile nu fuseseră necesare, pentru că, pe vremea cînd era copil, fusese îngrozită de ținuturile sălbatice din jurul stațiunii izolate.

Zîmbetul îi dispăru în timp ce urcă pe o moviliță acoperită cu iarbă, ca să privească clădirea

din buşteni, încercînd să-şi potolească bătăile inimii şi uscăciunea din gît. Îşi ținea cu greu ochii căprui şi neliniştiți întorşi de la pădurea de pini uriaşi şi de la valurile lacului albastru ce străluceau în soare.

Nu mai fusese în Pfarr Lake de treisprezece ani, dar nimic nu se schimbase.

Leslie nu era de felul ei o femeie sperioasă, dimpotrivă, dar nu-şi putea împiedica totuşi teama pe care o simțea auzind sunetul blînd al adierii vîntului, ce făcea să murmure pinii uriaşi ce se întindeau pînă la cer, şi nici frica pe care i-o provocau valurile ce se spărgeau de țărm.

Logic, îşi dădea seama că soarele de după-amiază al lunii iunie, ce se reflecta în apele lacului din nordul Minnesotei ar fi trebuit să-i trezească doar sentimente de linişte şi pace. Nu exista nici un motiv rațional care să justifice fobia pe care o simțea, dar numai gîndul la copaci şi la lac era suficient pentru a o face să intre în panică. Acum era forțată să facă din nou față fricii.

Hotărîtă, îşi ridică ochii din pămînt şi privi în jur la cabanele răsfirate pe malul lacului, la florile sălbatice şi tufişurile mîngîiate de razele soarelui, apoi către clădirea mare cu cele două aripi în care se aflau camerele pentru oaspeți. Complexul îi era familiar, dar începuse să se deterioreze odată cu trecerea timpului.

Brusc, avu o tresărire uşoară de surprindere cînd zări un băiat stînd pe verandă şi privind-o; era un tînăr, aproape un adolescent, îmbrăcat cu un tricou decolorat şi cu o pereche de blugi, avînd în mînă o cutie cu unelte de tîmplărie. Pentru o clipă crezuse că e Eric şi un val de nelinişte îi provocase fiori reci pe şira spinării.

Apoi rîse uşor, nervos, şi-l privi mai de-aproape. Bineînțeles că nu era Eric. El trebuie să se fi maturizat între timp, la fel ca şi Leslie. Băiatul era probabil unul dintre elevii colegiului, care lucra la Pfarr Lake în perioada vacanței.

Oftă uşurată şi privi către lac. Da, Eric trebuie să fi fost un bărbat în toată puterea cuvîntului acum, nu adolescentul obraznic şi poznaş care făcuse o pasiune din a-i transforma fiecare vacanță de vară din copilărie, petrecută la vilă, într-un adevărat chin, făcînd-o să apară drept prostănacă mereu.

Strîmbîndu-se, Leslie şi-l aminti pe Eric cu o exactitate de fotografie întipărită în minte sau poate ca un semnal de avertisment. Avea un smoc de păr blond şi cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată.

Eric reuşise să transforme fiecare dintre previziunile sumbre ale mamei ei în realitate.

Aruncînd o privire către copacii înalți şi deşi ai pădurii, se scutură înfiorată, amintindu-şi de groaza

pe care o trăise cînd el o atrăsese în pădure şi o lăsase acolo ca să se rătăcească. Plînsese cu lacrimi amare şi rătăcise ceasuri în şir înainte de a găsi drumul înapoi către vilă.

Apoi îşi duse mîna la una din sprîncenele ei frumoase, atingînd o cicatrice. Eric o urmărise cu un şarpe, iar ea se împiedicase pe scările verandei, încercînd să scape de el. Rana avusese nevoie de cinci copci.

Privind către curtea din faţa vilei, zări un arţar în care el o convinsese să se urce. Bineînţeles că ea căzuse şi-şi rupsese braţul. Stătuse şase săptămîni cu mîna în ghips.

Zgomotul unui motor care dădea rateuri îi atrase atenţia din nou către lac. O barcă mică se legăna încet pe valuri, îndreptîndu-se spre debarcader.

Simţi cum i se înteţeşte ritmul respiraţiei cînd privi la apa ce lucea în soare, neplăcîndu-i deloc să recunoască faptul că era îngrozită de lac. O trecură fiorii cînd îşi imagină tonele de apă în jurul trupului ei şi îngheţă de spaimă la gîndul că s-ar putea chiar ca apa să-i acopere capul. Cel puţin odată pe vară Eric găsea o modalitate de a o face să cadă în lac.

Doamne! Cum îl mai urîse.

Apoi se încruntă gînditoare, întrebîndu-se dacă nu cumva era posibil să fi făcut o pasiune pentru

el, cînd era copil, şi nu ştiuse cum să se descurce într-o asemenea situație. Altfel cum de o putuse el convinge să facă toate acele lucruri?

Clătinînd din cap, şopti:

– Imposibil.

El o tachinase fără milă şi îi pusese o poreclă care şi acum o făcea să-şi simtă pielea găină cînd se gîndea la ea.

Privind barca ce se îndrepta cu greutate către mal, Leslie se întrebă într-o doară oare ce se întîmplase cu Eric. Trebuie să fi avut vreo treizeci şi unu, treizeci şi doi de ani de-acum, fiind cu un an mai mare decît ea; probabil că lucra la demolări sau ceva legat de asta.

Iritată, renunță să se mai gîndească la Eric şi se gîndi la ea însăşi. Era umilitor să descopere că după atîția ani încă mai simțea această traumă nevrotică față de copaci şi de lac. Ca o persoană educată şi adultă, ce încerca să-şi facă loc într-o lume a bărbaților, lucrînd ca inginer electrotehnic, ar fi trebuit să fie capabilă să depăşească un asemenea sentiment irațional.

Mai întîi se forță să privească la copacii înalți şi zvelți, apoi ascultă cîntecul unei mierle în stufărişul de lîngă mal şi în cele din urmă se hotărî.

Pentru a-şi dovedi că îşi poate învinge fobia din copilărie, va cobori pe ponton şi va sta lîngă apă. Ce se putea întîmpla? Nu mai era o adoles-

centă stîngace, iar Eric nu se mai afla în preajmă pentru a o împinge în lac.

Ce putea surveni?

Cu mare curaj, Leslie coborî scările de lemn care duceau către un ponton de lemn. Traversă pontonul cu un sentiment de împlinire şi mai coborî patru trepte către unul mai mic ce plutea pe apă. Cîteva bărci erau ancorate alături, lipite de nişte cauciucuri vechi pentru a nu se izbi de ponton.

Cu mare atenţie şi prudenţă, făcu cîţiva paşi printre frînghii în sandalele ei cu toc înalt. Cînd ajunse la marginea pontonului, se opri, înghiţînd cu greu nodul de teamă din gît şi privi cu ochii măriţi de spaimă apa ce se mişca în jurul ei. Mirosea puternic a vegetaţie marină şi a peşte.

Trăgînd adînc aer în piept, se forţă să privească spre malul opus, aflat la distanţă, la insula înconjurată de tufişuri şi pini ce se găsea în mijlocul lacului şi la barca cu motorul defect ce înainta încet către ponton.

O clipă atenţia îi fu distrasă de un sentiment de admiraţie faţă de trupul bronzat, suplu şi musculos al bărbatului aflat în barcă, ce purta doar o pereche de blugi scurţi şi o pălărie de pescar cu marginea trasă pe ochi pentru a-şi apăra faţa de soare.

Apoi se întoarse cu spatele la lac pentru a privi

la malul acoperit cu sălcii şi nuferi, precum şi la vila de pe colină, înconjurată de păduri. Fără să vrea trebui să recunoască faptul că, deşi zona era sălbatică şi neîngrijită, avea o frumusețe aparte.

Brusc, pontonul se mişcă sub picioarele ei. Înăbuşindu-şi o exclamație de teamă, aruncă iute o privire către barca ce făcuse valuri şi spre bărbatul atrăgător care se ridicase ca să acosteze.

Chiar în clipa aceea motorul bărcii dădu cîteva rateuri zgomotoase, iar ea tresări puternic, încercînd să-şi mențină echilibrul. Un jet de benzină pătrunse în motor cu zgomot, iar barca înaintă lovindu-se de pontonul plutitor. Acesta se mişcă în lateral, ridicîndu-se şi coborînd în acelaşi timp din cauza valurilor. Leslie făcu cîțiva paşi pentru a nu se dezechilibra. Dar tocul uneia din sandale nimeri într-o crăpătură dintre două scînduri, iar ea căzu în lac.

Totul păru să se întîmple cu încetinitorul. Simți cum pluteşte în aer şi apoi ajunge în lac. Deschise gura într-un țipăt mut, iar inima i se opri cînd corpul ei veni în contact cu apa rece ca gheața. În timp ce se scufunda încet, apa albastră, cu miros înțepător de alge, îi umplu gura deschisă şi se închise deasupra capului.

Zbătîndu-se şi dînd din mîini cu toată puterea, Leslie îşi pierdu cumpătul definitiv. Apa o orbi ca un linţoliu acvamarin şi-şi dădea seama că va

muri. Nu avea aer şi nici o mînă în preajmă de care să se agaţe. Apa îi blocă căile respiratorii, înecînd-o. Lacul părea fără fund, strivind-o şi devorînd-o. Se va scufunda, zbătîndu-se, nebuneşte, pentru totdeauna.

Apoi o mînă puternică o apucă de braţ. Se luptă să se ridice, ţinîndu-se de braţul care o apucase de mînă şi îşi scoase capul din apă, tuşind şi încercînd să se agaţe cu ambele mîini de bărbatul care o ţinea. Îl luă de gît, strîngîndu-l cu puteri sporite, iar umărul lui puternic era ca un colac de salvare, în timp ce el o ţinea strîns, în siguranţă.

După cîteva minute îşi dădu seama că nu era moartă, că nu se mai sufoca şi că se afla într-o apă de nici un metru adîncime, lipită strîns de un bărbat total străin.

Îşi mai dădu seama, de asemenea, că umărul de care-şi lipise obrazul era neted şi mirosea frumos a soare, a esenţă de pin şi a transpiraţie masculină; o combinaţie destul de ispititoare. Îi simţea muşchii tari ai braţului, precum şi căldura trupului prin ţesătura udă a rochiei. Era lipită de el cu tot trupul, cu sînii de pieptul lui, cu burta de abdomenul lui şi cu pulpele de coapsele lui. Aproape îngrozită simţi cum o cuprinde un fior senzual faţă de trupul acestui bărbat străin.

Stînjenită, îşi desfăcu braţele din jurul gîtului

lui şi se dădu înapoi. Rochia udă i se lipise de pielea lui uscată şi se desprinse cu greutate de parcă ţesătura s-ar fi împotrivit separării de pieptul lui lat şi puternic.

O voce plăcută, îngrijorată, cu un timbru grav o întrebă:

– Ai păţit ceva?

Pălăria de pescar căzuse cînd bărbatul cu pieptul gol sărise din barcă să o salveze şi Leslie îşi aţinti privirea într-o pereche de ochi atît de albaştri, încît păreau două bucăţi de cer străjuite de gene negre. Ea îi puse o mînă pe piept cu degetele răsfirate, parcă încercînd să se apere, şi privi fix la părul de culoarea mierii de albine, care i se ondula în jurul urechilor şi pe fruntea lată, bronzată de soare, ajungîndu-i pînă la gît. Ochii lui uimitori erau aşezaţi deasupra pometilor netezi ai obrajilor, iar gura lui avea o formă firească de şfrengar.

– Oh, nu, şopti Leslie, clătinînd din cap şi dîndu-se înapoi. Oh, nu, nu-mi vine să cred.

Şoapta o făcu să tuşească şi să scuipe apă din lac, ceea ce o făcu să-şi amintească de faptul că se afla încă în apă şi se agăţă de mîinile lui.

– Trebuia să fii tu, nu-i aşa? întrebă ea tristă.

Privind trupul lui Eric, văzu că era mai matur, avînd riduri subţiri la colţul ochilor şi în jurul gurii.

Bărbia îi era mai fermă şi mai hotărîtă, dar, în

ciuda celor cîteva schimbări, era fără îndoială chipul lui Eric Nordstrom, un chip pe care nu-l putea uita niciodată.

Nedumerit şi curios, el îi îndepărtă şuviţele ude de păr roşcat de pe faţă şi o întrebă:

– Te cunosc de undeva?

Degetele lui erau gingaşe şi blînde pe chipul ei, şi pe neaşteptate simţi cum fiori de răspuns îi străbat pielea atinsă. Aruncă o privire iute spre pieptul lat de care fusese lipită cu cîteva clipe înainte, apoi privi vinovată din nou către el.

– Da, ar trebui să mă cunoşti. Ai să-ţi aduci aminte dacă te străduieşti puţin, spuse ea privind cu speranţă către ponton.

Dar Eric o apucă de mîini şi o întoarse către el, studiind-o atent. Începu s-o recunoască şi un zîmbet larg făcu să-i apară gropiţe în obraji.

– Chiar te cunosc, nu-i aşa? Există o singură persoană în lume cu păr roşu ca al tău şi cu ochii atît de mari şi de căprui. Şi există o singură persoană căreia eu îi provoc mereu astfel de necazuri.

– Cum de-am putut fi atît de norocoasă? întrebă ea, simţind valuri mici de apă în jurul şoldurilor.

– Grăsunica! strigă el încîntat.

Strîmbîndu-se şi strîngînd din dinţi la auzul poreclei atît de nesuferite, se trezi din nou lipită de

pieptul lui într-o îmbrățișare entuziastă care aproape că o lăsă fără suflare.

Sînii îi erau atît de strîns lipiți de pieptul lui, încît materialul rochiei fu stors, iar picăturile de apă se scurseră pe de lături. Obrajii îi erau îndesați în umărul lui, iar nasul îi nimerise în curba gîtului simțind în nări un miros ce nu putea fi descris altfel decît pur masculin.

Apoi îi dădu drumul, cuprinzîndu-i chipul în mîini şi o sărută entuziasmat pe gură, cu buze moi şi delicate.

Senzații ciudate şi senzuale, ce refuzaseră să se lase reprimate cînd ea se luptă să-şi păstreze cumpătul, începură să-i străbată întreg trupul.

Eric n-o ajută cu nimic atunci cînd se dădu puțin înapoi ca s-o privească adînc în ochi.

– Nu-mi vine să cred că eşti tu, Leslie. Te-ai schimbat. Eşti frumoasă.

Mîinile lui erau în continuare pe obrajii ei, iar cînd ea îşi umezi cu vîrful limbii buzele, îşi dori să n-o fi făcut, pentru că-l văzu urmărind mişcarea fascinat.

– Aş fi vrut să pot spune că şi tu te-ai schimbat, reuşi să spună ea, trăgîndu-se înapoi. Ajută-mă să ies din apă. Nu vrei, te rog?

Neluînd în seamă rugămintea ei, o apucă de mîini şi o privi de la distanță.

– Dar te-ai făcut suplă, sexy şi înaltă! exclamă

el. Unde-ți sînt ochelarii? Şi rotunjimile de copil?

– Eric! strigă ea, trăgîndu-şi mîinile exasperată şi disperată. Dă-mi drumul. Trebuie să mă urc pe ponton.

Dîndu-i drumul la mîini, el păşi prin apă alături de ea către ponton. Cînd ajunse aproape, ea se ridică, simțind cum Eric o saltă de fund cu mîinile, ca s-o ajute să urce. Cînd ajunse pe ponton, se întrebă oare ce se întîmplase cu prețioasa ei demnitate pe care şi-o cîştigase după despărțirea de Pfarr Lake.

Eric sări pe ponton alături de ea, iar Leslie încercă să-şi desprindă materialul maro de jerse al rochiei de pe coapse în timp ce-l privea încruntată.

– Uite ce-ai făcut, îl acuză ea. Uită-te la rochia mea.

– Mă uit, zise el apăsat şi zîmbind. Crede-mă că mă uit.

Din expresia întipărită pe chipul lui, cu care o măsura din cap pînă în picioare, ea avu impresia că putea la fel de bine nici să nu aibă ceva pe ea.

– Nu-mi vine să cred că eşti tu, Grăsunico, spuse el atingîndu-i cu privirea toate punctele importante ale corpului: de la sîni, talie pînă la coapse şi pulpe.

– Nu-mi mai spune Grăsunica! strigă ea uitîndu-se urît la el. Rochia mea e distrusă şi uită-te la

pantofi! Aş putea foarte bine să-i arunc de-acum. Îşi ridică mîna şi rămase cu gura căscată.

– Ceasul!

Mîna îi tremură împreună cu tot corpul, pe de o parte, datorită şocului, pe de alta, din cauza umilinţei.

– Iar poşeta mea e pe fundul lacului.

Eric sări în apă şi-i pescui poşeta. Cînd i-o dădu, spuse blînd:

– Îmi pare rău, Leslie, n-am vrut să te arunc în lac. Am încercat să repar motorul bărcii, dar se pare că n-am reuşit. Vrei să accepţi scuzele mele? Ţi le ofer sincer.

Ea privi în ochii lui uimitori de albaştri şi apoi la părul maroniu de pe piept, şi din nou către chipul lui, spunînd fără tragere de inimă:

– Cred că da... de data asta. Trebuia să mă fi aşteptat la aşa ceva, dar nu ştiam că eşti aici.

Se încruntă.

– Dar acum, dacă m-ai zvîrlit în lac, gata, da? Sînt prea mare ca să mai suport treburile astea.

El păru să socotească, apoi zîmbi.

– Ai aproape treizeci de ani, nu-i aşa? Oh, ce-ai îmbătrînit!

Zîmbind fără să vrea, ea îi aminti:

– Dar tu eşti şi mai bătrîn, şi să nu cumva să îndrăzneşti să uiţi asta.

Apoi urcă cele cîteva trepte, cu pantofii mus-

tind de apă.

– Cînd ai venit aici? întrebă el, venind după ea.

– Acum cîteva minute.

– De ce nu ne-ai anunțat că vii? Am fi pus steaguri şi angajam şi o orchestră.

Ea strînse din umeri, gîndindu-se cît de repede va dispărea bucuria lui cînd va afla de ce se întorsese ea la Pfarr Lake.

– I-ai văzut pe mătuşa Inga şi pe unchiul Oscar? întrebă el. O să moară de bucurie. Le-a fost tare dor de tine.

– Nu, nu i-am văzut. Am vrut mai întîi să văd lacul. De fapt nu voise să vadă lacul deloc, ci dorise să amîne confruntarea cu Oscar şi Inga Nordstrom. Mătuşa şi unchiul lui Eric aveau grijă de vilă de ani de zile. Vor fi distruşi de hotărîrea ei.

Înainte de a-i lua valiza, Eric o apucă de mînă şi spuse blînd:

– Mi-a părut atît de rău cînd am aflat de moartea tatălui tău. L- am iubit tare mult.

Ea simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

– Ştiu, toată lumea l-a iubit.

El îi strînse mîna cu căldură, apoi îi luă valiza şi o conduse către intrarea în vilă.

– Deci acum eşti proprietara vilei Pfarr Lake. Ce zici de asta?

– Aşa se pare, spuse ea vag şi se întoarse să privească împrejurimile.

Ea, Leslie Pfarr, era proprietara uriaşei vile, a aproximativ vreo şaizeci de cabane, un lac de mărime medie şi tot pămîntul din jur. Aceasta era proprietatea familiei ei încă de pe vremea cînd o achiziţionase stră-străbunicul ei la începutul anilor '20.

Oum să le spună acestor oameni că totuşi cea mai mare dorinţă a ei era să vîndă proprietatea Pfarr Lake şi să scape de această staţiune care o călca pe nervi şi o tulbura atît de mult? Că singurul motiv pentru care se întorsese aici la acest sfîrşit de săptămînă era ca să o arate unui viitor cumpărător?

CAPITOLUL 2

Leslie fu dezamăgită să constate că dorința ei de a se strecura neobservată în vilă nu avu şanse de reuşită.

Toți cei aflați în momentul acela în vila enormă păreau să se fi strîns în hol pentru a fi martori la intrarea ei alături de Eric, în starea aceea îngrozitoare în care se afla.

Oaspeții aflați la vilă se strînseseră în jurul recepției, comentînd. Un grup de studenți de la colegiu, care lucrau vara în stațiune, apăru în hol ca prin farmec.

Toți rîseră despre botezul ei din primă zi şi o tachinară în legătură cu rochia udă care i se lipise

de corp, încîntați de stînjeneala ei.

Inga Nordstrom apăru din spatele biroului înalt de la recepție.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chipul ei rotund.

– E Leslie, mătuşă Inga, anunță vesel Eric. S-a întors.

– Leslie! De ce nu ne-ai anunțat că vii? strigă Inga îmbrățişînd-o. Îmi pare atît de bine să te văd.

Apoi se dădu înapoi şi chipul ei suferi o transformare vizibilă uitîndu-se la rochia udă şi la părul îmbibat cu apă al lui Leslie.

– Dar ce-ai pățit? Sper că nu s-a întîmplat nimic rău, nu-i aşa?

Eric rîse.

– Abia aştepta să facă o partidă de înot.

Zîmbi poznaş către Leslie.

– Data viitoare să-ți pui un costum de baie.

Ea îl privi încruntată.

– Ar fi bine să nu mai existe o dată viitoare.

Apoi se adresă Ingăi:

– Din cauza lui. El e vinovat de ceea ce mi s-a întîmplat. Mai trebuie să spun ceva în plus? Nu, n-am pățit nimic, doar o ştirbire a mîndriei mele. Şi eu mă bucur să te văd, dar cred că ar fi bine să merg să mă schimb.

Se întoarse către scări şi se opri brusc, simțind cum i se înmoaie picioarele cînd îl văzu pe băr-

batul care o privea de la intrarea de pe holul lateral. Warren Collingsworth era viitorul ei cumpărător. Dacă starea îngrozitoare în care se afla o făcuse să se simtă jenată în fața oaspeților şi a studenților, acum îi venea să intre în pământ de ruşine în fața lui Warren care era îmbrăcat impecabil într-un costum elegant cu o jachetă sport bleumarin şi o pereche de pantofi marca Gucci.

– Warren, spuse ea stingherită, blestemîndu-l în gînd pe Eric pentru că o pusese într-o asemenea situație, deci ai reuşit să ajungi.

El înaintă şi-i cuprinse mîinile zîmbind, dar în ochii lui se putea citi lesne indignarea în legătură cu halul în care arăta.

– Da, am reuşit, spuse el rigid.

Inga şi Eric priviră de la Leslie la Warren şi apoi din nou la ea, curioşi şi întrebători.

Oscar, soțul Ingăi ieşise din biroul din spate, atras de agitație. Părea complet nedumerit.

Leslie n-avu încotro şi trebui să-l prezinte pe Warren.

– Warren Collingsworth, aş dori să ți-i prezint pe Inga şi Oscar Nordstrom, directorii de la Pfarr Lake şi pe nepotul lor, Eric.

Spre surpriza ei, ochii lui Eric aveau o privire de gheață.

– Warren Collingsworth, repetă el încet. Îmi sună familiar. Ne-am mai cunoscut cîndva?

Ochii lui Warren îl măsurară pe Eric de la pieptul gol pînă la pantalonii scurți şiroind de apă.

– Mă îndoiesc, spuse el rece.

– Warren, îl întrerupse Leslie, evident că nu pot discuta acum. Am să merg sus să mă schimb, apoi putem lua masa împreună.

Nu voia ca el să pomenească cumva din greşeală despre cumpărarea stațiunii, pînă cînd nu-i pregătea sufleteşte pe Oscar şi Inga.

Cînd începu să urce pe scări, Inga se luă după ea, împreună cu Oscar, urmați de Eric ce-i ducea valiza. Warren rămase jos.

În timp ce Leslie descuia uşa masivă de stejar de la camera tatălui ei, aflată la etajul al doilea, Inga se încruntă supărată către Eric şi-i spuse:

– Ar fi trebuit să-mi dau seama cine-i vinovat de accidentul lui Leslie din clipa în care te-am văzut păşind alături de ea.

Cum Eric nu-i răspunse, mulțumindu-se să-i zîmbească îngereşte, Inga îl întrebă:

– N-ai de gînd să te maturizezi niciodată, tinere?

– Nu, dacă am să pot, răspunse el candid.

Inga pufăi pe nări şi intră după Leslie în cameră, în timp ce Eric şi Oscar se sprijiniră de canaturile uşii deschise.

– Ce caută el la Pfarr Lake? întrebă Leslie, arătînd cu capul spre Eric. E în vacanță?

– Continuă să-şi petreacă vacanţele aici, răspunse Inga, de parcă Eric nu s-ar fi aflat de faţă, apoi îi aruncă lui Leslie o privire întrebătoare. Nu te deranjează, nu-i aşa? Bineînţeles că tot ce spui tu e lege. Acum tu eşti proprietara.

– Dacă tu poţi să-l suporţi, pe mine nu mă deranjează, răspunse Leslie, strîngîndu-şi părul ud şi aruncîndu-i o privire lui Eric care-i zîmbi nevinovat. Cum se face că ai atît timp liber la dispoziţie? Nu lucrezi?

Părul îi cădea în bucle pe frunte, iar din pantalonii scurţi se scurgeau şiroaie de apă pe picioarele lui de culoarea bronzului, făcînd o baltă pe podeaua ceruită.

– Sînt un pierde-vară, răspunse el, ridicînd din umeri.

– Un pierde-vară, pufni Inga pe nări. Nu-ţi bate joc. Predă la Universitatea din Minnesota, aşa că vara este liber.

Leslie rămase cu gura căscată.

– Tu eşti profesor?

Rîse, adăugînd:

– Mi-e milă de bieţii tăi studenţi.

– Vin la ore cu trusele de prim-ajutor, spuse el surîzînd larg. Încă n-am pierdut nici unul.

Oscar îşi drese glasul:

– Sperăm să te vedem mai des acum, Leslie, dacă ai revenit la Pfarr Lake. Ai stat deoparte

prea mult timp.

Ochii cu care o măsura erau la fel de albaştri ca ai lui Eric. Asemănarea era puternică, dar în timp ce Oscar semăna mai degrabă cu un viking hotărît, Eric aducea a nordic şiret.

Ambele perechi de ochi albaştri erau pătrunzători şi întrebători, iar Leslie ezită înainte de a răspunde:

– Mi-a fost greu să plec. Meseria mea îmi ocupă mult timp... Şi apoi s-au întîmplat atîtea.

Nu reuşi să pomenească despre intenţia ei de a vinde Pfarr Lake, nu acum cînd tremura de frig, iar apa i se scurgea din rochie.

Inga o bătu afectuos pe braţ.

– Ei poftim, iată cum te ţinem aici de vorbă în loc să te lăsăm să faci un duş fierbinte. Du-te şi te spală. Vorbim mai tîrziu.

Oscar îşi drese din nou glasul:

– Oricînd eşti gata. O să-ţi explic modul în care este condusă staţiunea.

Îi zîmbi călduros.

– O să fie o plăcere să lucrez cu o tînără domnişoară frumoasă.

– Da, desigur, repetă Eric. O plăcere.

Ochii lui o măsurară din nou din cap pînă în picioare.

Roşind din nou, ei îi displăcu profund faptul că răspundea admiraţiei lui şi-i privi pe toţi trei ieşind

şi închizînd uşa.

Oscar şi Inga aveau în jur de şaizeci de ani de-acum, dar amîndoi erau încă vioi şi plini de vitalitate. Lui Leslie îi plăceau foarte mult şi-i considera ca unchiul şi mătuşa ei, nu numai ai lui Eric, deşi nu exista nici o legătură de sînge. Primele îndoieli în legătură cu vînzarea staţiunii începură să-i chinuie conştiinţa în timp ce stătea singură în camera tatălui ei.

Dar în timp ce-şi scotea hainele ude, îşi dădu seama că îi era imposibil să păstreze Pfarr Lake, avînd în vedere sentimentele pe care le încerca vizavi de staţiune. Intră sub duş şi se spălă de apa lacului cu miros de peşte, apoi începu să se îmbrace.

Camera tatălui ei era mare, amenajată într-un capăt cu două fotolii şi o canapea, iar în celălalt cu un dormitor separat printr-o arcadă cu paravane de lemn. Întreg spaţiul era împînzit de mobilier vechi şi confortabil, fiecare piesă fiindu-i familiară: sofaua pe care dormise în timpul vizitelor aici, scaunul preferat al tatălui ei ce-i păstra încă forma corpului, biroul şi cărţile lui.

În timp ce-şi usca părul în faţa oglinzii, propriul chip o privea acuzator. Nu-şi dorea nimic mai mult decît să scape de staţiune, dar acum trebuia să lupte cu sentimentul că vindea amintirea tatălui ei. Chipul cu ochi căprui, cu bărbia fermă şi cu

nasul drept, pe care aplica uşor produse cosmetice, părea faţa unei trădătoare cînd se gîndea la Oscar şi la Inga. Ei lucraseră la Pfarr Lake de cînd îşi putea aminti; se părea că dintotdeauna. Acesta era centrul vieţii lor.

Cu siguranţă că nimic nu se va schimba pentru ei. Erau conştiincioşi şi eficienţi, astfel încît Warren va avea interesul să-i păstreze după ce va cumpăra staţiunea. Dacă va cumpăra staţiunea.

Încruntîndu-se, se întrebă de ce oare era el interesat în achiziţionarea staţiunii, deşi ea era încîntată de acest lucru. Dar era mai uşor să şi-l imagineze pe Warren într-o pereche de pantaloni scurţi, albi şi scrobiţi, jucînd tenis decît stînd într-o barcă şi punînd rîme într-un cîrlig ca să pescuiască.

Îl cunoscuse cu vreo lună în urmă şi se întîlniseră sporadic de cîteva ori de atunci, dar părea puţin probabil ca un bărbat ca Warren să meargă pînă acolo încît să pretindă că e interesat de staţiune doar ca s-o impresioneze.

Pentru el banii nu păreau să constituie o problemă, aşa că poate lacul şi vila constituiau pentru el doar un capriciu.

Ridică din umeri. Indiferent care era motivul, ea se ruga în gînd ca staţiunea să facă o bună impresie asupra lui pe parcursul acestui sfîrşit de

săptămînă şi să o cumpere.

Tresări auzind o bătaie în uşă. Punîndu-şi pe umeri un capot subțire, se îndreptă către uşă în picioarele goale. Eric se afla afară cu o sticlă de şampanie într-o mînă şi două pahare în cealaltă. Ridică paharele şi zîmbi arătîndu-şi dinții albi ca două şiraguri de perle.

– Am venit cu o ofertă de pace. Pot să intru?

Se spălase şi-şi pusese o cămaşă verde-pal, ce stătea întinsă pe pieptul lui lat, şi o pereche de pantaloni subțiri, de culoare închisă, ce-i scoteau în evidență curba şoldurilor şi a coapselor. Îşi pieptănase părul care-i cădea în valuri ondulate umede care străluceau.

Fără ca ea să-i răspundă, el păşi în cameră şi o cuprinse în brațe, paharele şi sticla ciocnindu-se în spatele ei şi o strînse la piept, privind-o.

– Regret fiecare zi din cei treisprezece ani cît am stat departe unul de celălalt, şopti el, în timp ce mirosul de loțiune de ras şi de mosc îi pătrunse în nări, amorțindu-i simțurile.

Ea îl privi tăcută în ochi, foarte conştientă de curbele şi unghiurile trupului lui, dar nu făcu nici o mişcare pentru a se desprinde din îmbrățişare.

Apoi buzele lui îi atinseră uşor gura. Cînd ea rămase în continuare nemişcată, gura lui îi acoperi buzele, mişcîndu-se şi gustîndu-i-le, foarte caldă şi umedă. Mici şocuri electrice porniră in-

tens de la buze, coborînd pe gît şi unindu-se cu celelalte vîrfuri nervoase ale trupului ei ce stătea lipit de al lui. Creierul ei începu să înregistreze semnale de alarmă şi se desprinse de el tulburată. Îi trebuiră cîteva clipe pînă să-şi recapete glasul şi cînd vorbi vocea îi sună ciudat de răguşită:

– Dar nu sînt îmbrăcată.

Îmbrăţişarea îi desfăcuse capotul prin care se observa dantela ce-i acoperea sînii. Se blestemă în gînd pentru că-i atrăsese atenţia, apoi îşi trase repede capotul şi-l legă strîns în talie.

– Mie mi se pare că eşti destul de îmbrăcată, Grăsunico, spuse el cu o umbră de dezamăgire în glas.

Traversînd încăperea, puse paharele pe măsuţa de cafea din faţa canapelei. Dopul sticlei de şampanie pocni şi el turnă vinul alb şi acidulat, apoi îi întinse un pahar. Ea îl luă, iar el ciocni paharul cu al ei, scoţînd un clinchet plăcut, apoi spuse:

– Noroc, şefa. Ne bucurăm că te-ai întors.

Leslie oftă, apoi sorbi din pahar şi zîmbi.

– Mă mir că nu m-ai udat cu şampanie cînd ai destupat sticla.

Acum se simţea mai în largul ei, după ce bătăile inimii începură să-i revină la normal în urma sărutului.

El rîse.

– Am început să fiu mai atent. După eşecul de la început, va trebui să mă străduiesc din răsputeri ca să-ți dovedesc că nu sînt o piază-rea.

Dînd din cap, ea se aşează pe canapea, iar Eric veni lîngă ea, îşi ridică un genunchi şi o privi.

– Am fost destul de afurisit cu tine cînd eram copii, nu-i aşa? întrebă el pocăit.

Ea îl privi în ochi şi zîmbi.

– Începusem să am coşmaruri din cauza ta cu două săptămîni înainte de a veni aici în fiecare vară. Întotdeauna mă aşteptam la tot ce era mai rău, iar tu nu m-ai dezamăgit niciodată.

– Am fost o adevărată calamitate, nu-i aşa? Aş vrea să-ți pot spune că m-am schimbat.

Zîmbi, lăsîndu-şi capul într-o parte.

– Dar era vina ta, să ştii. Altfel nu mi-ai fi dat nici o atenție. Nu voiam altceva decît să mă bagi în seamă. Altfel nici măcar nu mi-ai fi zîmbit.

– Să-ți zîmbesc! Nu zîmbeam nimănui. Aveam gura plină de proteze dentare şi nu voiam să vadă nimeni.

– Arată-mi dinții, îi ceru el.

Ea zîmbi şi el încuviință aprobator.

– Frumos. Foarte frumos.

– Şi apoi nu-mi venea să-ți zîmbesc, spuse ea. Insistai să-mi tot spui „Grăsunica" şi mă deranja. Era suficient că eram rotofeie, dar tu mă făceai să

mă simt ca un purcel.

– Eu te vedeam frumuşică, rotunjoară şi simpatică foc.

Ochii lui coborîră, privindu-i corpul şi se încruntă.

– Cred că-mi plăceai mai mult cum erai.

– Mulțumesc foarte mult.

– Dar eşti în continuare frumuşică şi rotunjoară acolo unde trebuie, se corectă el. Ce s-a întîmplat cu kilogramele în plus?

– Alerg în fiecare zi cîțiva kilometri.

– Doamne fereşte!

Zîmbi larg şi luă sticla, apoi turnă din nou în pahare.

– Şi ochelarii văd că au dispărut. Poți fără ei? Să vezi, adică.

– Foarte bine.

Rîse.

– Şi o să am grijă să nu te scap din ochi. Port lentile de contact.

Obrajii lui făcură din nou gropițe cînd rîse, apoi îşi schimbă poziția şi întrebă:

– Ce părere ai despre Pfarr Lake, acum cînd te-ai întors după atîția ani?

– Nu s-a schimbat prea mult, răspunse ea, aruncîndu-i o privire cu coada ochiului. Vila este în continuare izolată într-o mică lume a ei şi eu în continuare mă simt de parcă aici n-ar fi locul meu.

Copacii şi lacul mă sperie în continuare.

El îi aruncă o privire lungă şi gînditoare, apoi spuse:

– Poate că am putea schimba acest lucru.

Ea clătină din cap şi rămaseră amîndoi tăcuți cîteva minute, după care Eric spuse:

– Tatăl tău a ținut mult la Pfarr Lake şi la stațiune. Toată lumea se întreabă acum ce planuri ai tu.

Leslie mîngîie buza paharului cu vîrful degetelor.

– Nu sînt sigură...

Lăsă fraza neterminată, întrebîndu-se de ce oare îi venea atît de greu să declare răspicat că intenționa să o vîndă. Oricum va trebui să o facă mai devreme sau mai tîrziu.

– E ceva la care trebuie să te gîndeşti, nu-i aşa? îndrăzni el. Atîția oameni depind de tine.

Ochii lui albaştri erau fixați pe chipul ei.

Ea încuviință tăcută, simțind în interior un fior neplăcut. Eric îşi întoarse privirea şi-şi puse picior peste picior.

– Văd că soțul tău n-a venit împreună cu tine.

În observația nevinovată zăceau sute de întrebări.

Ea îşi atinse inelarul gol.

– Nu mai sînt căsătorită. N-a mers. Sînt din nou Leslie Pfarr.

– Iartă-mă, n-am ştiut. Aş fi prea indiscret dacă te-aş întreba ce s-a întîmplat?

– Da. Nu-mi place să vorbesc despre asta.

– Atunci îmi retrag întrebarea. Eram doar curios.

Brusc, îi veni o idee. Nu se gîndise că Eric ar fi putut avea o soție, dar ar fi fost ciudat să nu aibă, pentru că era cu siguranță un bărbat foarte atrăgător.

– Dar tu? Eşti căsătorit?

– Nu, răspunse el, sprijinîndu-se cu spatele de canapea şi întinzîndu-şi picioarele.

– De ce nu? întrebă ea, surprinsă de valul de uşurare pe care-l simțise.

– Nu-mi place să vorbesc despre asta, declară el solemn, cu ochii rîzîndu-i în cap. De ce vrei să ştii?

Ea zîmbi.

– Eram doar curioasă.

El se aplecă şi puse paharul jos.

– De fapt, am cerut pe cineva odată în căsătorie, dar ea a rîs de mine. Credea că glumesc.

Zîmbi.

– Probabil că avea dreptate: îți poți imagina cum ar fi să fie căsătorită cu mine?

– Un circ în trei?

– Ai dreptate.

Leslie rîse încet şi se ridică, mergînd spre fe-

reastră. Eric veni lîngă ea şi amîndoi priviră către lac.

Soarele coborîse în spatele copacilor, iar cerul era pictat în roşu şi portocaliu, cu umbre purpurii ale unui nor aflat la orizont. Culorile se reflectau în apa liniştită şi argintie a lacului. Deodată, trei raţe ţîşniră de la suprafaţa apei, speriate de ceva nevăzut. Zburară cîteva sute de metri, apoi aterizară cu zgomot şi din nou apa lacului redeveni liniştită.

– Tipul acela cu care ai venit împreună, întrebă Eric întrerupînd tăcerea, e noua ta pasiune?

Leslie rămase cu ochii la fereastră, ezitînd. În cele din urmă ridică uşor din umeri.

– E doar un prieten. Voia să vadă Pfarr Lake.

– Te gîndeşti să vinzi, nu-i aşa? întrebă încet Eric.

Ea îl privi tresărind surprinsă şi-i văzu ochii scrutători.

– Poate... murmură ea.

El scoase o exclamaţie sonoră şi bău şi restul de vin din pahar.

– Acelei... acelei persoane pe care ai adus-o aici? De ce lui?

– De ce nu lui? Ce contează?

– Cît de multe ştii despre... Cum îl cheamă?

– Warren Collingsworth, şi nu ştiu prea multe, decît că are bani şi este interesat. Ce altceva mai

este necesar?

El se uită la ea, apoi porni către măsuță şi aduse sticla pentru a umple din nou paharele.

– Grăsunico? începu el, apoi se strîmbă şi spuse: Nu, să lăsăm porecla, Leslie.

Întinse mîna şi-i atinse cicatricea mică şi albă de deasupra sprîncenei.

– Leslie, am senzația că eu sînt vinovat de aversiunea ta față de lac şi de vilă. Dacă aş putea, aş da timpul înapoi ca să şterg cu buretele tot ce ți-am făcut, dar nu pot.

Se uită adînc în ochii ei.

– Aş vrea să-ți prezint frumusețea acestui ținut care-ți aparține. Vrei să-mi dai şansa să mă recompensez şi să-ți arăt de ce iubesc Pfarr Lake atît de mult? Glasul lui era adînc, blînd şi mîngîietor, atingînd-o uşor cu vîrful degetelor, apoi îşi retrase mîna.

Leslie îşi ridică mîna, atingînd locul de pe frunte unde simțea urma degetelor lui. O ardea. Dădu drumul aerului pe care-l ținuse în piept.

– Dar duminică plec. Asta înseamnă doar trei zile. Trebuie să mă întorc la Minneapolis.

– La serviciu?

Ochii lui atît de albaştri sub sprîncenele negre o hipnotizau.

– Nu, recunoscu ea. Am o vacanță de trei săptămîni. Dar am alte planuri. Am alte lucruri de

făcut. Mă duc cu maşina la Chicago s-o văd pe mama...

În faţa prezenţei masculine a lui Eric şi a ochilor lui hotărîţi, planurile ei păreau brusc lipsite de seriozitate.

– Anulează totul, şopti el. Rămîi aici. Te rog!

– Eric... protestă ea cu glas slab.

Luîndu-i mîna, i-o apăsă cu degetele lui calde.

– Promit. Voi fi mai mult decît atent, mai mult decît cuminte. Am să mă port cu tine la fel cum mă port cu un porţelan din cel mai fin. Te rog, Leslie?

Ea îşi trase capotul, strîngîndu-l şi mai tare în jurul trupului.

– Atunci... spuse ea cu nesiguranţă în glas.

El zîmbi cu ochi triumfători.

– Bine! Atunci aşa rămîne. Am să te pot convinge să iubeşti locul acesta ca un copil, în trei săptămîni.

O îmbrăţişă, o sărută pe obraz şi plecă înainte ca ea să-i poată răspunde.

Leslie rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii, pipăindu-şi obrazul.

Apoi mîna i se strînse pumn şi bătu din picior cu ciudă.

– La dracu'! spuse ea în încăperea goală.

Acum îşi amintea cum de reuşise el s-o convingă să urce în copacul acela, să coboare pe

ponton şi să-l urmeze în pădurea aceea îngrozitoare ca să se rătăcească.

Murea de ciudă în sinea ei că din nou căzuse în capcană. Acum nu mai era o adolescentă naivă. Era o femeie adultă şi inteligentă, şi totuşi el o răsucise din nou pe degetul mic după bunul lui plac. Ei bine, n-o s-o facă. N-o să rămînă. Hotărîrea ei de a vinde era deja luată.

Privi la cele două pahare de pe măsuţa joasă. Sau încă nu? Şi dacă o luase, pe ce se bazase? Pe o fobie nevrotică faţă de un lac frumos şi liniştit, şi o pădure care-l înconjura? Nu era dispusă să accepte o asemenea slăbiciune.

Întorcîndu-se la fereastră, privi la copacii întunecaţi ale căror contururi se distingeau pe cerul purpuriu şi îşi atinse obrazul în locul unde o sărutase Eric.

Se întrebă într-o doară cine o fi fost oare femeia pe care el o ceruse în căsătorie şi zîmbi cînd simţi un fior de gelozie.

Probabil că în copilărie făcuse o pasiune pentru Eric. Spera din toată inima să fi fost ceva trecător. Rîzînd în sinea ei, îşi zise că exista un singur mod de a afla adevărul. O să rămînă o săptămînă. N-o să-i strice să afle cîteva lucruri noi despre propria persoană şi temerile pe care le încerca.

Îşi puse o rochie arămie pe care o închise la

spate cu fermoarul şi îi plăcu trupul zvelt pe care-l văzu în oglindă. Culoarea rochiei îi întuneca şuviţele roşcate din păr, reflectîndu-se în ochii ei căprui. „Grăsunica“ crescuse, iar Leslie se simţea mai sigură pe ea însăşi cum să-l abordeze pe Eric. Îşi puse o pereche de sandale maronii cu tocul înalt şi coborî în sufragerie să se întîlnească cu Warren.

Sufrageria era o încăpere enormă cu candelabre rustice, mese acoperite cu feţe de masă albe şi ferestre uriaşe care dădeau spre lacul ale cărui ape tremurau uşor, reflectînd culorile superbe ale apusului de soare. Pereţii lambrisaţi cu lemn închis la culoare erau decoraţi cu picturi în ulei, realizate de studenţii care lucraseră aici în verile trecute.

Fetele care serveau acum, îmbrăcate în costume populare scandinave, alergau de colo pînă colo, rîzînd, vorbind şi ocupîndu-se de oaspeţi. O muzică plăcută, în surdină, se amesteca cu zumzetul conversaţiei vesele.

În timp ce Warren şi Leslie aşteptau să le fie servită cina, Eric se opri la masa lor şi încălecă pe un scaun fără a fi invitat. Ronţăia un coltuc de pîine şi sporovăia vesel despre bărci şi pescuit, neluînd în seamă dezinteresul făţiş al lui Warren. Leslie îi privea. Amîndoi era nişte bărbaţi atră-

gători, dar atît de diferiți.

În cele din urmă, Eric se ridică, pregătindu-se să plece. Se uită la Warren.

– Şi totuşi am senzația că te cunosc de undeva. Cu ce te ocupi?

Warren se încruntă, evident considerînd că era o întrebare lipsită de bun-simț, dar văzînd privirea interesată a lui Leslie, zîmbi țeapăn şi răspunse:

– Afaceri imobiliare.

– O, o, afaceri imobiliare, murmură Eric. Nu. S-ar putea ca asta să fie legătura. Niciodată n-am cumpărat sau vîndut vreo casă.

Zîmbi nevinovat şi spuse într-o doară, apăsînd pe ultimele silabe:

– Eu predau ecologia la Universitate. Sînt specialist în mediul înconjurător. Asta nu prea are de-a face cu afacerile imobiliare, nu-i aşa?

Tonul său însă îi nega afirmația.

Warren îi aruncă o privire ostilă.

Leslie privi de la unul la altul nedumerită.

– Poftă bună, le ură Eric cu un zîmbet strălucitor.

Warren, cu chipul întunecat şi plin de suspiciune, îl urmări cu privirea cum dispare din încăpere.

Leslie îl studie gînditoare pe Warren; se manifestase într-un mod pe care ea nu i-l mai văzuse

pînă atunci.

Cînd se întoarse cu fața spre ea, încercă să refacă intimitatea pe care le-o întrerupsese Eric, dar nu reuşi să-şi ascundă tulburarea. Nu făcu nici o referire la cumpărarea stațiunii, iar Leslie nu avu chef să aducă acest subiect în discuție.

După ce terminară cina, Warren o invită în camera lui din aripa de nord pentru o discuție între patru ochi, privind-o sugestiv.

Ea ezită, apoi clătină încet din cap.

– Poate altă dată.

Zîmbind pentru a îmblînzi refuzul, adăugă:

– Apropo, m-am hotărît să rămîn la Pfarr Lake în jur de-o săptămînă, aşa că nu ne vom mai vedea o vreme după ce pleci duminică.

Iritarea lui deveni vizibilă.

– De ce faci asta? Mi-ai spus că nu poți să suferi locul ăsta şi că nu te simți deloc bine aici, în fond de aceea vrei să vinzi. Credeam că vom discuta despre vînzare în drum spre casă.

Reacția lui o surprinse şi imediat avu o senzație de respingere față de presiunea la care era supusă.

– O săptămînă în plus sau în minus ce mai contează? Mai am de făcut cîteva lucruri. De exemplu, trebuie să eliberez biroul tatălui meu. Cred că înțelegi, nu?

El încercă să-şi ascundă neplăcerea şi spuse:

– Atunci rămîn cu tine. Ai să ai nevoie de ajutor. Şi de protecţie, dacă după-amiaza asta constituie pentru tine un exemplu.

– Warren, nu este necesar.

Totul se complica şi Leslie simţea că începe să se enerveze.

– Nu trebuie să rămîi. Vei vedea tot ceea ce este de văzut în acest weekend.

– Dar eu vreau şi să ştii că nu accept un refuz drept răspuns.

O luă în braţe hotărît. Sărutul lui era cald şi experimentat, şi poate că i-ar fi putut răspunde dacă n-ar fi fost atît de furioasă.

Dîndu-se înapoi, îi spuse hotărîtă:

– Noapte bună, Warren, şi porni pe scări.

Cînd se uită înapoi văzu privirea amuzată a lui Eric. Se afla în spatele unui birou înalt, în hol, sprijinindu-se în coate şi nu se îndoia că el auzise tot ceea ce discutaseră ea cu Warren. Îi aruncă un zîmbet strălucitor şi-i făcu semn cu mîna.

Ea se strîmbă la el şi urcă pe scări.

CAPITOLUL 3

Leslie nu se trezi pînă la ora zece a doua zi de dimineață. Intenționase să se scoale devreme pentru a-şi petrece cît mai mult timp pe perioada weekend-ului cu Warren, dar adormise abia în zori. În loc să doarmă, îşi trecuse în revistă evenimentele din ziua precedentă, ascultînd în răstimp liniştea întreruptă doar de freamătul pădurii din jur.

Acasă, în Minneapolis, mintea ei se zăvora automat în faza zgomotelor provocate de trafic şi de avioanele care decolau şi aterizau, dar aici îşi simțea încordat fiecare nerv la zgomotul vîntului ce agita crengile de pin, a clipocitului blînd al la-

culuí, a trosnetului misterios al crengilor uscate şi la bîzîitul ţînţarilor ce roiau dincolo de jaluzele.

Se gîndi şi se răzgîndi asupra hotărîrii ei de a rămîne în staţiune. Va fi inutil, ştia asta; o săptămînă nu va fi suficient pentru a-i îndepărta temerile. N-avea timp să conducă staţiunea pe perioada verii şi nici interesul necesar pentru a o readuce la forma iniţială.

Şi apoi, Eric era un bărbat destul de atrăgător pentru a o tenta să rămînă. Fusese o proastă că se lăsase convinsă atît de uşor de un bărbat atît de volatil ca el şi avea neplăcuta senzaţie că, dacă va rămîne o săptămînă, asta se va şi întîmpla; va sfîrşi prin a avea o legătură de prost-gust cu el.

După ce se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni scurţi, albi, şi un pulover auriu, tocmai îşi punea o pereche de sandale cînd auzi un ciocănit la uşă.

Una dintre studentele la colegiu intră la invitaţia lui Leslie, o fată de vreo douăzeci de ani, avînd într-o mînă un coş cu rufe şi în cealaltă un aspirator.

– Iertaţi-mă, spuse fata veselă, credeam că sînteţi plecată. Voiam să fac curat în cameră.

Avea ochii vioi, o fetişcană simpatică, iar părul lung, castaniu, era prins în cozi.

Leslie zîmbi.

– Ar fi trebuit să fiu plecată de o oră, dar am dormit mai mult. N-am nevoie totuşi de serviciu în cameră. Pot să-mi fac şi singură ordine. Ştii, eu nu sînt un oaspete obişnuit care plăteşte.

– Ştiu, domnişoară Pfarr, dar nu contează. Vreau eu s-o fac. Două veri la rînd am făcut ordine pentru tatăl dumneavoastră şi am considerat asta o onoare.

Chipul ei vesel se întristă.

– Îmi pare atît de rău pentru ceea ce s-a întîmplat. Îmi va fi tare dor de dînsul.

– Ştiu, spuse Leslie blînd. La toţi o să ne fie dor de el. Dar, sincer, nu trebuie să faci ordine aici, cred că ai multe alte lucruri de făcut.

Fata intră şi puse coşul jos.

– Nu e nici un deranj. Oricum urc să fac ordine în camera lui Eric, făcu semn din cap prin uşa deschisă către încăperea de vizavi de pe hol, aşa că dacă tot sînt aici, pot să aranjez şi aici, la dumneavoastră.

Era limpede că fata era o persoană hotărîtă, observă Leslie. Rămase cu ochii pironiţi asupra celeilalte uşi, ducîndu-şi mîna la gît. La al doilea etaj nu erau decît două camere şi nu se prea simţea în largul ei ştiind că îşi va petrece şapte nopţi, atît de aproape de Eric.

Nu că n-ar fi avut încredere în el, dar oare putea avea încredere în ea însăşi? Degetele ei

atinseră obrazul, acolo unde o sărutase Eric.

Oftînd adînc, se întoarse spre fata care începuse să facă patul.

– Cum te cheamă? întrebă ea, apucînd de celălalt capăt al cuverturii pentru a o aşeza.

– Jennifer Clarke, răspunse fata. Jenny, domnişoară Pfarr.

– Iar eu sînt Leslie. Mă faci să mă simt de o sută de ani cînd îmi spui domnişoară Pfarr. Îți place să lucrezi aici?

– Oh, da, dădu din cap Jenny cu putere mişcîndu-şi codițele. Merg la colegiu şi n-aş putea plăti taxele dacă n-ar fi fost slujba asta şi tatăl dumneavoastră.

Îndreptă o pernă şi o privi întrebător pe Leslie.

– Niciodată nu m-aş fi gîndit să merg mai departe la şcoală dacă dînsul nu m-ar fi încurajat. Tatăl meu a murit cînd eram mică, aşa că nu aveam prea mulți bani şi nu credeam că am şanse să merg la colegiu. Dar aşa pot.

Leslie ascultă gînditoare.

– Şi ce note ai la şcoală? întrebă ea.

Jenny ridică ochii.

– Trebuie să am note mari ca să pot lucra aici.

– Ca să poți lucra aici? repetă Leslie surprinsă. De ce?

Jenny termină de aranjat patul şi se îndreptă spre baie.

– N-ați ştiut? întrebă ea, folosind spray-ul de curățat pe faianță. Doar copiii cu aptitudini deosebite şi cu probleme financiare sînt aleşi să lucreze la vila Pfarr Lake. Trebuie să ne încadrăm în nişte standarde foarte fixe.

– Bănuiesc că sînt multe lucruri pe care nu le ştiu, recunoscu Leslie.

– Acum se vor schimba lucrurile dacă dînsul nu mai e? întrebă Jenny, concentrîndu-se asupra curățeniei, cu trupul încordat în aşteptarea răspunsului.

Leslie puse prosoape curate, îndreptînd încet pe fiecare dintre ele, ținîndu-şi fața întoarsă într-o parte.

– Va trebui să mă familiarizez cu toate înainte de a-ți putea da un răspuns.

Se uită la Jenny.

– Îmi va fi foarte greu să-i iau locul tatălui meu.

Jenny oftă, spălînd chiuveta.

Leslie intră în camera de zi, începînd să şteargă praful de pe măsuța de cafea. Duse sticla de şampanie la coşul de gunoi şi cînd îşi ridică ochii o văzu pe Jenny care o privea interesată.

– Duc eu astea jos cînd cobor în sufragerie, spuse ea luînd paharele cu picior.

Jenny zîmbi atotştiutoare şi dădu cu spray pe geam, ştergîndu-l apoi cu o cîrpă.

– Cîți studenți lucrează aici? întrebă Leslie. Şi

cine sînt?

Jenny îşi micşoră ritmul mişcărilor.

– Păi este David, ajutorul de bucătar, e drăguț în felul lui, dar e logodit, şi mai sînt Pete şi Jack care servesc la mese. Ann este cameristă, iar ea şi cu Jack sînt nedespărțiți. Mie îmi place de Peter, dar el e mai interesat de Angela, una dintre chelnerițe, însă ei îi place mai mult de Ken, grădinarul. Judy e cealaltă chelneriță.

Acum număra pe degete, încruntîndu-se concentrată.

– Judy se ține după Tim, numărul unu, dar treaba nu merge prea bine, pentru că el e în tura de zi, iar ea nu-l vede prea mult pentru că lucrează seara. Dar asta e bine pentru Janet care-l place pe Tim numărul unu. Ea e cea care spală vasele ziua. Tim numărul doi spală vasele seara. Lui îi place de mine şi s-ar putea să-l iau în seamă dacă nu merge treaba cu Peter.

– Hai să vedem, continuă Jenny, privind în gol. Mai e şi Jerry care se ocupă de reparații, dar el nu e nostim deloc. E mohorît şi capricios, şi n-are nici un prieten. Apoi sînt Stacy şi Rosalie, cameristele, care umblă după tot ce poartă pantaloni.

Continuă să numere pe degete pînă cînd numi cîțiva în plus peste douăzeci, inclusiv aspirațiile lor romantice. Apoi trase aer în piept:

– Cred că i-am pus pe toți.

Leslie rămăsese cu gura căscată şi cu ochii mari.

– De ce oare am senzaţia că-mi pare rău că te-am întrebat? Îmi este imposibil să-i ţin minte pe toţi.

Jenny rîse.

– Idilele sînt singura modalitate prin care-i pot ţine minte pe toţi.

– Văd că aici nu e chiar o muncă de sclav, spuse Leslie şi-i făcu un semn amuzat de rămas-bun cu mîna lui Jenny, în timp ce ieşea pe hol.

Nici Warren şi nici Eric nu se aflau în sufragerie cînd coborî să-şi ia micul dejun, aşa că, după ce termină de băut a doua ceaşcă de cafea, merse la recepţie să întrebe de ei.

Atît Inga cît şi Oscar îi zîmbiră în semn de salut, apoi Oscar spuse:

– Am auzit că mai rămîi o vreme.

– Ştirile circulă cu siguranţă destul de iute, nu-i aşa? comentă Leslie.

Inga zîmbi.

– Aşa se întîmplă pe aici. Avem o reţea bine pusă la punct.

– L-aţi văzut pe Warren Collingsworth în dimineaţa asta?

– A coborît mai devreme şi a întrebat de tine, dar nu te treziseşi încă, răspunde Inga. Aşa că

Eric s-a oferit să-l ducă într-o plimbare în jurul lacului. Au plecat acum vreo oră cu camioneta.

– Ce-a făcut Eric? Oh, nu, gemu Leslie, încruntîndu-se uşor. Aş fi putut să jur că nu se prea plac reciproc.

– Păreau destul de cordiali unul cu celălalt, spuse Inga curioasă. Eric o să-i poată oferi un tur de ansamblu. Cunoaşte Pfarr Lake mai bine decît oricine altcineva. Nu-ți face griji. Domnul Collingsworth n-o să pățească nimic.

– N-aş fi chiar atît de sigură, răspunse Leslie, bătînd cu unghiile în birou preț de cîteva clipe, destul de bănuitoare, apoi ridică din umeri. Oricum, n-am ce să mai fac acum.

Se îndreptă şi-l privi pe Oscar.

– Poate că ar trebui să mă pui la curent cu situația stațiunii. Cred că ar trebui să ştiu cu ce am de-a face.

Se îndreptară amîndoi către biroul tatălui ei.

La ora trei după-amiază, cînd Leslie ieşi din birou după un studiu lung şi neplăcut al registrelor financiare, Eric şi Warren tocmai intrau pe uşă.

Warren purta o pereche de pantaloni scurți de doc, boțiți, şi o cămaşă cu mîneci scurte, udă de transpirație. Picioarele îi era zgîriate şi pline de praf, iar pantofii plini de noroi. Extenuat şi cu părul zburlit pe frunte, şchiopătă, strîmbîndu-se de du-

rere prin hol.

Ridicîndu-şi mîinile, Leslie se îndreptă către el.

– Ce-ai pățit?

Privind-o cu cearcăne negre în jurul ochilor, îşi puse mîinile murdare într-ale ei şi spuse cu glas slăbit:

– Ai dreptate în privința prietenului ăsta al tău. E mai mult decît activ, pentru Dumnezeu.

Îşi retrase una din mîini pentru a-şi scărpina o ciupitură de țînțar, una din zecile care-i acopereau pielea neprotejată.

– Acum, te rog, te rog, aşează-mă pe un scaun şi dă-mi ceva tare şi bun de băut.

Leslie îi aruncă o privire încruntată lui Eric care stătea sprijinit în cot de birou, vesel şi proaspăt, aproape ca scos din cutie. Îi zîmbi candid. Ea îşi desprinse iute ochii de la el şi-l conduse pe Warren la bar, îl aşeză la o masă mică, rotundă, şi-i aduse un whisky dublu cu gheață.

El trase o înghițitură lungă, apoi îşi trecu mîna pe față şi prin păr.

– Dumnezeule, sînt epuizat. Capra asta de munte m-a făcut să mă tîrăsc în sus şi în jos pe dealuri, să înaintez prin tufişuri, şi am alunecat pe iarbă de cred că mi-am scrîntit glezna, se plînse el, arătîndu-i piciorul ca ea să-l compătimească.

– Îmi pare rău, murmură ea stînjenită, furioasă la culme pe Eric.

Dacă lui Warren îi trecuse prin cap să cumpere stațiunea, fără îndoială că după aşa ceva, renunțase la idee.

– Eu voiam să ai o părere bună despre Pfarr Lake şi acum, poftim. De ce, Doamne iartă-mă, te-ai dus tocmai cu Eric? Ți-aş fi arătat eu ceea ce doreai să vezi sau Oscar.

El îi aruncă o privire iute, gînditoare, apoi bău din pahar, lovind cuburile de gheață între ele şi ridică uşor din umeri.

– Cred că a fost un moment de nebunie.

Se ridică în picioare cu greutate, strîmbîndu-se.

– Abia aştept să fac un duş şi să scap de mizeria asta de pe mine.

Zîmbi cu buzele crăpate şi uscate.

– Ne vedem atunci la masă, da?

Leslie dădu din cap, apoi îl privi cum şchioapătă prin hol, fără nici cea mai mică speranță că Warren şi-ar mai dori această stațiune epuizantă după o asemenea întîmplare. Şi părea o imposibilitate ca să mai poată găsi alți eventuali cumpărători.

Ridicîndu-se furioasă, porni cu paşi mari spre hol, intenționînd să-l ia la întrebări pe Eric, dar acesta dispăruse. Urcă hotărîtă scările şi bătu la uşa lui. Nu primi nici un răspuns.

Enervată, intră în camera ei să se pregătească pentru masă. Singura rochie pe care o adusese

cu ea era de nuanța caisei, ridicată seducător pe gît, lăsîndu-i umerii şi spatele gol. Ştia că se potriveşte foarte bine cu părul şi cu pielea ei netedă şi translucidă. Intenționa să echilibreze eşecul lui Eric cu propriul ei farmec.

La ora şase şi jumătate se aşeză la o masă dintr-un colț retras al sufrageriei, aşteptînd cu un pahar de băutură în față. Cînd la şapte şi jumătate Warren tot nu apăru, merse în aripa de nord unde se afla camera lui.

Trebui să ciocănească de trei ori, simțind cum începe să-şi piardă cumpătul înainte ca el să deschidă în cele din urmă uşa. Era curat şi bărbierit, dar încă în halat şi cu ochii somnoroşi.

– Oh, Leslie, draga mea, gemu el. Îmi pare atît de rău. Va trebui să mă scuzi în seara asta. Nu mă simt deloc bine, absolut deloc.

Şi nici nu arăta bine: era palid, iar pe piele avea dungi şi zgîrieturi iritate.

– Pari într-adevăr bolnav, spuse ea îngrijorată. Pot să te ajut cu ceva? Să-ți trimit o tavă cu mîncare în cameră?

– Nu, nimic, mulțumesc. Nu vreau decît să mă odihnesc. Dimineață o să mă simt mai bine.

Zîmbi slăbit şi închise uşa.

Leslie se întoarse necăjită în sufragerie, se aşeză singură la masă şi comandă cina.

Cînd terminase aproape de mîncat, Eric se în-

dreptă spre ea, îmbrăcat cu o jachetă sport, avînd petece de piele la coate. Zîmbi vesel cînd o văzu, iar părul pieptănat frumos se scutură, strălucind ca aurul curat la lumina blîndă a candelabrelor.

Se aşeză în scaunul aflat vizavi de ea.

– Hei, arăți superb în seara asta, Grăsunico.

– Nu-mi mai spune Grăsunico! se răsti ea, dîndu-şi farfuria într-o parte. Ce naiba i-ai făcut lui Warren? Arată îngrozitor. Sînt îngrijorată de starea lui.

Punîndu-şi coatele pe masă, Eric îşi sprijini capul în pumni privind-o cu ochii lui albaştri, surîzători.

– Nu te supăra pe mine. E un om în toată firea, care a fost de acord cu excursia. A vrut să vadă topografia locului, iar eu m-am oferit să i-o arăt. M-am purtat foarte îndatoritor şi politicos. Am crezut că aşa vrei tu să fiu. I-am răspuns la toate întrebările cît de bine am putut.

Ea încercă să descopere vreo urmă de duplicitate în glasul lui, dar nu reuşi să vadă nimic altceva decît un farmec irezistibil.

Apoi se întoarse şi acceptă o ceaşcă de cafea de la una dintre chelnerițele îmbrăcate în costume populare.

Privi cum Eric şi fata schimbară cîteva cuvinte, iar după ce chelnerița plecă, spuse:

– Pari să te înțelegi destul de bine cu elemen-

tele tinere de aici, profesore.

– Aşa şi trebuie. Eu îi aleg, eu îi angajez, eu am grijă de ei şi tot eu îi supraveghez. Cine credeai că-i ţine pe toţi în mînă?

– Nu m-am gîndit la asta, recunoscu ea. Dar tu te pricepi să ţii pe toată lumea în mînă.

El rîse.

– Muncesc al naibii de mult pentru a-mi păstra privilegiul de a petrece verile la Pfarr Lake. Ce credeai că sînt, un parazit?

– Ce-i drept, mi-a trecut prin minte, recunoscu ea, aşa că va trebui să-mi cer scuze. Pun pariu că eşti un profesor foarte popular la Universitate.

– Se pare că nu-i fac să urle. Numai cu tine nu reuşesc.

O privi cum luă o înghiţitură de cafea.

– Dacă ai terminat, hai să ne plimbăm puţin.

Ea îşi ridică ochii uimită, aruncînd o privire către ferestrele întunecate.

– Vrei să spui pe afară?

– Presupun că am putea să ne plimbăm şi pe coridoare şi să citim numerele camerelor, dar e mai interesant afară.

– Dar e întuneric.

– Asta se întîmplă în fiecare seară la această oră.

– Ţînţarii or să mă mănînce de vie, spuse ea frecîndu-şi braţele goale.

– Bate vîntul, aşa că au fost îndepărtaţi, spuse el tachinînd-o din privire şi provocînd-o. Curînd o să răsară luna. Merită să vezi priveliştea.

Ea ezită. Erau multe lucruri pe care dorea să le discute cu el, lucruri pe care i le spusese Oscar în legătură cu staţiunea.

– Bine, spuse ea în final.

– Splendid!

În faţa vilei, Eric o lăsă să stea pe verandă destul de mult timp pentru a vedea că norii dispăruseră în cerul întunecat şi că lacul nu mai era nimic altceva decît o oglindă în care se reflectau mii de stele scînteietoare. Se auzea cum apa clipoceşte mîngîind ţărmul.

Aleea cu pietriş era luminată de becuri ascunse printre copaci. Undeva, sus, vîrfurile nevăzute ale pinilor se mişcau în adierea vîntului împrăştiind în jur mirosul de conifere ce se amesteca cu cel de pămînt umed şi flori sălbatice.

Luîndu-l de mîna pe care el i-o oferi, Leslie zîmbi nesigură cînd coborîră treptele şi porniră încet pe drumul ce ducea la căsuţe. Se simţea în siguranţă într-un mod tulburător.

Un zgomot brusc o făcu să tresară.

– Ce-i asta?

– O barcă ce se loveşte de ponton, spuse el cuprinzîndu-i umerii cu braţul.

Braţul lui îi oferea protecţie, dar aroma plăcută

a trupului lui avea un efect contrar. Chiar în momentul cînd începuse să se retragă de lîngă el, un sunet ascuțit ca un fluierat trecu pe deasupra capetelor lor, iar ea se lipi şi mai tare de el.

– Şi asta ce-i?

– Un uliu de noapte ieşit la vînătoare, şopti el la nici un centimetru de urechea ei.

Ea se gîndi să se tragă într-o parte, dar renunță la idee. Căldura trupului lui puternic era destul de plăcută.

– Chiar ai răspuns la orice? murmură ea.

– Sigur că da, întreabă-mă numai şi am să-ți răspund, spuse el, rîzînd încet şi păşind atît de aproape de ea, încît îi atingea coapsa cu pulpa piciorului lui. Ce nu ştiu o să inventez.

Adierea caldă se ondula senzual în jurul lor şi îl auzi cum trage adînc aer în piept. Cînd îşi ridică ochii îi văzu curba senzuală a buzelor în lumina blîndă a nopții. Forma lor o făcu să se simtă ciudat, de parcă nu mai putea să respire.

– Chiar îți place aici, la Pfarr Lake, nu-i aşa? şopti ea, mai mult ca o afirmație decît ca o întrebare.

– Da, îmi place, spuse el, iar zîmbetul îi dispăru.

– Presupun că-ți vine greu să înțelegi. Stațiunea trebuie să-ți pară destul de sălbatică şi plictisitoare pentru o fată sofisticată de la oraş,

aşa ca tine.

Oftînd din cauza pierderii senzaţiei de intimitate, Leslie aduse în discuţie problemele pe care i le împărtăşise Oscar pe parcursul şedinţei lor de la birou.

– Nu ştiu dacă e sălbatică sau plictisitoare, dar cu siguranţă că este o problemă. Vila trebuie renovată aproape în întregime. Numărul turiştilor e scăzut în vara asta. Căsuţele sînt într-o stare îngrozitoare şi toate trebuie renovate şi redecorate. Cel mai rău este că eu nu am nici timp, nici bani să încep aşa ceva. Am o carieră care cere multe eforturi din partea mea acasă.

Se uită în ochii lui, căutînd înţelegere.

Privirea lui lucea în lumina palidă a nopţii.

– Nu eşti singură, Leslie. Cu toţii muncim împreună.

– Dar banii, de unde vor veni? întrebă ea. Nu înţeleg. Pfarr Lake a adus un profit destul de bun de-a lungul anilor, dar nu-mi dau seama unde s-au dus banii. Tatăl meu n-a lăsat nici un capital cînd a murit. Şi evident nici nu a reinvestit profitul în staţiune.

Eric îşi întări strînsoarea braţului de pe umerii ei.

– Dacă ai să citeşti agendele acelea pe care le-a lăsat tatăl tău pe raftul din biroul lui, ai să afli răspunsurile la întrebările privind banii.

Ea se încruntă şi-şi notă în gînd această ciudată afirmație. Mai era încă ceva în legătură cu îngrijorarea ei.

– Ştii despre vandalism, nu-i aşa?

Aruncă o privire către o căsuță pe lîngă care treceau.

– Astăzi am trecut pe la căsuța numărul opt. Ferestrele sînt sparte, pereții sînt murdari de vopsea, iar mobilierul distrus. Cine putea să facă aşa ceva? Am mai avut pînă acum probleme cu tinerii?

– Nu, niciodată, răspunse el, încruntîndu-se către cabana cu două camere ce se zărea printre copaci.

– Îți dai seama de ce nu pot păstra Pfarr Lake, nu? întrebă ea, avînd întipărită pe chip o expresie care implora înțelegere. Este mai mult decît i-aş putea eu face față. Pur şi simplu nu am timp de aşa ceva.

– Bănuiesc că duci o viață destul de agitată la oraş, spuse el, după o clipă.

Cotiră de pe alee, îndreptîndu-se pe o cărare spre o zonă înălțată de unde se vedea lacul, iar brațul lui îşi întări strînsoarea pe mijlocul ei.

– Văd din cînd în cînd o piesă de teatru, răspunse ea, sau ies în oraş seara cu prietenii. Îmi plac muzica şi cărțile.

Dar sincer vorbind nimic nu trăise mai excitant

ca această plimbare, cu trupurile lipite unul de altul în lumina stelelor, alături de acest bărbat care vibra de vitalitate.

Se opriră la capătul cărării să privească lacul. Eric se aşează în spatele ei şi o ţinu strîns, încrucişîndu-şi braţele sub sînii ei. Ea simţi reacţia propriului trup şi cum mugurii sînilor i se întăriră sub ţesătura subţire a rochiei. Ştia că ar fi trebuit să se desprindă din poziţia în care se afla, dar nu o făcu. Era mult prea plăcut.

O lună uriaşă auriu-portocalie se ridica încet spre est, din spatele pădurii. Se ridică din ce în ce mai sus, în timp ce ei priveau tăcuţi, aruncînd o cărare aurie peste apa care clipocea.

Părea imposibil ca ei să-i fi fost frică vreodată de acest lac auriu şi oftă adînc, impresionată de frumuseţea care o înconjura.

Eric o strînse şi mai tare la pieptul lui, iar cu o mînă îi acoperi sînul, nu nerăbdător, ci încet de parcă i-ar fi probat receptivitatea. Simţi mici semnale de alarmă, dar sunetul lor fu acoperit de bătăile inimii.

– Piese de teatru şi cărţi, îi şopti el la ureche. Distracţii de oraş.

Cum ea nu protestă împotriva mîinii care-i cuprinsese sînul, degetele lui se închiseră în jurul formei lui, iar un deget se mişcă încet dar ferm peste mugurul întărit al sînului ei.

Îi auzea respirația din ce în ce mai iute printre buzele întredeschise, simțind-o cum îi mişca firele de păr şi o gîdila la ureche. Dincolo de respirația lui întretăiată, auzi o simfonie întreagă de sunete sălbatice pe care nu le mai auzise niciodată pînă atunci. Păsări somnoroase ciripeau în cuiburile lor, broscuțele orăcăiau în registru grav, greierii scoteau sunete de dragoste cu glasuri subțirele, iar peste toate acestea se suprapunea clipocitul ritmic al lacului care părea să sărute țărmurile.

Inima ei se alătură acestui ritm bătînd de două ori mai repede.

Încordîndu-se uşor, simți încîntarea cuprinzîndu-i trupul cînd senzații nemaicunoscute începură s-o străbată de la mişcarea excitantă a degetelor lui. Mici şocuri electrice i se răspîndiră în tot trupul, îndreptîndu-se toate către un loc pe care-l simțea umed şi pregătit. Cealaltă mînă a lui alunecă în jos pe trupul ei, de parcă ar fi urmărit calea înfiorată a simțurilor ei, cuprinzîndu-i bustul, apoi abdomenul şi interiorul coapsei.

Avu un vag sentiment de alarmă şi-şi dădu seama că nu trebuia să lase să se întîmple aşa ceva.

Depărtîndu-se, se întoarse cu fața la el, privindu-l în ochi şi respirînd repede şi întretăiat.

– La lumina lunii părul tău străluceşte ca focul, murmură el. Nimic din viața ta agitată de la oraş

nu te-ar putea face să arăți mai frumoasă ca acum.

Dacă părul ei strălucea ca focul, atunci al lui lucea ca aurul curat şi atunci îşi dădu seama că dorea să fie în brațele lui, să fie o parte din el. Nu mai voia să asculte semnalele de alarmă care-i răsunau în minte. Ochii i se umplură de lacrimi cînd amintirile îi reveniră în memorie. Dacă amintirile nu erau încă atît de dureroase, atunci însemna că nu mai era necesar un sistem de alarmă.

– Viața mea agitată, spuse ea cu amărăciune în glas. Sînt ingineră. Noutățile pentru mine rezultă din rezolvarea unor ecuații şi din crearea ordinii într-o lume ştiințifică. Soțul meu îmi spunea că sînt fermecătoare ca un calculator de buzunar.

Foarte repede, Eric o luă în brațe şi o strînse la piept. Ea îi simți căldura coapselor, tensiunea puternică din piept şi simțind un val de dorință se arcui către el.

Buzele lui moi şi fierbinți îi acoperiră flămînde gura, cerîndu-i un răspuns pe care ea i-l oferi bucuroasă.

Apoi, ridicîndu-şi capul pentru a o putea privi în ochi, îi vorbi blînd cu un glas răguşit din cauza respirației întretăiate:

– Niciodată un calculator nu m-a făcut să mă simt astfel. Trebuie să fi fost ceva în neregulă cu soțul tău, nu cu tine.

Înconjurîndu-i gîtul cu brațele, ea îl trase în jos

deschizîndu-şi gura sărutului lui, întîlnindu-i vîrful limbii şi bucurîndu-se de gustul lui.

Îşi lipi trupul de al lui cît putu de tare, puţin uimită de urmele înfierbîntate pe care i le lăsau mîinile lui cînd începură să i se mişte pe spate, cuprinzîndu-i apoi fesele pentru a o apropia şi mai mult de el.

Buzele lui se mişcau pe chipul ei sărutîndu-i obrajii, pleoapele, lobul urechii şi apoi coborîră pe gît oprindu-se asupra pulsului de la bază, ce i se zbătea năvalnic.

Gura ei îi exploră textura fină a părului, curba caldă a gîtului, iar cu degete tremurătoare îi mîngîie umerii largi simţindu-i puterea spatelui pe sub sacou. Îl explora cu emoţii nebănuite pe acest băiat ce devenise un bărbat seducător şi atrăgător.

Brusc, semnalele de alarmă îşi înteţiră frecvenţa sunîndu-i în cap ca nişte clopote.

Băiat? Eric! Exact ce anticipase se şi întîmplase. Din nou reuşise să pună mîna pe ea, iar Leslie păşise în capcană legată la ochi de parcă nu s-ar fi maturizat absolut deloc din adolescenţă. Deşi trupul ei ardea de dorinţă, nerăbdător să izbucnească în flăcări, nu putea lăsa ca acest lucru să continue. Nu se putea termina altfel decît într-un nou dezastru.

Înăbuşindu-şi un geamăt de neplăcere, se des-

prinse din brațele lui.

– Nu, te rog, şopti ea. Nu pot...

Mîinile lui coborîră pe şolduri, ținînd-o aproape.

Ea îl apucă de încheieturi şi se eliberă. Ar fi vrut să-i explice, să-i spună că suferința îndurată pe parcursul căsniciei şi a divorțului era încă prea nouă şi acută, dar ştia că, dacă ar fi deschis gura, ar fi început să plîngă.

– Ce este? întrebă el blînd, cu o expresie vizibilă de dezamăgire şi îngrijorare întipărite pe chip. N-am să-ți fac nici un rău, Grăsunico.

Grăsunica! Dacă n-ar fi rostit acel cuvînt poate că ar fi reuşit totuşi să o convingă să se supună dorințelor lui.

Dar porecla îi reaminti totul, toate necazurile pe care le îndurase din pricina lui. Dacă l-ar lăsa, ar face dragoste cu ea şi apoi ar transforma totul într-o glumă formidabilă.

Întorcîndu-se brusc, fugi pe cărare către aleea pietruită, apoi către vilă.

Rămase pe verandă, în umbră, respirînd adînc, încercînd să-şi limpezească gîndurile. Şopti: „Să te ia naiba, Eric!“, dar de fapt voia să spună: „Naiba să te ia, Leslie!“, deoarece se lăsase implicată într-o asemenea situație care îi provocase o luptă acerbă între gîndirea rațională şi senzualitatea trupului. Deşi nu dorea, avea un vag sentiment de dezamăgire că el nu alergase după ea

pentru a încerca s-o convingă să continue ceea ce începuseră.

Trupul ei încă tremura înfiorat, plin de senzații şi dorințe care o uluiau.

Trase adînc aer în piept, recunoscînd faptul că Eric era cu siguranță atracția cea mai seducătoare şi periculoasă de la Pfarr Lake. Va trebui să fie atentă ca nu cumva cineva s-o pățească, – iar acest cineva cu siguranță că ar fi tocmai ea.

De îndată ce-şi recăpătă cumpătul, intră în hol şi urcă repede pe scări, foarte conştientă de privirea întrebătoare cu care o urmărea Inga.

Mai tîrziu, în timp ce stătea în pat, cu lumina stinsă, Leslie îl auzi pe Eric care urca pe scări. Se urî pe sine însăşi pentru că ştia că aşteptase să-i audă paşii. Aceştia se opriră chiar în dreptul uşii ei.

Îşi ținu respirația, în timp ce toate senzațiile, pe care mîinile şi gura lui i le provocaseră, țîşniră din nou cu putere la suprafață. Dînd deoparte cearceaful, îşi puse picioarele goale pe podea şi aproape că se ridică să alerge la uşă şi să o deschidă. Apoi interveni rațiunea şi se lăsă înapoi să cadă pe pat.

El nu ciocăni, iar ea scoase un oftat de uşurare, auzindu-i paşii ce traversau holul, apoi uşa de la camera lui cum se deschide şi se închide la loc.

Aşezîndu-se din nou în pat, îşi trase cearceaful pînă sub bărbie, luptîndu-se cu dezamăgirea şi cu dorinţele care-i potopiseră trupul, respirînd iute şi întretăiat de parcă ar fi alergat o cursă de zece kilometri. Socoti că Warren ar face bine să cumpere staţiunea şi încă repede, pentru că altfel era pierdută.

CAPITOLUL 4

Razele soarelui se strecurară prin fereasta dormitorului a doua zi de dimineață şi un ciocănit în uşă o trezi pe Leslie.

Îşi înălță capul de pe pernă, îşi dădu părul de pe frunte şi apoi privi printre gene ceasul aflat pe noptieră. Era nouă fără cîteva minute, iar la uşă probabil că se afla camerista, venită să facă ordine în cameră. Îşi lăsă din nou capul pe pernă şi rosti înfundat:

– Intră, Jenny.

Se auzi o cheie în broască şi uşa se deschise. Dar paşii erau prea apăsați ca să fie ai lui Jenny. Leslie îşi înălță iute capul. Eric îi întinse o tavă cu

o carafă de cafea, două ceşti şi o farfurie cu gogoşi calde.

– Bună dimineaţa, spuse el vesel, împingînd uşa cu piciorul. E timpul să te scoli, Soare.

Leslie gemu şi-şi lăsă din nou capul pe pernă.

O seamă de mici fiori uitaţi i se răspîndiră prin trup doar privindu-l, simţind cum îi apare o roşeaţă pe gît şi începe să i se ridice în obraji.

Cînd îl auzi făcînd loc pe noptiera de la capul ei, îşi ridică capul, punîndu-şi ochelarii ca să-l vadă mai bine.

– Cum ai intrat aici?

Eric puse tava jos pe spaţiul eliberat şi zîmbi.

– Am furat cheia de rezervă de la recepţie. Mătuşa Inga m-ar omorî dac-ar şti ce-am făcut.

Ea scoase din nou un geamăt, se întoarse pe spate şi se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de tăblia patului. Ochii lui Eric se opriră imediat asupra dantelei cămăşii de noapte ce-i acoperea sînii. Ştia că se făcuse de rîs noaptea trecută, mai întîi pentru că lăsase sărutul să înainteze atît de mult şi apoi pentru că fugise ca o adolescentă lipsită de experienţă.

– Ce cauţi în camera mea? Dacă nu te omoară mai întîi mătuşa Inga, s-ar putea s-o fac eu.

– Ţi-am adus o nouă ofertă pentru pace, răspunse el vesel, turnînd cafeaua în ceşti.

Cînd îi dădu cafeaua, spuse:

– Îmi pare rău că am depăşit limita aseară.

Ochii lui însă şi zîmbetul nu erau deloc convingătoare.

– Eşti prea frumoasă ca să-ţi pot rezista.

Ea menţinu ceaşca într-un echilibru destul de precar în timp ce-şi ridică perna din spate, strîngînd şi mai tare cearceaful în jurul corpului.

Desfăcînd un şervet alb, el i-l puse în poale, apoi îi oferi farfuria cu gogoşi; ochii lui albaştri o cercetau licărind veseli.

– Nu vrei să încetezi odată să te mai agiţi atît şi să te aşezi? spuse ea fermă, luînd o gogoaşă acoperită cu zahăr pudră. Mă faci să devin nervoasă.

Ea se aştepta ca el să se aşeze pe un scaun, nu pe marginea patului cu şoldul lipit de picioarele ei. Încercînd să se îndepărteze, vărsă cîteva picături de cafea. Îndatoritor, el şterse picăturile de pe cearceaful care-i acoperea sînii.

– Eric! îl atenţionă ea.

Rîzînd, el îşi îndoi un picior, aşezîndu-se mai comod şi din nou îşi lipi şoldul de picioarele ei. Apoi se aplecă, ţinîndu-şi cotul pe genunchi şi o privi atent.

– Ţi-ai pus ochelarii. Acum parcă începi să semeni mai mult cu Grăsunica mea.

– Ce-ar fi să-ţi bagi o gogoaşă în gură şi să

taci? îi sugeră ea înțepată, privindu-l cum se servește din farfurie.

Îmbrăcat într-o pereche de blugi strîmți şi o cămaşă cu mîneci scurte, părea să se fi trezit cu mult timp înainte. Odată cu el în încăpere pătrunsese mirosul de soare, aer proaspăt şi pin.

Pe undeva nu o deranja să poarte ochelarii, dacă asta îi făcea lui plăcere.

Luînd o bucată mare de gogoaşă în gură, el vorbi cu gura plină, privind-o scrutător.

– Trebuie să fi trecut printr-un divorț îngrozitor, dacă ai fost în stare să fugi aşa aseară, ca un iepure speriat.

Puțin zahăr pudră îi căzuse pe bărbie, iar Leslie trebui să-şi înfrîneze impulsul de a i-l îndepărta. În loc de asta îşi plecă ochii, concentrîndu-se asupra ceştii de cafea.

– Da, aşa a fost şi nu sînt pregătită să suport un al doilea fiasco.

– Un alt fiasco mai bun s-ar putea să fie tocmai terapia necesară, se oferi el cu generozitate, iar cu mîna liberă îi cuprinse înțelegător genunchiul de sub cearceaf. Senzațiile care i se împrăştiau în trup din cauza contactului o făcură din nou să simtă cum intrau în funcțiune semnalele de alarmă şi ştia că ar fi trebuit să protesteze, dar nu încă şi îşi spuse în sinea ei că acum era informată şi vigilentă.

– Oricine care are cît de cît bun-simț ar fi fugit de tine.

Ridicîndu-şi ceaşca de cafea la buze, îl privi pe deasupra.

– De cîte ori vii cu o ofertă de pace mă pomenesc într-o încurcătură. De data asta ce-o să fie?

– Absolut nimic. Cum te poți gîndi la aşa ceva? protestă el, de parcă s-ar fi simțit insultat, deşi buzele lui încercau să împiedice apariția zîmbetului.

– Am venit doar ca să-mi cer scuze.

Cu o mişcare scurtă, se aşeză şi mai comod pe pat, alături de ea. După asta, mîna îi alunecă de pe genunchi oprindu-se pe coapsa ei. Cu cealaltă mînă, băgă restul de gogoaşă în gură şi-şi linse buzele.

Cu ochii ațintiți asupra mîinii lui, ştia că va trebui să scape de ea curînd, mai ales dacă va înainta cumva mai sus. Dar, în fond, se minți ea, exista mereu posibilitatea ca atingerea lui să fie acum doar un gest de prietenie. Cu siguranță că n-avea de unde să ştie de senzațiile pe care le încerca ea, de pe coapsă către alte părți mai intime. Buzele ei se curbară într-un zîmbet tainic.

Apoi sorbi din cafea şi spuse:

– Nu-mi dau seama de ce simți nevoia să-ți ceri scuze de data asta, niciodată nu o făceai cînd eram copii şi mă terorizai.

Cuvintele păreau necesare pentru a acoperi liniştea încărcată de tensiune ce se instalase în încăpere.

– Aşa ai văzut tu sărutul de azi-noapte, ca un act de terorism? întrebă el, părînd din nou insultat. Şi apoi, să ştii că nu te-am terorizat cînd eram copii. Nu voiam decît să fim prieteni. Dar tu nu aveai simțul umorului.

– Nici acum nu-l am, răspunse ea cu un hohot de rîs pe care încercă să şi-l ascundă cu ceaşca de cafea.

– Nu prea sînt sigur de asta, spuse el zîmbind drăceşte în timp ce mîna lui mai înainta cîțiva centimetri, iar cu degetele îi apăsă carnea moale de pe coapsă.

Categoric, nu era un gest nevinovat şi cu siguranță că nu avea nimic comun cu prietenia.

– Ce face mai exact mîna ta pe piciorul meu? întrebă ea.

El se încruntă privindu-şi extremitatea incriminată.

– Mîna asta? întrebă el strîngînd degetele pe coapsa ei de parcă ar fi încercat să identifice problema.

Ei nu-i venea să creadă că el nu simțea senzațiile pe care atingerea lui i le provoca.

– Mîna aceea, răspunse ea şi i-o atinse cu vîrful degetului. Ia-o de acolo. Ăsta-i un gest mai

mult decît prietenos.

Nedumerit, îşi ridică mîna şi şi-o băgă subraţ pentru a scăpa de necazuri, încrucişîndu-şi apoi ambele braţe pe piept.

Luînd o gogoaşă de pe farfurie, Leslie muşcă din ea pentru a-şi ascunde zîmbetul.

Mîna lui se desprinse din poziţia iniţială pentru a-i atinge şi a-i îndepărta zahărul de pe buze, cu două degete. Apoi îşi duse degetele la gură şi linse zahărul cu ochii aţintiţi asupra ei.

Ea privi mişcarea vîrfului roz al limbii lui, fără să respire. Asta puse capac la toate: fiecare celulă din trupul ei reacţionă la gestul lui sugestiv şi ultimele ei încercări de apărare dispărură.

De îndată ce el citi mesajul din ochii ei, se aplecă înainte către ea, atingîndu-i gura cu buzele. Limba lui se mişcă încet, fierbinte, pe buzele ei, adunînd ultimele firimituri de zahăr pudră, apoi îi dădu să guste din dulceaţa lor cînd pătrunse în interiorul catifelat al gurii ei. Ochii lui n-o părăsiră nici o clipă. O priviră întrebători.

Atentă, fără să se retragă din faţa buzelor lui, Leslie se întinse cu mîna tremurîndă şi puse întîi cafeaua alături, apoi şi gogoaşa dulce. Cînd mîinile i se eliberară, le îngropă în părul lui ondulat şi apoi îi cuprinseră gîtul. Limba lui, care îi atingea cu mişcări erotice interiorul buzelor, îi umplu trupul de dorinţă şi se lăsă în voia lui, închizînd ochii şi

ridicîndu-şi trupul pentru a fi aproape de el.

El îi ridică capul pentru a-i scoate ochelarii şi a-i pune pe noptieră, alături de gogoşi.

– Frumoasă Leslie, îl auzi ea şoptind şi-şi îngropă fața în gîtul lui cînd el o îmbrățişă strîns la piept.

Cearceaful îi căzuse de pe sîni şi îi simți degetele care căutau carnea fragedă, strecurîndu-se în decolteul cămăşii transparente de noapte. Şocurile electrice, sălbatice porniră să-i alerge prin trup, simțindu-i mîna care-i cuprindea sînul. Fiori nebănuiți îi străbătură nervii, oprindu-se în regiunea pelvisului cînd el îi cuprinse mugurul sînului între degete.

– Te doresc, Leslie, şopti el, ridicînd-o puțin pentru a o aşeza mai bine pe pat.

Ea se simți obligată să-i spună:

– N-ar trebui, în timp ce-i mîngîia spatele prin țesătura cămăşii, simțindu-i forma muşchilor puternici.

– De ce nu? murmură el, tremurînd sub atingerea mîinilor ei.

Cearceaful fu dat deoparte, iar mîna lui redescoperi coapsa şi mătasea cămăşii.

– Am un motiv, şopti ea cu glas întretăiat, dar nu-mi aduc aminte care este.

Cămaşa se ridica şi cobora erotic pe coapsa ei, sub mişcarea degetelor lui îndemînatice, din

ce în ce mai sus, înlocuind fiecare gînd rațional din mintea ei cu emoții tulburătoare.

Mîna lui se strecură pe sub cămaşă, înaintînd încet şi excitant către zonele ei cele mai sensibile. Simți cum o acoperă şi scoase o exclamație răguşită. Apoi el se întinse alături de ea, tras cu putere de brațele ei ce se mişcau nebuneşte. Pe jumătate acoperind-o cu trupul lui, o apăsă cu greutate binevenită. Ea îi acoperi chipul cu sărutări, explorîndu-i trupul cu mîini nerăbdătoare, mîngîindu-i şi atingîndu-i pieptul, talia suplă, blugii strîmți, dorind cu ardoare trupul masculin, acoperit de haine ce o împiedicau să-i simtă căldura.

Zgomotele pasiunii lor umplură încăperea cu exclamații întretăiate, cu respirații greoaie, cu fîsîitul cearceafului şi al cămăşii de noapte, cu tunetul bătăilor inimilor lor... cu zgomotul unui ciocănit în uşă şi a unei chei în broască.

Deschiseră amîndoi ochii brusc.

– Jenny! şopti răguşit Leslie, apoi strigă cu vocea înecată: O clipă, Jenny. Aşteaptă puțin.

Dar cuvintele erau prea răguşite pentru a putea fi auzite.

Luptîndu-se să se ridice, încercară disperați să-şi aşeze hainele şi cearceaful, îndepărtînd dorințele ce-i cuprinseseră cu cîteva clipe mai înainte. Îndreptîndu-şi părul şi ştergîndu-şi gura, Leslie înşfăcă ceaşca de cafea şi gogoşi, vărsînd ca-

feaua.

Eric privi țintă la uşa care se deschidea, apoi în jos către blugi. Înşfăcă iute un şervet, îl puse în față, apoi se aşeză picior peste picior. Se aplecă sprijinindu-şi cotul de genunchi, cu bărbia în palmă şi privi spre uşă cu o expresie absolut nevinovată şi naivă.

Leslie izbucni în hohote de rîs şi se înecă cu cafeaua. Jenny intră în încăpere, îngînînd o melodie, trăgînd după ea aspiratorul, şi se opri brusc cînd îi văzu pe amîndoi: Eric cu privirea nevinovată şi Leslie care tuşea pentru că se înecase.

Pe chipul ei se vedea lesne că nu reuşiseră s-o păcălească nici o clipă. Zîmbi şi spuse:

– Oh, nu trebuie să vă jenați. Vin mai tîrziu.

Se întoarse să plece.

– Să nu îndrăzneşti să te mişti de-aici! strigă Leslie. Nu ne-ai întrerupt de la nimic.

Aruncă o privire către Eric, apoi adăugă:

– Intră, te rog.

Se îngrozea la gîndul că vestea despre vizita matinală a lui Eric, ca să nu mai pomenim despre şervetul din brațe şi gura ei roşie de sărutări, va începe să circule rapid prin cabană.

Jenny se opri, păru să se gîndească, apoi se sprijini de perete cu o expresie atotştiutoare întipărită pe chip.

– Cum vreți, spuse ea zîmbind.

Apoi pocni din deget.

– Ah, am un mesaj important şi urgent pentru tine, Leslie. Domnul Collingsworth vrea să te vadă imediat. Are o problemă.

Leslie uitase de existenţa lui Warren şi se ridică iute în capul oaselor, ţinînd cearceaful strîns la piept.

– Ce fel de problemă? întrebă ea privindu-l cu suspiciune pe Eric.

– E tot o rană de la iedera otrăvitoare.

– Ce!

Se încruntă către Eric şi de data asta semnalele de alarmă reveniră cu puteri sporite.

El sări de pe pat şi privi în spatele şervetului pe care încă îl mai ţinea în faţă, apoi îi dădu drumul.

– Ar fi mai bine să plec. Am de lucru, spuse el, traversînd încăperea.

Leslie sări din pat, uitînd de cămaşa de noapte transparentă.

– Stai pe loc, Eric Nordström. Să nu îndrăzneşti să mai faci un pas. Acum ştiu de ce-ai venit cu gogoşile alea gata să te sacrifici pe altarul păcii.

Dar el se afla deja la uşă şi se întoarse făcîndu-i un semn scurt din mînă, apoi nu se mai auzi decît zgomotul pe care-l făcea coborînd în goană scările.

Ea rămase cu gura căscată la uşă, abia răsuflînd de furie. Cum de putuse să fie atît de proastă încît să aibă încredere în el?

Se spălă repede pe dinţi şi pe faţă, apoi se îmbrăcă şi-şi puse lentilele de contact. Ar fi trebuit să le poarte tot timpul, poate că aşa ar fi văzut mai clar ceea ce se întîmpla în jurul ei.

Îşi trase pe ea o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, încălţă repede o pereche de sandale şi ţîşni pe uşă. Ieşind, abia avu timp să zărească chipul uluit al cameristei. N-avea timp s-o convingă să-şi ţină gura în privinţa situaţiei la care fusese martoră.

Alergînd pe hol, aruncă o privire furioasă în direcţia camerei lui Eric, mînioasă la culme că el fusese în stare să facă aşa ceva. Era limpede din reacţia pe care o avusese că el îl dusese pe Warren în mijlocul pîlcului de iederă otrăvitoare şi, parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, venise plin de îndrăzneală în camera ei ca s-o ameţească cu senzualitatea lui, ducînd-o astfel în eroare. Iar ea, ca o proastă, căzuse din nou în capcană.

Warren era probabil imaginea cea mai demnă de milă pe care o văzuse vreodată Leslie. Mîinile şi picioarele îi erau acoperite de băşici inflamate, pline de apă. Nu putea suporta decît o pereche de pantaloni scurţi pe trupul lui chinuit. Îşi ţinea

degetele încovoiate ca nişte gheare, gata să-şi rupă pielea în bucăți.

– Fă ceva! țipă el cînd Leslie intră în camera lui. Mor. Simt că înnebunesc.

– Pentru Dumnezeu, nu te scărpina! strigă ea, desfăcînd dopul unei sticle cu loțiune pe care o cumpărase de la magazinul vilei.

– Am să te dau cu soluția asta şi nu o să te mai mănînce chiar atît de tare.

Începu să-l dea cu loțiune din abundență.

– Cum de-ai intrat în iedera otrăvitoare?

– De unde să ştiu? se răsti el, de parcă ea ar fi fost vinovată. Nici nu ştiu cum arată.

Leslie îl atingea cu blîndețe, în timp ce pe dinăuntru era un pachet de nervi. Putea să jure că Eric făcuse asta în mod intenționat. Apoi avusese tupeul, neobrăzarea să vină în camera ei şi s-o amețească. Dacă Warren se răzgîndea în privința achiziționării stațiunii, după această întîmplare nefericită, vina va fi numai a lui Eric.

După ce-l dădu peste toate punctele iritate, se spălă pe mîini şi se aplecă plină de solicitudine deasupra lui Warren.

– Cum te simți acum?

– Mai bine, răspunse el supărat. Dar tot mă mai mănîncă. Există vreo pastilă sau vreo injecție cu care aş putea scăpa de treaba asta?

Ea ştia că nu există nimic şi că trebuie să

aştepte să-şi urmeze cursul, dar nu voia să-i spună tocmai ea acest lucru.

– Ai putea face o injecție cu cortizon care să te ajute. Există o policlinică în oraş, la vreo douăzeci de mile de aici. Vrei să te duc acolo?

– Să ajung pe mîinile unui doctoraş de țară? Nu, mulțumesc. Mai bine mă întorc la Minneapolis să consult un specialist.

Deschise valiza şi începu să-şi facă bagajele.

– Vii şi tu cu mine, nu?

Ea ar fi vrut, ca să poată discuta cu el şi să-l convingă că Pfarr Lake nu era o stațiune atît de sălbatică cum părea. Dar o discuție de genul acesta nu părea prea indicată pînă cînd nu scăpa de iritația provocată de iedera otrăvitoare. Simți cum i se încleştează maxilarele. Să-l ia naiba pe Eric! se gîndi ea şi spuse:

– Nu pot să vin. Sînt multe lucruri de care trebuie să mă îngrijesc aici.

Apoi plecă înainte ca el să apuce să obiecteze, aşa după cum intenționa.

CAPITOLUL 5

Mai tîrziu, Leslie se afla în parcare privind maşina lui Warren care dispărea într-un nor de praf.

Cînd privirea i se opri asupra găurilor din asfalt din jurul picioarelor, dezamăgirea provocată de plecarea lui se transformă într-o furie nebună.

– Lua-l-ar naiba pe Eric, murmură ea şi alergă în vilă.

Inga se afla în spatele recepției.

– Unde este Eric? întrebă ea.

Nu avea de gînd să-l lase nepedepsit de data asta.

Abia aştepta să pună mîna pe el.

Inga se uită în jur, de parcă el s-ar fi putut afla

ascuns într-un colț.

– Nu ştiu, acum cîteva minute era aici.

Pe chipul ei apăru o expresie gînditoare.

– Ba da, ştiu. A spus ceva despre faptul că merge pe malul lacului pentru a da deoparte un buştean căzut în albia rîului. N-a plecat de prea multă vreme, aşa că dacă te grăbeşti, îl prinzi din urmă.

Leslie ieşi pe uşă valvîrtej înainte ca Inga să termine de vorbit. Mînioasă cum era, nu mai dădu nici un fel de atenție copacilor sau lacului, uitîndu-se doar la cărarea pietruită din fața ei.

În timp ce alerga, pumnii i se strînseră uşor, iar sandalele bocăneau ritmic pe alee, ca într-o alergare obişnuită pe distanțe lungi.

Cînd îl zări, se opri din alergare, mulțumindu-se doar să meargă repede. Fără respirație şi încălzită, cu transpirația care-i curgea pe spate şi între sîni, Leslie privea fix la spatele lui, de parcă ar fi vrut să-l străpungă cu privirea.

Cînd aproape îl ajunse din urmă, el o auzi şi se întoarse zîmbindu-i. Dar cînd văzu expresia de pe chipul ei, zîmbetul îi dispăru şi se întoarse iute făcînd paşii din ce în ce mai mari.

Ea alergă ultimii cîțiva paşi, strigîndu-i furioasă:

– Eric, aşteaptă!

Dar el merse şi mai repede, iar Leslie abia

reuşi să se ţină după el.

– Opreşte-te! spuse ea cu glasul întretăiat.

– Îmi dau seama după cum arăţi că ai de gînd să ţipi la mine. De ce să rămîn pe loc pentru aşa ceva?

Apucîndu-l de braţ, Leslie îl forţă să se oprească.

– Ceea ce i-ai făcut lui Warren a fost un lucru îngrozitor. Cum ai putut?

– Dacă avocăţelul ăla prăpădit n-are habar cum arată o iederă otrăvitoare, atunci n-are ce căuta în pădure. Şi nici aici. Călătorie sprîncenată.

Ea se uită urît la el.

– Warren nu e un avocăţel prăpădit. Este un bărbat foarte drăguţ. Şi de cînd, mă rog, dai tu ordine cine poate şi cine nu poate să vină aici? Vreau ca el să cumpere Pfarr Lake.

Sprîncenele lui se încruntară ameninţător la rădăcina nasului. Îşi smulse braţul din mîna ei şi porni mai departe, lovind furios cu toporişca ierburile de pe marginea cărării.

– Pentru ce sumă vinzi? întrebă el. O jumătate de milion, un milion? Douăzeci de arginţi?

– Oh, pentru Dumnezeu! pufui ea pe nări şi alergă după el.

Apoi cifrele pe care i le spusese el îi atraseră atenţia.

– Un milion de dolari?

– Să nu-mi spui că ai semnat pentru mai puțin.

– Un milion de dolari?

Rămase cu ochii ațintiți asupra spatelui lui rigid.

– Aşa ți-ar trebui, dac-ai făcut-o.

– N-am semnat nimic. Warren n-o să mai vrea să aibă nimic de-a face cu stațiunea după asta.

Brusc, Leslie îşi dădu seama că drumul era mărginit de pini înalți, a căror coroane atîrnau deasupra capului ei. Vila şi împrejurimile unde se simțea în siguranță dispăruseră de mult în spatele ei şi se grăbi să țină pasul cu Eric, mişcîndu-şi picioarele înfiorată.

Deşi trupul lui era în continuare rigid din cauza furiei, Eric îşi încetini mersul pînă cînd ea ajunse lîngă el. Amîndoi priveau mînioşi înainte.

– S-ar putea să fi plecat deocamdată, spuse Eric, dar se va întoarce, nu-ți face probleme, Grăsunico. Numai ai grijă să nu ceri sub un milion. De fapt, ai putea chiar ridica prețul, dacă zîmbeşti dulce. Apoi o să-ți poți cumpăra tot felul de fleacuri drăguțe.

O privi cu o expresie ce se potrivea cu glasul lui sarcastic.

– Mă întreb dacă ai să te mai poți privi în oglindă, după ce ai să vinzi lacul nostru acelui negustor ambulant.

– Ce tot vorbeşti acolo aiurea despre lacul nostru? se răsti ea furioasă, pentru că el îi atinsese un punct sensibil, cel al unei vinovății pe care o simțise crescînd de cînd sosise aici.

– Acesta este lacul meu, şi copacii mei, şi stațiunea mea. Şi pot să fac ce naiba vreau cu ea.

Brusc îşi dădu seama ce spusese. Toate erau ale ei. Întotdeauna se gîndise la ele ca aparținînd tatălui ei.

El se întoarse mînios, iar muşchii încordați i se vedeau sub mînecile scurte ale cămăşii.

– Spune-mi, te rog, ce drept ai tu asupra stațiunii? întrebă el. Ce-ai făcut pentru a merita toate astea? Nici măcar n-ai încercat să înțelegi ținutul ăsta, nu ți-a păsat niciodată de el, iar acum eşti gata să arunci totul pe apa sîmbetei.

Leslie se încruntă furioasă şi jignită.

– Dacă eşti atît de sigur că nu sînt bună de nimic, ar trebui să fii bucuros că vînd şi plec de-aici. Dacă-ți pasă atît de mult de Pfarr Lake de ce n-o cumperi tu? îl provocă ea.

Umerii lui căzură, iar el îşi aruncă brațele în sus într-un gest de zădărnicie, ținînd în mînă toporişca ce lucea în soare. Întorcîndu-se cu spatele la ea porni mai departe la drum.

Leslie se uită după el. Furia o părăsise şi nu-i mai păsa ce-i făcuse el lui Warren. Ştia ce senti-

mente încearcă Eric față de lac şi de stațiune, şi îl înțelegea, dorind să-l liniştească acum într-un fel. Dar nu era posibil din moment ce era hotărîtă în continuare să vîndă, dacă i se ivea ocazia.

Privind înapoi pe drum către vilă, ar fi vrut să alerge în camera ei. Nu se simțea în stare să se întoarcă înapoi singură. Aşa că alergă cu paşi mărunți după Eric, mergînd cît putea de aproape în spatele lui.

Rîul Upper Creek curgea între cele două coline la doar o treime din debit față de normal. Un pod de lemn se întindea pe deasupra lui chiar înainte de a se vărsa în lac. Eric îl traversă, iar ea îl urmă. Ajuns pe cealaltă parte, el coti, urcînd pe o cărare abruptă ce înconjura rîul. Leslie privi fix la copacii şi tufişurile ce acopereau cărarea, apoi se uită în spate către vilă. Nu îndrăzni să se întoarcă, deşi asta însemna să rămînă alături de Eric, şi făcu cîțiva paşi pe cărare.

El se întoarse brusc.

– De ce te ții după mine? De ce nu te întorci?

– Mi-e frică să mă întorc singură, spuse ea cu glas pierdut.

Scoțînd o exclamație de exasperare, el înaintă pe cărare.

Ea se chinui să se țină după el, împiedicîndu-se de bolovani şi de tufişuri, îngrozită că s-ar putea să-l piardă din vedere dacă şi-ar fi întors ochii în

altă parte.

Lăsînd în urmă lacul, pinii se mai rărira, iar Leslie se bucură să vadă copaci mai prietenoşi cum ar fi arţarii, stejarii şi ulmii. Copacii, cu frunzele lor tremurătoare în care se reflectau razele soarelui, nu păreau ameninţători. Chiar şi aşa, oftă uşurată cînd Eric se opri în cele din urmă. Suta de metri pe care o parcuseseră în interiorul pădurii era mai mult decît putea ea suporta.

Buştenii căzuţi se aflau într-un loc strîmt, unde rîul se îngusta la trecerea printre două dealuri. Copacii uscaţi se despicaseră şi stăvileau apa cu capetele lor solide proptite în cîţiva bolovani uriaşi de pe marginea rîului. Dărîmăturile şi ramurile uscate, care stăvileau apa, formaseră o baltă între cele două coline. Părea întunecată şi adîncă, iar Leslie îşi dădea seama de ce era necesar ca stăvilarul să fie distrus. Dacă s-ar fi produs o ruptură bruscă, atunci apa ar fi năvălit pe neaşteptate în jurul colinelor.

Apa curgea peste stăvilar într-o mică cascadă ce susura plăcut în lumina razelor de soare şi privind-o cît de frumoasă era nici nu-ţi venea să crezi că putea constitui un potenţial pericol în orice moment.

Eric puse toporişca alături şi intră în apă începînd să înlăture crengile şi azvîrlindu-le pe mal.

Leslie stătea necăjită pe mal, regretînd cearta

pe care o provocase şi deplîngînd împrejurările care o determinaseră. Îl privi fascinată de felul în care razele soarelui i se reflectau în buclele aurii ale părului. Înțelegea de ce era furios şi dezamăgit, dar ar fi vrut ca şi el să încerce să privească lucrurile din punctul ei de vedere şi să-şi dea seama de motivele care o determinau să acționeze astfel.

Încet, înaintă pe cărare, printre tufişuri, pînă cînd ajunse lîngă el. Eric nu-i dădu atenție pînă cînd ea nu se întinse să tragă de un lemn.

– Lasă-l acolo! se răsti el. O să cadă toți peste tine.

Jignită, Leslie se retrase şi se aşeză pe un bolovan la cîțiva metri distanță, simțindu-se întristată. O pasăre din arțanul aflat deasupra ei zbură, ciripind zgomotos. Probabil că şi ea dorea ca Leslie să plece de acolo. Soarele îi ardea umerii, iar țînțarii se adunară în jurul ei înfruptîndu-se din brațele ei goale. Transpiră şi dădu din mîini apărîndu-se, apoi se ridică să se mişte puțin, urcînd pe cărare.

Se simțea singură şi părăsită, şi-i aruncă o privire iritată lui Eric. El îşi scosese cămaşa şi mînuia toporişca cu lovituri puternice ce izbeau lemnele din stăvilar. Soarele strălucea pe umerii lui goi, iar furia pe care o încerca se observa uşor pe chipul lui încruntat, precum şi prin loviturile

puternice pe care le aplica buştenilor.

Înaintînd încet pe cărare, Leslie încercă să se autoconvingă să se întoarcă la vilă. Era umilitor să stea acolo cînd era limpede că nu e deloc binevenită. Ajunse doar pînă la pinii din jurul lacului şi nu mai fu în stare să mai facă nici un pas. Erau o barieră imposibil de trecut. Pe frunte îi apărură broboane de transpiraţie, iar pulsul i se mări cînd rămase cu privirea aţintită asupra lor. Privi cu părere de rău către Eric şi se întoarse din nou pe cărare.

Apa rîului susura liniştită prin rîpa adîncă, înaintînd către lac şi Leslie îşi îndreptă atenţia către cîntecul ei molcom. Pietrele din albia rîului străluceau în soare ca nişte nestemate. Punînd piciorul pe un bolovan, se aplecă să ridice o pietricică verde din albia rîului, care, însă de îndată ce se uscă, deveni cenuşie pierzîndu-şi tot farmecul. Cînd îi dădu drumul la loc în apă deveni imediat verde ca smaraldul.

Un strigăt îngrozit al lui Eric o făcu să-şi înalţe iute capul. Stînd în picioare deasupra stăvilarului, Eric îi făcea semne cu mîna şi striga la ea, dar glasul lui era acoperit de zgomotul apei.

– Ce? strigă ea. N-aud.

Apoi, spre groaza ei, văzu cum baza stăvilarului începe să se clatine, apoi se crapă şi în cele din urmă dispare. Apa năvăli. Eric sări pe cărarea

de pe marginea rîului şi alergă spre ea, chiar în clipa în care restul stăvilarului dispăru sub ape. Un perete uriaş de apă se înalță tunînd în spatele lui.

Leslie sări de pe bolovan pe cărare, dar piciorul îi alunecă şi căzu. Îşi ridică privirea înnebunită, dar Eric dispăruse printre buştenii duşi la vale de forța apei dezlănțuite ce mătura totul în cale.

Înainte de a apuca să se ridice în picioare, valul de apă o lovi, purtînd-o în jos către albia rîului. Tuşind şi înecîndu-se, se luptă să-şi țină capul deasupra. Crengile şi lemnele o loviră, iar pietroaiele din albia rîului îi juliră pielea în timp ce ea se agăța cu disperare încercînd să se salveze.

Zări podețul alergînd către ea şi apa care îl lovea cu o forță explozivă. Disperată, se cufundă sub apă încercînd să-şi protejeze capul. Trecu dusă de ape pe lîngă pod, în mare viteză, aproape atingînd cu spatele pilonii.

După ce trecu de el, puterea valului de apă o duse direct în lac, apoi se abătu, lăsînd-o să plutească în derivă. Lăsîndu-se uşor în jos, îşi întinse picioarele, rugîndu-se să dea de fund, dar nu simți nimic decît apă. Îngrozită, înotă ajungînd la suprafață şi trăgînd disperată aer în piept.

Unul dintre cele mai îngrozitoare coşmaruri ale ei devenise realitate. Era abandonată şi neaju-

torată într-o mare de apă.

– Eric... reuşi ea să articuleze, cerînd ajutor.

Apoi panica ei crescu cînd îşi dădu seama că el fusese prins în potopul apelor dezlănțuite. Înotînd cîineşte, privi printre crengile şi lemnele ce pluteau în jurul ei, dar nu-l zări. Nu se vedea nimic în jur decît resturi din stăvilar.

Apoape plîngînd, îngrozită de soarta lui, Leslie începu să înoate aşa cum învățase la şcoală, ştiind că trebuie să meargă după ajutor. Se îndreptă către insula care era mai aproape decît malul lacului, iar spaima în legătură cu soarta lui Eric o făcu să uite complet de repulsia ciudată pe care o simțea față de bucata de pămînt înconjurată de o lizieră de copaci.

Cînd ajunse la mal şi atinse fundul, se întoarse către lac aruncînd o ultimă privire cercetătoare pe suprafața lui. Inima îi zvîcni uşurată cînd zări capul ud al lui Eric şi brațele care înotau în direcția ei.

Apăsîndu-şi pieptul cu pumnii, clipi de cîteva ori către el, încercînd să-şi stăvilească valul de amețeală ce o cuprinsese.

El ajunse lîngă ea cu apa picurîndu-i din păr şi de pe umerii goi. Aruncîndu-şi brațele de gîtul lui, îl îmbrățişă strîns, întrebîndu-l:

– Ai pățit ceva? Mi-a fost atît de frică pentru tine. Te-am căutat şi m-am tot uitat după tine, dar nu te-am găsit.

Ultimele cuvinte fură rostite printre suspine.

– Iar eu te căutam pe tine, zise el, strîngînd-o la piept.

Probabil că am înotat amîndoi în cerc.

Pieptul lui se ridica şi cobora cu greutate din cauza emoţiilor încercate şi a înotului, iar glasul îi era ciudat de răguşit.

– Cînd am văzut că apa năvăleşte către tine, n-am crezut că... mi-a fost teamă...

Nu putu termina şi-şi lipi obrazul de părul ei ud.

Se despărţiră după cîteva clipe, înaintînd către plaja acoperită cu nisip. Se prăbuşiră amîndoi alături, ţinîndu-se de mînă şi tremurînd din cauza emoţiilor şi a şocului.

Apoi ea îl privi mai atentă. Avea o zgîrietură pe frunte, iar dintr-o rană de pe coaste îi curgea sînge.

– Eşti rănit, spuse ea repede.

El îşi pipăi capul cu grijă, apoi se uită în jos pe piept.

– Nu-i nimic decît nişte zgîrieturi, spuse el. Tu ai păţit ceva?

Pipăindu-şi corpul, Leslie descoperi cîteva locuri dureroase, iar genunchii ei ar fi avut nevoie de cîteva pansamente.

– Nimic care să nu treacă în timp, anunţă ea.

– Slavă Domnului, şopti el, aruncîndu-i o pri-

vire aspră cu ochii lui albaştri care deveniră glaciali. Îți dai seama că ar fi putut fi mult mai rău?

Glasul îi tremură din cauza fricii pe care abia acum o resimțea în întregime față de soarta ei.

– Ce dracu' făceai în albia rîului?

Chipul i se îmbujoră uşor de mînie, iar mîinile îi tremurau în timp ce-şi freca fruntea.

– Ai fi putut fi omorîtă.

Leslie tremura la fel de tare ca şi el, aproape în acelaşi ritm şi se răsti la el furioasă:

– Eu! strigă ea. Eu aş fi putut fi omorîtă! Dar de ce ai sărit tu în fața valului de apă? Ai fi fost în siguranță dacă rămîneai pe loc.

– Trebuia să fac ceva! urlă el. Ştiai că încerc să distrug stăvilarul. Apa trebuia să curgă pe undeva şi calea cea mai evidentă era prin albia rîului. Cum de-ai putut fi atît de proastă?

– Proastă? Proastă! țipă ea, îngrozită cînd îşi dădu seama cît de lipsită de înțelepciune fusese. Dacă n-ai fi fost atît de arțăgos şi m-ai fi lăsat să te ajut la stăvilar, nu m-aş fi aflat acolo.

– La dracu'! pufni el şi se lăsă din nou pe nisip.

Leslie se întrebă într-o doară de ce oare țipau unul la celălalt cînd ea ar fi preferat să se afle în brațele lui şi să fie mîngîiată.

– Ar fi putut fi mult mai rău, murmură ea, gîndindu-se să-i ceară scuze că țipase la el, dar apoi îşi aminti că el începuse ziua făcînd dragoste cu

ea, încercînd astfel să-i distragă atenția de la iedera otrăvitoare a lui Warren şi se încruntă.

El îi observă ochii întunecați şi se ridică îndreptîndu-se către copacii de pe insulă. Ea îl privi, în continuare furioasă, apoi chipul îi păli, dîndu-şi seama unde se afla. Toată spaima şi groaza provocată de insulă şi de pinii uriaşi o copleşiră dintr-o dată.

Sări în picioare şi se luă după el.

– Unde te duci? strigă ea.

– Traversez insula ca să înot pînă la vilă. Am să aduc o barcă şi vin să te iau.

Glasuri fantomatice îi răsunară în urechi şi alergă imediat după el. Se agăță cu degetele de centura lui şi porni împiedicîndu-se în spatele lui.

Cînd ajunseră de cealaltă parte a insulei, ea privi vila cu nostalgie în ochi.

– Ei poftim, spuse Eric dezgustat. Nu se vede nici o barcă. Altminteri, toată lumea iese la pescuit.

Se aşeză jos pe nisip şi începu să-şi desfacă şireturile de la ghetele ude.

– Ce faci? întrebă ea repede.

– Pot să înot mai uşor fără greutate suplimentară.

Ea se aplecă să-şi scoată sandalele.

– Dar tu ce crezi că faci? întrebă el unindu-şi sprîncenele la rădăcina nasului.

– N-am de gînd să rămîn aici singură, răspunse ea, aruncînd o privire îngrozită către copacii din spate.

– Leslie, fii înțelegătoare. E aproape un sfert de milă pînă la vilă.

– Pot să înot, insistă ea. Picioarele şi plămînii mei sînt puternici de la alergat.

Cînd intră în apă simți de parcă insula ar fi sfărîmat ceva în ea.

– Bănuiesc că te aştepți să te împing de la spate cînd n-ai să mai poți. Ei bine, să ştii că nu sînt în stare, mai ales acum, după aventura cu stăvilarul.

– N-o să trebuiască să mă împingi de la spate. Dacă tu poți, pot şi eu, la naiba!

Vila părea foarte îndepărtată şi mică, iar ea nu se simțea deloc sigură aşa cum voia să pară, dar, cînd se uită în spate la insulă, un nor trecu acoperind soarele şi umbra sa îngheță copacii.

– Grăsunico, fii înțelegătoare, o rugă Eric, apucînd-o de mînă.

Smulgîndu-se de lîngă el, intră şi mai adînc în apă şi porni să înoate în stilul ei învechit.

El înota alături de ea, dar părea de parcă ar fi fost gata să-i tragă un pumn şi s-o lege de un copac de pe insulă. Ea se întoarse şi se concentră asupra ritmului de înot, înaintînd cu încăpățînare şi forțîndu-se să nu se mai gîndească la

tonele de apă din jurul ei.

Înainte de a ajunge la jumătatea distanței, mușchii o dureau de efort, dar se forță să se miște în continuare.

– De ce nu te odihnești puțin? spuse Eric.

Ea nu-l luă în seamă și continuă să înoate. Dacă s-ar fi oprit, nu ar mai fi fost în stare să pornească din nou. Pe măsură ce se apropiau de mal, Leslie se uita la vilă ori de cîte ori trăgea aer în piept. Mușchii i se înmuiaseră aproape de tot, dar țărmul nu părea să se fi apropiat prea mult.

După o vreme nu mai avu puterea să privească înainte.

Cînd ajunse la ponton se agăță de el, abia trăgîndu-și sufletul. Eric o împinse în sus și urcă, ajutînd-o apoi să se ridice, dar picioarele n-o mai țineau.

Luînd-o în brațe, o strînse la piept.

– Asta a fost o adevărată performanță, prostuță mică și nebună ce ești, îi șopti el la ureche.

Apucîndu-l de gît cu mîinile, ea privi în ochii lui albaștri precum cerul și zîmbi surprinsă și mîndră în același timp. De fapt, reușise, traversase lacul înot.

Părul lui ud se ondulase în inele la tîmple, iar ea îi putea simți puterea mușchilor încordați. Lăsîndu-și capul pe umărul lui, îi trecu prin cap ideea că ar fi fost foarte plăcut să depășească toate

problemele avîndu-l alături pe acest bărbat.

Închizînd ochii, savură plăcerea de a fi ținută în brațe, legănată şi dusă pe scări spre vilă.

Cînd Eric ajunse cu ea în hol, în jurul lor se strînseseră ca de obicei o mulțime de oameni curioşi şi îngrijorați.

Apoi se auzi glasul mătuşii Inga, întrebîndu-l pe Eric:

– Ce s-a mai întîmplat de data asta? Ce i-ai mai făcut acum?

Ea vru să-i ia apărarea, dar efortul părea mult prea mare, în starea de epuizare în care se afla.

– Nu este nimic grav, îl auzi ea răspunzînd. Doamna şefă a dat o bătălie împotriva lacului, dar nu sînt sigur cine a cîştigat.

O purtă mai departe în brațe, urcînd cîteva trepte, apoi se opri, uitîndu-se în urmă.

– Ar fi mai bine să vii ca s-o bagi în pat.

CAPITOLUL 6

Leslie nu se mai trezi pînă a doua zi de dimineață. Cînd se dădu jos din pat o dureau toți mușchii şi toate încheieturile, dar un duş fierbinte o ajută să-şi revină. Părea de necrezut că traversase lacul înot şi avea o senzație copilărească de mîndrie şi satisfacție.

În timp ce-şi lua micul dejun se gîndi la Eric. În ciuda comportării lui iresponsabile de ieri-dimineață, încercînd să o ducă cu zăhărelul ca să-i abată mînia în legătură cu ce-i făcuse lui Warren, dorea totuşi să-l vadă din nou.

Acceptînd încă o ceaşcă de cafea de la chelnerița care o servea, se gîndi că nu trebuia să

rămînă la Pfarr Lake, unde se afla în pericol din cauza reacției ei față de Eric. Dar de îndată ce se gîndi la plecare, respinse ideea spunîndu-şi că trebuia să rămînă pentru a studia starea financiară şi problemele stațiunii. În fond, dacă Warren nu cumpăra, va trebui să ştie ce are de făcut. Nu-i aşa? Bineînțeles. Părăsind sufrageria, merse să-l caute pe Eric. Era îngrijorată la gîndul că el s-ar putea să fie încă supărat pe ea în urma discuției aprinse pe care o avuseseră.

Holul era aglomerat şi plin de agitație datorită sfîrşitului de serie cînd oaspeții plecau. Duminica era zi de plecare şi turiştii, cu fețe zîmbitoare şi bine bronzați, stăteau la rînd pentru a preda cheile şi a-şi lua rămas-bun, nu fără părere de rău.

Eric nu se afla prin preajmă, aşa că se duse la recepție unde Inga supraveghea bunul mers al lucrurilor.

– Nu l-ai văzut pe Eric? întrebă ea.

Inga îşi ridică privirea şi pufni pe nări.

– A plecat azi-dimineață cu maşina la Twin-Cities, fir-ar el să fie. Putea să stea să ne ajute puțin. Doar ştie că duminica e cea mai aglomerată zi a noastră.

– Cînd se întoarce? întrebă Leslie, simțind cum o cuprinde dezamăgirea.

Probabil că reacționase mai furios la ceartă

decît crezuse ea.

– N-am idee, răspunse Inga. Cred că o să apară cînd ai să-l vezi.

– Pot să te ajut cu ceva?

Inga îi aruncă o privire ascuțită şi întrebătoare, apoi spuse:

– Dacă vrei, poți să-i supraveghezi pe studenți să termine treaba mai repede în căsuțe şi în camere înainte ca noii oaspeți să sosească. E o modalitate prin care poți ajunge să-i cunoşti mai bine.

Aşa era şi spre sfîrşitul zilei Leslie se simți frîntă de oboseală după toată munca agitată, dar îi cunoscuse aproape pe toți cei din trupa tînără de la Pfarr Lake şi simți că ei o acceptaseră cu plăcere în mijlocul lor.

Seara tîrziu, Eric tot încă nu se întorsese, iar ea se duse la culcare gîndindu-se multă vreme la faptul că era plecat.

Luni la prînz el tot nu se întorsese încă, iar Leslie, singură şi părăsită, începu să se înfurie din nou pe el. La urma urmei, singurul motiv pentru care acceptase să mai rămînă cîteva zile în plus la Pfarr Lake era faptul că îi promisese că o va învăța să iubească această stațiune. Pînă acum însă nu făcuse nimic altceva decît s-o facă să-i dorească mereu prezența alături de ea şi să-i

simtă atingerea, buzele şi limba...

Scuturîndu-se furioasă de aceste gînduri, se ridică de la masă şi porni spre biroul tatălui ei. O să-şi ţină mintea preocupată, încercînd să facă ordine prin lucrurile lui.

Umblînd prin sertarele de la birou, descoperi că fusese un om foarte meticulos, care nu arunca se nimic, păstrînd totul, chiar şi scrisorile şi desenele pe care ea i le trimisese de pe vremea cînd era copil. Îşi şterse cîteva lacrimi care-i alunecară pe obraji.

Cînd sună telefonul, îl ridică repede sperînd că este Eric. Dar era Warren care îi spuse cu un glas seducător:

– Mi-a fost dor de tine, iubito.

Glasul lui suna deosebit de moale, de parcă ar fi fost învelit în catifea.

Îl ascultă cum îi dă un raport clinic documentat în legătură cu evoluţia iritaţiei cauzată de iedera otrăvitoare şi simţi cum îi dispare tot optimismul.

– Cînd te întorci? întrebă el în cele din urmă. Sper că nu ai de gînd să rămîi acolo toată săptămîna.

– Trebuie, spuse ea. Am multe de făcut.

Warren rămase tăcut cîteva clipe, apoi spuse:

– Am pregătit actele. Dacă te întorci acum le putem semna. Apoi nu va mai trebui să-ţi faci griji în privinţa staţiunii.

– Actele! exclamă ea. Dar nici măcar n-am discutat despre preț.

– Sînt dispus să ofer o jumătate de milion.

Privind fix în spațiu ea se încruntă foarte mult, începînd să se întrebe în mod serios oare de ce Warren dorea să cumpere Pfarr Lake. Trebuie să fi existat ceva mult mai important decît dragostea față de natură.

– O jumătate de milion, repetă ea încet, amintindu-şi ceea ce îi spusese Eric. Ți-ai putea cumpăra o casă drăguță la marginea oraşului cu banii ăştia, Warren.

– Este o ofertă rezonabilă, spuse el lăsînd la o parte tonul catifelat din glas. Va trebui să investesc o sumă considerabilă în stațiune.

Se opri, apoi spuse:

– Doar dacă nu te gîndeşti la vreun alt cumpărător.

Ştia că ea nu mai avea nici un alt client interesat şi Leslie începu dintr-o dată să-l suspecteze că dorea tare mult să pună mîna pe Pfarr Lake. Şi pe urmă ori de cîte ori se simțea intimidată, ea refuza să se lase convinsă împotriva voinței ei.

– O să vorbim cînd ajungem acasă, spuse ea cu fermitate şi închise înainte ca el să apuce să mai spună ceva.

Apoi rămase cu mîna pe receptor, sperînd că nu va regreta tratamentul glacial pe care i-l aplicase.

Întorcîndu-se la treaba ei, deschise un alt sertar şi se uită înăuntru. Ochii i se umplură de lacrimi cînd găsi o bomboniera plină cu dropsuri de lămîie. Acesta fusese răspunsul tatălui ei la toate problemele din copilărie. Un drops de lămîie şi o discuţie puteau rezolva orice. Scoţînd capacul, luă o bomboană şi o băgă în gură. Cu siguranţă că şi acum avea nevoie de un răspuns la problemele pe care le avea.

Alături de bomboniera se afla un album vechi cu fotografii în care se uitase de multe ori în copilărie. Toate pozele fuseseră făcute la Pfarr Lake.

Primele erau cu părinţii ei, tineri şi îndrăgostiţi. Apoi apărea Leslie, un copil dolofan, apoi puţin mai mărişoară la trei, patru ani.

Cînd avea şase ani, părinţii ei divorţaseră, iar mama dispăruse din album. Leslie apărea în fotografii tulburată şi tristă.

În ultima parte a albumului apărea Eric, un adolescent cu mîini şi picioare prea lungi pentru corpul lui.

Şi în fotografii se vedea cît era de mucalit.

Aproape întotdeauna el şi cu Leslie apăreau împreună, ea în prim-plan, ca o domnişoară, iar el mai mereu ba într-un copac, agăţat de-o creangă, ba pe o scară, urcat pe balustradă. Ciudat, dar după ce el începuse să apară alături de ea în

fotografii, confuzia şi tristeţea dispăruseră de pe chipul ei. Normal ar fi fost ca să arate şi mai tulburată, avînd în vedere ce trebuise să îndure din partea lui în verile acelea. Dacă ţinea bine minte fusese un adevărat chin.

În timp ce se gîndea la el, uşa biroului se deschise şi intră Eric de parcă ea i-ar fi invocat spiritul. Cămaşa şi pantalonii lui erau boţiţi de pe urma unui drum de trei ore cu maşina din Twin-Cities, iar jacheta şi-o ţinea pe umăr, cu un deget de agăţătoare. Uitîndu-se la ea cu o privire rece, aruncă jacheta şi se aşeză pe un scaun, întinzîndu-şi picioarele.

– Inga mi-a spus că m-ai căutat. Ce vrei?

Zîmbetul ei de bun-venit îi îngheţă pe buze şi dispăru. Dorise să uite certa lor, dar, evident, el nu se afla în aceeaşi dispoziţie.

– Nimic, în mod deosebit. Mă întrebam doar unde ai fost.

El privi tăcut undeva, deasupra capului ei. Niciodată nu-i văzuse bărbia atît de fermă şi rigidă sau gura atît de neprietenoasă.

Trebuia să existe o cale de a-l îmblînzi. Nu-i putea suporta ostilitatea, nu acum după ce o cucerise cu farmecul lui.

– Am găsit un album vechi cu poze de-ale noastre cînd eram copii, încercă ea timid.

El nu-i răspunse. Ea scoase bomboniera din

sertar, îi scoase capacul şi i-o întinse.

– Facem pace?

Timp de cîteva secunde el nu se mişcă, apoi zîmbi înciudat, se întinse luînd o bomboană şi o aruncă în sus, prinzînd-o apoi în gură. Ea bănui că şi el îşi rezolvase cîteva probleme cu dropsuri de lămîie şi cu o discuţie.

– Înţeleg că deplasarea ta în oraş n-a fost plăcută, spuse ea.

– A fost mizerabilă.

– Păcat, îl compătimi ea, auzindu-l cum sfărîmă bomboana între dinţi.

Apoi rămase nedumerită cînd îl auzi întrebînd-o:

– Cum l-ai cunoscut pe acest Collingsworth? L-ai căutat tu?

Ea se încruntă, pentru că întrebarea lui suna ca o acuzaţie.

– L-am cunoscut la o petrecere. Gazda mi l-a prezentat.

– Cine a adus vorba despre afacerea asta cu vînzarea staţiunii?

– Dacă acesta este un interogatoriu, atunci poate că am nevoie de un avocat, zise ea iritată.

Apoi se răzgîndi şi-i răspunse:

– Nu-mi aduc aminte exact, el m-a întrebat despre familie, iar eu i-am spus despre moartea tatălui meu, iar restul pur şi simplu a venit de la sine.

Încruntîndu-se şi mai tare, ea îşi dădu seama că Warren o făcuse să-i povestească despre Pfarr Lake trăgînd-o încet de limbă. Se întrebă brusc dacă nu cumva el aranjase acea întîlnire doar cu acest scop şi se uită la Eric.

– De ce-mi pui toate întrebările astea?

El păru să se mai liniştească auzindu-i răspunsurile şi se îndreptă în scaun, aplecîndu-se cu coatele pe genunchi.

– Chiar nu ştii cu cine este asociat, nu-i aşa? Sau cum e cu vînzarea asta?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El întinse mîna şi mai luă un drops de lămîie din bomboniera, ţinîndu-l de data asta în gură.

– Am fost la Minneapolis ca să mă interesez despre el. Este acel Collingsworth din compania Collingsworth şi Richfield Inc.

Ea clătină din cap, nedumerită.

– Cine sînt aceşti oameni?

– Nu citeşti ziarele? Sînt proprietari de terenuri.

Ea ridică din umeri.

– Şi ce-i cu asta?

Trupul lui deveni rigid.

– Şi ce-i cu asta! Ai idee ce vor face cu lacul şi cu pămîntul de aici?

– Nu, cred că nu.

– Mai întîi vor tăia majoritatea copacilor pentru

a instala căsuțe de vacanțe. Bineînțeles, asta după ce vor dărîma vila şi cabanele. Apoi vor tăia şi restul de copaci pentru terenuri de golf şi de tenis, ca să nu mai vorbim despre stații de benzină şi magazine. Vor transforma totul într-un mic orăşel, îl vor îngrădi cu garduri şi vor pune un paznic la poartă. Or să aducă bărci cu motor de mare putere care or să-ți spargă timpanele cu zgomotul lor. Vor ruina ecologia lacului pînă cînd acesta se va umple cu vegetație şi va muri. Probabil că vor dori să facă o stațiune permanentă, aşa că pentru sezonul de iarnă vor transforma cu buldozerele dealurile în pîrtie de schi. Te-ai lămurit acuma?

Ea îl privi cu ochi mari.

– N-am ştiut.

El îi studie chipul.

– Nu, nu cred că ai ştiut.

Oftă.

– Nu-ți plac copacii şi pădurea. Dar te-ar deranja să dispară?

Ea nu ştia cum să-i răspundă.

– Copacii mă sperie, dar nu-mi pot imagina lacul fără ei. Mai degrabă mi-ar părea rău de vilă.

– De ce ți-e atît de frică de copaci? întrebă el. Aşa ceva nu este sănătos.

Ea îşi strînse umerii.

– Îmi dau ameteli. Am senzația că se prăbuşesc peste mine.

Zîmbi pentru a-şi ascunde stinghereala.

– Şi nu mi-a fost de ajutor cînd m-ai lăsat în mijlocul pădurii ultima dată. De ce mi-ai făcut asta?

El zîmbi, iar în ochi i se citea amuzamentul.

– Vrei să ştii unde te aflai cînd te-ai rătăcit în pădurea adîncă şi întunecată? Am să-ți arăt.

– Nu prea țin în mod deosebit la asta, recunoscu ea, clătinînd din cap.

– Chiar dacă-ți promit, pe cuvînt de cercetaş – ridică trei degete în aer –, că n-am să te părăsesc de data asta?

– Cînd ai fost tu cercetaş, mă rog?

El îşi lăsă degetele în jos şi zîmbi.

– Niciodată, dar promit. Ai să rămîi uimită cînd ai să vezi unde te-ai rătăcit.

– Oh, Eric, spuse ea exasperată. Nu merg în pădure cu tine. Ai spus că ai să mă faci să-mi placă locul ăsta şi pînă acum nu ai făcut altceva decît să mă bagi în lac, să mă arunci în fața unui torent de apă şi să te certi cu mine. Ce speri să obții în felul ăsta?

– Îmi pare rău pentru ceartă. Sentimentele mele o cam iau razna cînd e vorba despre Pfarr Lake.

O privi cu sprîncenele ridicate şi-i acceptă gestul de încuviințare, apoi zîmbi.

– Pentru o fată îngrozită de apă, ai dat un

adevărat spectacol de înot.

– Acum, te pomeneşti că vrei să mă convingi că tu ai regizat prăbuşirea stăvilarului acela ca să mă faci să scap de frica de lac printr-o terapie de şoc, aşa e? întrebă ea.

– Nu chiar, dar nu poți nega faptul că ai reuşit să-l traversezi.

Băgă mîna în buzunar şi scoase un pachețel într-o pungă de plastic.

– Aproape că uitasem, ți-am luat un cadou. Pun pariu că nu ai aşa ceva.

Ea îl luă şi-l privi suspicioasă.

– Nu prea am încredere în lucrurile împachetate în hîrtie cafenie.

– Ai dreptate, dar totuşi deschide-l.

Ea scoase un costum de baie cafeniu, croit cu mare zgîrcenie, şi spuse:

– Oh, nu!

– Să nu încerci să-mi spui că ți-e teamă să dai din picioare la marginea lacului alături de mine, o tachină el.

Ea băgă costumul înapoi în pungă.

– Deci acum plănuieşti să mă laşi să mă rătăcesc din nou în pădure ca să-mi dovedeşti că voi fi în stare să-mi găsesc drumul înapoi şi să-mi vindec teama de copaci? Nu, mulțumesc.

– Deja ți-am promis că nu te las singură şi n-am să te pierd din ochi. Nu vreau decît să scap

de acuzațiile pe care mi le-ai adus că te-aş fi lăsat singură în mijlocul junglei.

Se ridică şi-şi luă jacheta.

– Du-te şi pune-ți ceva mai gros decît pantalonii ăştia scurți.

– Deja începe să nu-mi mai placă, dacă am nevoie de haine groase. Cît de dură va fi această experiență?

– Haide odată, spuse el punînd capăt discuției şi împingînd-o pe uşă afară.

În timp ce urca pe scări era sigură că el o convinsese să facă un lucru pe care nu-l dorea, dar în inima ei nu-i păsa prea mult. Era mult prea plăcut cînd îl avea prin preajmă.

Leslie coborî scările, îmbrăcată cu o pereche de blugi, un tricou, pantofi de sport şi unsă bine cu soluție contra insectelor, ieşind pe verandă unde o aştepta Eric.

El privea un cuplu de bătrîni ce se plimbau prin curte şi cînd ea veni lîngă el, zîmbi şi spuse încet:

– Uită-te la cei doi, familia Peterson, vin aici în iunie de patruzeci şi şapte de ani. Şi-au petrecut aici luna de miere, la puțin timp după ce s-a deschis vila pentru turişti. Au acum aproape şaptezeci de ani şi încă se iubesc.

Leslie îi privi pe cei doi bătrîni care coborau

greoi treptele către ponton, ținîndu-se strîns de balustradă. Îi displăcea profund să se gîndească cîte vieți vor fi afectate de vînzarea stațiunii.

Cînd Eric o luă de mînă, ea îşi adună tot curajul pentru a-l însoți, ocolind aripa de sud a vilei, trecînd de dormitorul studenților şi înaintînd către pădure. De îndată ce zări liziera cu pini deşi şi înalți simți cum se încordează şi începu să respire sacadat. Trăgîndu-se puțin înapoi, şopti:

– Eric, nu cred că...

– Şşt, n-o să se întîmple nimic, murmură el trăgînd-o aproape.

Lumina dispăru făcînd loc umbrelor cînd soarele fu acoperit de coroanele pinilor. O adiere uşoară fremăta printre ramuri, iar ea înainta simțind cum i se înmoaie genunchii, ținîndu-şi privirea pironită în pămînt, la acele ruginii de pin căzute pe cărare. Degetele ei strîngeau cu putere mîna lui Eric. Cărarea începu să urce pe o colină, înconjurînd un buştean căzut, ce putrezise, şi o grămadă de bolovani acoperiți de muşchi. Eric se opri în vîrful colinei, iar Leslie se apropie de el cît de mult putu, privind temătoare în jur.

– De ce ne-am oprit? Nu putem să mergem mai departe şi să terminăm odată mai repede?

– Aici e, o anunță el. Aici te-am lăsat.

Ea îl privi fix, încruntîndu-se, apoi aruncă o privire prudentă în jur. Acoperişul vilei se vedea

clar jos, printre ramurile copacilor.

– Nu te cred! exclamă ea. N-am găsit drumul înapoi. N-am văzut nimic cunoscut în jur.

– Este adevărat. Probabil că ai alergat ca o maniacă aiurea şi te-ai rătăcit. S-ar putea să fi coborît de cealaltă parte a colinei în loc să mergi către vilă. Probabil că n-ai putut să vezi vila, pentru că ai mers cu capul în pământ, aşa cum ai făcut şi acum. Dar jur că ăsta-i locul unde te-am lăsat. Nu te-aş fi părăsit dacă aş fi crezut că nu te poţi descurca. Crede-mă.

Privind la acoperişul cu şindrilă, Leslie îşi duse mîna la gură şi spuse:

– Mă simt stingherită. Ai fost pedepsit pentru asta, nu?

– Am fost consemnat o săptămînă în cameră, fără să am voie să merg la pescuit, să înot, să merg cu barca sau orice altceva. Nu prea am fost încîntat nici eu de ce am pătit din cauza ta după episodul acela.

– Îmi închipui că n-ai fost.

Zîmbi cu părere de rău.

– Poţi să accepţi scuze retroactive? Ar fi trebuit să am mai multă minte.

Se încruntă.

– Dar tot nu-mi amintesc de ce am venit aici cu tine. Eram la fel de speriată de copaci cum sînt şi acum, poate chiar mai mult.

Ochii lui se încreţiră de rîs.

– Plănuisem să facem ghirlande pentru Crăciun din conuri de pin ca să ne îmbogăţim repede.

Leslie dădu din cap.

– Acum mi-aduc aminte. Aduseseşi un sac plin cu conuri de pin şi nu voiai să le împarţi cu mine. M-ai făcut să vin să-mi caut singură. Lăcomia a întrecut spaima.

El rîse.

– Intenţia mea era să te duc singură în pădure ca să te pot săruta. Cu siguranţă că-ţi aminteşti şi asta.

– Nu-mi aduc aminte decît că ne-am rătăcit şi am fost îngrozită. Ce-ai făcut? M-ai sărutat şi ai fugit?

– N-ai vrut. Cînd am încercat să te sărut cu toată ardoarea celor şaisprezece ani ai mei mi-ai făcut o figură frumoasă. Vreau să spun că nu numai că m-ai pălmuit, dar m-ai lovit şi cu pumnul în bărbie de-am văzut stele verzi.

– Eu am făcut aşa ceva? Nu te cred!

– Oh, ba da.

Rîse.

– Acum ce-ai fi vrut să fac? Orgoliul meu fusese distrus, aşa că am plecat să-mi ling rănile.

Ea clătină încet din cap, zîmbind.

– Maturizarea e o treabă dificilă, nu?

Apoi rîse.

– Apoi data următoare, cînd ai încercat să mă săruți, am fugit eu de tine.

– Cel puțin nu m-ai lovit.

Zîmbi.

– Văd că lucrurile au început să progreseze.

O pală de vînt făcu să tremure crengile copacilor, iar ea privi în sus înfricoşată.

– Acum, dacă am lămurit problema asta, putem să ne întoarcem la vilă?

Trunchiurile masive ale copacilor o făceau să se simtă prinsă ca într-o capcană.

Eric rămase pe loc, ținînd-o de mînă. Ea încercă să se desprindă, dar degetele lui îi cuprinseră încheietura.

– De ce te sperie copacii ăştia prietenoşi? Spune-mi un singur motiv rațional şi am să-l accept.

– Eric! Mi-ai promis.

– Am promis că n-am să te las singură în pădure şi n-am s-o fac. Acum spune-mi motivul.

– Nu am un motiv logic, spuse ea disperată. Am senzația că se vor prăbuşi peste mine şi că am să mă sufoc. Te rog, du-mă înapoi.

– Nu cad peste tine. Uită-te la ei.

– Nu pot! strigă ea, răsucindu-şi brațul.

Degetele lui nu-i dădură drumul însă, iar ea se simți prinsă în capcană.

Apoi el o luă în brațe şi o întoarse sprijinind-o

cu spatele de pieptul lui, punîndu-i un braț în jurul taliei, iar cu celălalt ținînd-o de umeri.

– Acum, uită-te-n sus, îi ceru el.

Cu greu, ea îşi ridică ochii, cu trupul încordat şi suspinînd. Se uită la ramurile care se mişcau deasupra capetelor lor, la trunchiurile aspre şi cafenii, care se întindeau către cer; se mişcau deasupra ei şi ea odată cu ei. Îi veni greață de la stomac din cauza amețelii.

Închise ochii şi vru să-şi plece capul, dar mîna lui îi ținea bărbia cu fermitate, apăsîndu-i capul pe umărul lui.

– Uită-te la ei, îi şopti el neînduplecat la ureche. Uită-te la ei şi lasă-i să cadă. Sînt aici, lîngă tine, n-ai să pățeşti nimic.

Strîngîndu-l de braț cu disperare, deschise ochii şi privi mişcarea copacilor. Erau atît de înalți, atît de copleşitori.

– Liniştește-te, şopti el, iar cuvintele lui îi mîngîiau urechea. Mă simt de parc-aş ține în brațe o statuie.

Încet, foarte încet, ea începu să înțeleagă sensul cuvintelor lui şoptite de îmbărbătare şi să-i simtă trupul, ferm şi protector în spatele ei, lipit de corpul ei. Apoi se relaxă şi privi copacii, de fapt pentru prima oară. Nu se roteau şi nu cădeau; mişcarea exista doar în imaginația ei.

Încet se înceţoşă şi dispăru. Doar freamătul

blînd al ramurilor răscolea consistența pinilor. Oftă adînc, trăgînd în piept aroma proaspătă şi îmbătătoare a pădurii. Începu să se relaxeze, iar degetele îşi slăbiră strînsoarea pe brațul lui Eric.

Începu să simtă forma muşchilor şi perii scurți şi aspri de pe mînă, precum şi forma trupului lui lipit de al ei. Din nou respirația ei deveni agitată, dar, de data asta, dintr-un cu totul alt motiv, şi nu de frică. Oh, nu, nu de frică, deloc.

Cînd el o simți că se relaxează şi trupul îi devine moale, se dădu la o parte. Ea oftă dezamăgită.

– Acum e mai bine? întrebă el. Copacii ăia nu vor cădea. Unii dintre ei cresc aici de pe vremea cînd era preşedinte George Washington, aşa că nu vor cădea peste tine tocmai acum.

Ea clătină din cap, apoi încuviință, stingherită de sentimentele şi dorințele pe care le trăia. Îşi simțea regiunea pelvisului plină şi grea, iar sînii îi erau plini şi tari. Dorința, o vindecare sigură a fricii, se gîndi ea şi rîse.

– Ce-i aşa de nostim? întrebă el.

– Nimic, zise ea şi rîse din nou. Hai să mergem şi să vedem dacă vindecarea nu-şi va pierde efectul.

Mînă în mînă urcară încă o colină, coborînd pe partea cealaltă pentru a ocoli un teren mlăştinos pe care creşteau o mulțime de gălbenele cu ca-

petele aurii.

Merseră în tăcere, ascultînd strigătele pițigoilor şi foşnetul ierbii prin care păşeau. Undeva, la distanță, se auzeau ciori care croncăneau agitate. Totul îi părea diferit acum lui Leslie, parcă privea printr-o lupă, văzînd toate lucrurile din jur într-o lumină nouă, mai ales mîna puternică a lui Eric care o ținea strîns, precum şi trupul lui masculin aflat atît de aproape de al ei.

Pinii se răriră şi dispărură, iar ei se plimbau acum printre mesteceni argintii, apoi printre arțari şi ulmi ale căror coroane se clătinau deasupra capetelor lor.

După o vreme, Eric se opri şi se aşeză pe un buştean, trăgînd-o pe Leslie alături.

– Tocmai ai traversat terenul de golf, spuse el, încrucişîndu-şi mîinile pe piept şi întinzîndu-şi picioarele.

– Ce? întrebă ea prosteşte.

– Cînd puişorul de Warren va pune mîna pe Pfarr Lake, acesta va deveni mai mult ca sigur teren de golf. Copacii, bineînțeles vor dispărea. Cred că-ți dai seama că nu pot rămîne. Vreau să spun că un teren de golf poate fi accidentat, dar există anumite limite.

Ea mormăi iritată. Warren şi vînzarea stațiunii erau ultimele lucruri la care se gîndea acum.

El luă o bucată de lemn putred, o rupse în

bucăți şi le aruncă în aer.

– O să fie o adevărată nenorocire cînd vor dispărea pinii ăştia, spuse el gînditor. Dar cred că după cîteva sute de ani se impun şi anumite schimbări.

– Nu putem discuta despre asta mai tîrziu? Încă nu m-am hotărît. Şi nici n-am s-o fac pînă cînd nu aflu ce intenționează Warren să facă. Din cîte ştiu eu, el vrea să cumpere Pfarr Lake pentru el personal.

Eric terminase de rupt creanga putredă şi se aplecă să ia o piatră pe care o aruncă furios către copaci.

– Nu cred. Mi se pare imposibil să crezi că un om ca el ar vrea să cumpere o casă de vacanță aşa cum e vila.

Luă încă o piatră pe care o aruncă într-un arțar şi privi cum cad cîteva frunze.

Brusc, sări în picioare şi scoase o exclamație de spaimă:

– Oh, nu! Şi o apucă de mînă pe Leslie ca s-o ridice. Haide! Haide!

– Ce e? Ce-i? întrebă ea gata să sară în sus, dacă o amenința vreun pericol.

– Fugi, fugi!

– De ce? De ce? întrebă ea privind în jur după... ce? Habar n-avea.

– Am lovit un cuib de viespi cu piatra aceea.

Hai să fugim de-aici.

– Idiotule! strigă ea, privind către copac.

Nu vedea nimic.

Viespea o lovi în bărbie, ca o picătură de grăsime încinsă, apoi văzu roiul ce bîzîia furios îndreptîndu-se direct spre ea.

Smulgîndu-se din mîna lui, cu o exclamație de durere, se năpusti printre tufişurile ruginii, evitînd copacii şi sărind peste cioturi şi pietroaie, cu Eric alergînd disperat pe urmele ei.

– Poți să te opreşti acum, spuse el abia respirînd. Ori au rămas mult în urmă, ori le-ai gonit cu țipetele tale.

Ea îşi dădu seama din glasul lui că rîdea şi se opri brusc, întorcîndu-se furioasă şi ținîndu-se cu mîna de bărbie.

– Aşteaptă pînă pun mîna pe tine? strigă ea. Am să-ți arăt eu urlete!

Sărind peste nişte tufişuri pitice, porni după el.

– Grăsunico... începu el, apoi se întoarse şi porni, ocolind dealul.

După cîteva minute Leslie izbucni în hohote de rîs şi se opri din alergare. Eric alerga pe margine, păstrînd doar distanța față de ea şi zîmbind cu gura pînă la urechi. Deschise gura să-i strige ceva, dar chiar în clipa aceea se împiedică de un ciot şi căzu pe spate cu mîinile şi picioarele desfăcute.

Leslie se năpusti aterizînd deasupra lui. Îşi înfipse degetele în părul lui ondulat şi se uită în ochii lui care rîdeau.

– Ar trebui să fii băgat într-o cămaşă de forţă, declară ea.

El o apucă de mîini ca să-şi apere părul.

– Ce să fac dacă tu scoţi la iveală tot ce e mai rău în mine?

Rămaseră uitîndu-se cîteva clipe unul la altul, zîmbetele li se îmblînziră, iar ochii începură să privească altfel. El imită un sărut, invitînd-o la o joacă mai serioasă.

Deşi conştientă de conturul trupului lui aflat sub al ei, se hotărî să nu-l lase să scape chiar atît de uşor. Nu se dădu deoparte şi-i spuse:

– Intenţionat l-ai dus pe Warren printr-un pîlc de iederă otrăvitoare. E ceva ruşinos chiar dacă e antreprenor.

Degetele ei începură să se joace cu părul lui, în loc să tragă de el. Mîinile lui îi cuprinseră braţele.

– Da, cred că aşa e. Recunosc. Dar el stătea aici cu tine, iar eu te voiam numai pentru mine.

Pleoapele grele îi acoperiră căldura din ochi.

– Aşa că ai venit în camera mea cu gogoşi şi cu minciuni ca să mă seduci şi să mă faci să nu mă mai uit la Warren. Asta e ceva inadmisibil.

Ochii lui se deschiseră brusc, iar mîinile i se

opriră din mişcare.

– Asta ai crezut? De unde ți-a venit o asemenea idee? Am venit în camera ta, pentru că nu mi te puteam scoate din minte. Ți-am zis că te iubesc de cînd eram copii. N-am de gînd să te pierd din nou.

Privind în ochii lui albaştri, sinceri, ea nu avu încotro, trebuind să-l creadă. Asta şi dorea. Pielea lui netedă şi bronzată, buzele umede şi întredeschise, şi mirosul lui curat de mosc o convinseră să-l creadă. Oasele tari cu curba muşchilor de sub trupul ei o determinară să-l ierte.

Gura ei poposi deasupra buzelor lui, întredeschisă. Un fior dureros de dulce îi străbătu tot corpul cînd brațele lui o cuprinseră, trăgînd-o mai aproape de el. Îi simți răspunsul între coapse şi-l dori nebuneşte. Pielea caldă de pe gîtul lui îi înfierbîntă palmele cînd îl mîngîie.

– Aşa da, Eric, se auzi un glas tineresc fără pic de jenă.

Leslie îşi înalță iute capul, făcînd ochii mari către Eric, fiindu-i teamă să se uite în jur.

– La dracu'! şopti el cu vehemență, apoi începu să rîdă zguduindu-i trupul cu hohotele lui.

Iritată cumplit de atitudinea lui, Leslie sări în picioare şi se uită în jur.

Vreo zece-doisprezece studenți stăteau pe colină, balansîndu-şi picioarele, cu o sticlă de vin şi

cu pahare de hîrtie, toți cu ochii ațintiți asupra lor, şi zîmbind cu gura pînă la urechi.

– Hai să plecăm de-aici, şopti ea printre dinți, cînd Eric se ridică.

– Ar fi mai bine să le faci față acum, altfel n-ai să poți mai tîrziu, o sfătui el, sprijinindu-se de un copac.

Apoi strigă către colină:

– Să ştiți că puteți fi oricînd înlocuiți, băieți.

– Hei, omule, protestă un băiat, noi stăteam aici şi ne vedeam de treaba noastră, cînd dintr-o dată ne-am pomenit cu un spectacol la orizontală.

Zîmbi larg.

– Ar trebui să fii bucuros că l-am întrerupt la timp.

Un alt băiat strigă:

– Ce-ar fi să ne mai dai nişte indicii în privința stilului tău, Eric? Aş vrea s-o pot face şi eu pe Angela să mă pună la podea aşa. E ceva în legătură cu loțiunea de bărbierit sau ce?

– Este vorba despre farmec, Pete, aşa că mai ai de învățat! strigă Eric şi o luă de mînă pe Leslie. O să vă lăsăm acum, ca să puteți glumi liniştiți pe socoteala noastră, ca nişte copii ce sînteți.

Dispărură din vedere, strecurîndu-se printre copaci, însoțiți de fluierături şi rîsete.

Cînd începură să urce din nou şi nu mai puteau fi auziți, Leslie clătină din cap.

– Nu ştiu cum reuşeşti. Oare chiar totul se transformă într-o comedie grotescă, atunci cînd te afli în preajmă? Te-a blestemat cineva? N-am fost în viaţa mea mai stînjenită.

– Hei, stai puţin, protestă el. Tu ne-ai băgat pe amîndoi în încurcătura asta. M-ai urmărit, m-ai trîntit la pămînt şi ai avut chef de joacă. Nu că nu mi-ar fi plăcut, dimpotrivă. Dar nu poţi da vina pe mine de data asta.

– Doamne Dumnezeule, vrei să spui că se ia, ghinionul ăsta al tău?

El rîse şi o opri.

– Acum nu mai e nimeni în jur, putem continua de unde am rămas.

– Oh, nu, spuse ea cu fermitate, retrăgîndu-se din faţa mîinii ce se întindea către trupul ei atrăgător. Asta-i a doua oară cînd sîntem prinşi într-o poziţie compromiţătoare. Îţi imaginezi cum o să zboare vorba prin staţiune?

Rîse şi clătină din cap.

– De acum încolo, păstrăm distanţa. Tu stai acolo, iar eu aici şi ar fi bine să lăsăm un spaţiu între noi tot timpul.

– Tu eşti şeful, se arătă el de acord, provocînd-o. După cele întîmplate am să te las pe tine să faci prima mişcare. Poate că te pricepi mai bine decît mine să planifici totul.

Porniră către cabană şi din nou ea îi aruncă o

privire, ridicînd dintr-o sprînceană.

– Ce vrei să spui cu „după asta"? Credeam că ai zis că eu am avut chef de joacă.

– Ei, s-ar putea să-ți fi dat şi eu o mînă de ajutor, recunoscu el, apoi zîmbi.

– Hei, Grăsunico, îți mai e frică de copaci?

Ea privi iute în jur surprinsă. Pinii uriaşi se aflau în jurul lor, dar ea nu simțea nimic altceva decît un mic fior.

– Uitasem că sînt aici, răspunse ea mirată.

– Bine, spuse el şi o conduse în jos către vilă.

– Te rog, spune-mi că n-ai înscenat totul în mod intenționat, gemu ea. Din nou tratament de şoc?

Rîzînd, el clătină din cap.

– S-ar putea să am ceva talent, dar nu sînt chiar Atît de bine organizat.

CAPITOLUL 7

Merseră prin pădure ieşind pe aleea cu pietriş din faţa căsuţelor. În timp ce se îndrepta către vilă, Leslie se încruntă privind spre căsuţa în care avusese loc actul de vandalism, cu ferestrele sparte.

– Cred că ar fi bine să mă mai uit o dată înăuntru, spuse ea, şi să încerc să estimez cam cît ar costa reparaţiile.

Eric o luă de mînă, încercînd s-o tragă înapoi.

– Lasă pentru mai tîrziu. Nu acum.

Ea rămase pe loc fără să se mişte.

– Dacă nu vrei să calculez, înseamnă că trebuie să fie mai scump decît mi-am închipuit. Tre-

buie să mă obişnuiesc şi cu răul şi cu binele, nu-i aşa?

El făcu o strîmbătură şi se duse la vilă să aducă cheia. Cînd deschise uşa, căsuța arăta foarte rău, chiar mai cumplit decît prima oară cînd o văzuse. Pe podea erau numai cioburi de sticlă, iar mobilierul părea de parcă ar fi fost dezmembrat. Vopseaua, care murdărise pereții, părea roşie ca sîngele.

– Ce mă deranjează, spuse ea gînditoare, e că arăta destul de rău şi înainte de vandalism. Lambriurile de pe pereți arată groaznic, sînt rupte şi găurite. Iar mobila parcă ar fi fost culeasă de la un depozit de vechituri.

Cînd se întoarse, îl văzu pe Eric, care stătea încruntat, cu mîinile băgate în buzunarul blugilor.

– Celelalte căsuțe arată mai bine? îl întrebă ea. Spune-mi adevărul.

El nu-i răspunse. Nici nu trebuia, pentru că din expresia întipărită pe chipul lui şi din uşoara ridicare a umerilor se înțelegea totul.

Intrînd în micul dormitor, Leslie privi cîteva clipe la cele două paturi duble aflate într-o stare jalnică şi apoi în baia mică de alături. Instalația sanitară era ruginită, iar bazinele pătate şi crăpate. Duşul arăta îngrozitor. Clătină din cap.

– Înțeleg de ce numărul turiştilor a scăzut anul acesta. Cum să vină să locuiască în asemenea

condiții? Trebuie să o reparăm, spuse ea, atît cît putem. Pierdem bani, dacă o ținem neocupată.

Începu să adune în cap sumele necesare redecorării şi reparațiilor. Cînd făcu totalul exclamă:

– Dumnezeule! De unde să găsim banii ăştia? Tare-aş vrea să ştiu ce-a făcut tata cu profiturile. Poate că le-a depus undeva, dac-aş afla unde măcar. E sigur că nu le-a cheltuit pentru el. Trăia foarte modest.

Eric o conduse înapoi în sufragerie.

– Citeşte agendele tatălui tău. O să afli multe de acolo despre Pfarr Lake, despre tatăl tău şi despre bani.

– Ce anume? întrebă ea curioasă.

El se opri o clipă, apoi zise:

– Ar fi mai bine să le citeşti tu singură, decît să-ți explic eu. Fac doar parte din moştenirea ta. S-ar putea să ți se pară interesante. Dacă nu, voi fi îngrozitor de dezamăgit de tine.

Îi aruncă o privire albastră, pătrunzătoare.

– Ceea ce se află în ele a însemnat foarte mult pentru tatăl tău, aşa că sper să nu-l dezamăgeşti. Să nu-i întorci spatele.

Uitîndu-se la el, Leslie se încruntă şi spuse:

– Cred că iar sînt prinsă în cursă.

– Aşa sper, zise el vesel şi, luînd-o de braț, o duse la uşa din spate a căsuței. Haide, vreau să-ți arăt de ce vin oamenii aici şi se mulțumesc chiar

şi cu asemenea condiţii.

Ieşiră pe o mică ridicătură de pămînt. Curtea din spate era izolată, înconjurată de copaci şi cobora lin către lac unde se afla un ponton propriu şi o barcă.

Printre ierburile sălbatice, creşteau o mulţime de flori de munte şi lavandă, şi era atîta linişte, încît două veverițe se jucau chiar la cîțiva metri de uşă.

Soarele se oglindea în apa lacului, iar cîteva rațe înotau măcăind mulțumite, de parcă ar fi stat la bîrfă. Un peşte țîşni din apă, apoi căzu la loc, făcînd în jur valuri mici ce se împrăştiară pe oglinda apei.

– S-ar potrivi de minune să-ți petreci luna de miere aici, nu? începu Eric cu un zîmbet uşor pe buze.

Leslie îl privi întrebătoare, dar el se uită către lac.

– Dacă ar fi reparată, poate, spuse ea încet, încercînd să împiedice speculațiile fascinante care-i umblau prin cap. Oare cum ar fi o lună de miere, petrecută în acest loc izolat cu Eric?

Supărată pe propriile gînduri, se uită din nou spre lac. Insula, aflată în fața lor, părea să capete contururi înfiorătoare. Se scutură înfiorată.

Eric o privi nedumerit.

– Gîndul unei luni de miere e atît de îngrozitor,

încît te face să tremuri?

Smulgîndu-şi ochii de la insulă ea avu un rîs scurt.

– Oh, nu. Nu-i vorba despre asta. E insula. Nu ştiu de ce, dar mă sperie numai cînd mă uit la ea. Din cîte ştiu n-am fost acolo niciodată în afară de ziua de ieri, cu tine. Simt de parcă ceva îngrozitor s-ar fi întîmplat acolo, deşi aşa ceva este imposibil.

– Poate că nu. Cine ştie?

O luă de mînă şi o conduse prin căsuță, apoi încuie uşile. Cînd ajunseră din nou pe aleea cu pietriş, el zise:

– Hai să vedem ce te sperie în legătură cu insula. Te duc cu barca.

– Nu.

Leslie clătină din cap.

– N-ai să mă convingi să fac asta. Nu, mulțumesc. Am pățit destule, aici în stațiune, mi-a-junge.

– Ei, dacă nu eşti în stare să te comporți ca o femeie matură...

– Eric! protestă ea.

– Dacă eşti hotărîtă să te comporți ca o laşă, cred că nu pot face nimic în privința asta.

– Nu sînt laşă, insistă ea.

În cincisprezece minute se afla într-o barcă, stînd jos pe scîndura tare, uitîndu-se la Eric care

pornea motorul şi întrebîndu-se cum de se lăsase convinsă.

Leslie refuză să se uite la arcul descris de barcă pe suprafaţa lacului sau la liziera de copaci a insulei ce se apropia din ce în ce mai mult. Privi în schimb încruntată către chipul expresiv al lui Eric, simţind adierea uşoară care-i zburlea părul şi la ochii lui albaştri, îngrijoraţi, care o priveau încurajator.

Îşi strînse mîinile pumn cînd barca se lovi de ţărm. Dacă faţa lui Eric nu ar fi exprimat o asemenea provocare, ar fi refuzat să coboare pe nisip, după ce el o trase pe plajă.

O luă de mînă şi rămaseră alături privind la vegetaţia luxuriantă ce se scălda în razele calde ale soarelui. Pinii se ridicau înalţi şi ameninţători, făcînd-o să-şi simtă bătăile inimii.

– Hai, murmură el. Haide să vedem despre ce este vorba. Crede-mă că nu e nimic ascuns în copacii ăştia, care să te facă să tremuri şi să te albeşti la faţă.

– N-am putea mai întîi să ne plimbăm puţin pe ţărm? se rugă ea.

O cuprinse panica. Ceva îngrozitor se întîmplase sau se va întîmpla. Îşi simţi gura uscată şi i se puse un nod în gît cînd încercă să înghită.

Eric o conduse încet de-a lungul apei. În copaci ciripeau păsările, iar în jur bîzîiau roiuri de

ținți, dar ea nu auzea nimic şi nici nu simțea mirosul pinilor şi al lacului. Simțurile îi erau amorțite la tot ceea ce era în jur, cu excepția panicii irațională ce o cuprinse.

Plaja se termină brusc acolo unde un mic golfuleț se strecura printre copaci. În clipa aceea începu să audă glasuri în mintea ei care strigau, răsunîndu-i în urechi. S-ar fi întors alergînd înnebunită înapoi la barcă, dacă Eric n-ar fi ținut-o strîns lîngă el.

– Leslie, spuse el ridicîndu-i bărbia ca să-i întoarcă fața către el, atrăgîndu-i atenția. Leslie, ascultă-mă. N-ai să păteşti nimic. Ai încredere în mine. Fie că-ți aminteşti sau nu, aici ți s-a întîmplat ceva. Încearcă să-ți aminteşti şi stai liniştită.

Cu chipul contorsionat de spaimă, dar cu brațul lui puternic în jurul taliei, reuşi să păşească de-a lungul golfulețului, dincolo de plajă.

Apoi ajunseră în dreptul unui copac uriaş căzut, care le bloca drumul. Leslie se opri, privindu-l cu ochi mari. Un pin bătrîn se prăbuşise cu ani în urmă de undeva, aproape de mijlocul insulei. Vîrful lui cu ramuri dese căzuse în apa golfulețului şi fusese distrus de apă şi de vreme.

Începu să-şi amintească şi se lăsă pe nisip, înconjurîndu-şi trupul cu brațele, plîngînd pe umărul lui. Cînd criza de plîns încetă, ea se retrase, ştergîndu-şi obrajii uzi de lacrimi.

– Vrei să vorbim despre asta? o încurajă el. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Ea dădu uşor din cap şi se sprijini de el, bucurîndu-se de căldura braţelor lui care-i înconjurau trupul.

– Aveam un costum de baie roşu cu albastru. Mi-l aduc aminte. Eu îl alesesem şi probabil că nu se potrivea deloc cu culoarea părului meu.

Atingîndu-i părul, el aşteptă tăcut pînă cînd ea spuse:

– Mama şi tata mă aduseseră pe insulă la un picnic. Aveam şase ani şi cred că eram răsfăţată. Aveam o găletuşă şi o lopeţică, dar m-am plictisit de săpat. Aşa că am plecat pe plajă, m-am furişat să nu mă vadă părinţii mei şi am ajuns la golfuleţul ăsta. Mi se părea un loc vrăjit, plin de mister, şi mi-aduc aminte că mă uitam cum se strîng norii pe cer, dar nu cred că mi-am dat seama cît de ameninţători erau.

Apoi părinţii mei au început să mă strige, şi-mi aduc aminte că am început să rîd crezînd că ne jucăm de-a ascunselea şi m-am pitit în spatele golfuleţului.

– Şi mai spuneai de mine că am fost un copil imposibil, zise Eric zîmbind. Nici tu n-ai fost o sfîntă.

– Nu, cred că nu, se arătă ea de acord. Apoi norii şi-au schimbat culoarea în negru, galben şi

verde, amenințînd cu izbucnirea unei tornade. Vîntul a început să biciuiască pomii. Deja începuse să-mi fie frică să ies din ascunzătoare şi țipam după mama şi tata. Dar tunetele erau asurzitoare şi mi-am acoperit urechile.

Iar fulgerele!

Respiră adînc, amintindu-şi starea pe care o trăise.

– Toate zgomotele îmi acopereau strigătele şi chemările părinților mei. Vîntul urla îngrozitor.

Brațele lui o strînseră puternic şi ea continuă:

– Cînd s-a rupt copacul, a fost ca o explozie. L-am văzut venind spre mine, strivind ceilalți copaci, dar nu m-am putut mişca. Eram prea îngrozită. Crengile m-au înşfăcat şi m-au împins către apă, ținîndu-mă acolo. Nu cred că am rămas multă vreme sub apă, pentru că nu am leşinat. Îmi amintesc doar că tata a apărut dînd la o parte crengile şi forțîndu-mă să dau apa afară din plămîni. Credeam că mă pedepsea.

– Trebuie să fi fost ceva îngrozitor pentru un copil, spuse Eric lipindu-şi obrazul de fruntea ei. Acum înțeleg de ce ai crescut cu spaima asta de apă şi de copaci. Aş fi vrut să ştiu acest lucru, poate că atunci m-aş fi purtat mai frumos cu tine.

Ea se încruntă gînditoare.

– E mai mult decît atît. Mama urla isteric la tata. M-a înşfăcat din mîinile lui. Țipau unul la altul

şi asta m-a speriat mai mult decît faptul că fusesem prinsă sub copacul acela. Credeam că ţipă la mine. Credeam că totul e din vina mea.

– Îmi imaginez că erau destul de nervoşi, spuse el.

Ochii i se umplură de lacrimi şi-şi sprijini capul de umărul lui.

– A doua zi, mama l-a părăsit pe tata şi m-a luat cu ea. Acesta a fost sfîrşitul căsătoriei lor.

Rămaseră tăcuţi cîteva clipe, apoi Eric spuse:

– Bănuiesc că în mintea ta de copil ai crezut că şi asta era tot vina ta.

– S-ar putea. Totul a fost atît de traumatizant, încît probabil că mi-am îngropat amintirile undeva foarte adînc într-un colţ al minţii, pentru ca altfel nu le-aş fi putut suporta.

– Ai îngropat vina cu durerea? întrebă el ţinînd-o la piept în siguranţă. Sărmană Leslie!

Era ceva atît de plăcut în îmbrăţişarea lui; nu cerea nimic, nu o obliga să facă nimic, îi oferea doar confort şi mîngîiere. Ar fi stat o viaţă întreagă lipită de pieptul lui. Dar se retrase, nedumerită de această dorinţă de a sta alături de el, de a deveni o parte din el.

– Nu sărmană Leslie, spuse ea ridicîndu-se în picioare şi privind la copacii înalţi din jur. Puternică Leslie. Probabil că începusem să cred că i-aş putea face pe aceşti copaci să cadă doar

uitîndu-mă fix la ei.

Privi la coroanele lor de deasupra capului şi la trunchiurile lor solide. Copacii stăteau bine înfipți în pămînt. Apoi se uită la Eric care stătea încă întins pe iarba de lîngă mal privind-o. Chipul lui era atît de plăcut şi atît de familiar, trupul zvelt şi puternic, şi îi stătea în întregime la dispoziție, dacă ea dorea. Oftă adînc, gîndindu-se la divorțul părinților ei.

– Bineînțeles că n-am nimic de-a face cu hotărîrea mamei mele de a-l părăsi pe tata. Era o femeie plină de vitalitate, iubea activitatea şi oamenii. El era un om tăcut şi mai închis în sine. Pur şi simplu nu se potriveau. Se pare că stațiunea Pfarr Lake are capacitatea de a accentua diferența dintre oameni.

Îşi întoarse privirea şi oftă din nou.

El sări în picioare şi o luă de mînă.

– Nu trebuie, Leslie. Încearcă. Nu vrei să-i acorzi o şansă?

Privind în ochii lui, ridică mîna şi-i atinse obrazul.

– Nu promit nimic, Eric. Nu mă presa. Trebuie să fac ceea ce am de făcut. Cînd am să mă hotărăsc, trebuie să fiu sigură că fac ceva corect.

Dar nu era sigură dacă discutau despre vînzarea stațiunii sau despre ei înşişi.

Traversară insula, mergînd pe sub pinii uriaşi,

care nu mai păreau acum amenințători, pînă cînd ajunseră pe malul de vizavi de vilă. Eric întrerupse tăcerea spunînd:

– Încă nu am făcut proba la noul tău costum de baie.

– Oh, pentru Dumnezeu! protestă ea.

– Acum să nu încerci să-mi spui din nou că ți-e frică de lac, spuse el cu exasperare.

– Hai, lasă-mă-n pace. N-am ţecît o săptămînă la dispoziție pentru programul ăsta sufocant. E drept că facem progrese, dar şi tu trebuie să-mi dai o mînă de ajutor şi să fii mai cooperant.

Se ciondăniră bine dispuşi, în timp ce barca se îndrepta legănată de valuri către vilă.

La uşa camerei, Leslie se opri să-l privească pe Eric.

– O să probez costumul ăsta, dar dacă e prea sexy să ştii că nu apar îmbrăcată în el.

– Fricoaso, o tachină el. Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta.

– S-o crezi tu! se răsti ea şi închise uşa.

Desfăcînd punga maronie, ridică costumul în aer privindu-l sceptică, apoi se dezbrăcă şi şi-l puse. I se potrivea perfect şi ezită să se gîndească de unde-i ştiuse atît de bine măsura. Probabil că alergase prin tot magazinul şi cînd găsise o femeie speriată, de aceleaşi dimensiuni ca şi ea,

o întrebase ce mărime poartă. Leslie rîse imaginîndu-şi scena.

Materialul elastic i se lipise de trup ca o a doua piele. Deşi era decoltat foarte mult, iar slipul se ridica foarte mult deasupra coapselor, acoperea totuşi zonele strategice. Privindu-se în oglindă îşi dădu seama că-i scotea în evidenţă sînii tari şi plini, şi picioarele lungi şi zvelte. Se simţi mulţumită că se chinuise cu orele de alergare şi exerciţii. Deodată, părea că totul fusese pregătit din vreme pentru această zi.

Şi, deşi nu-i plăcea să recunoască, pregătită pentru Eric. Ochii i se umeziră dîndu-şi seama că el alesese culoarea ciocolatie a costumului, gîndindu-se la ea. Maroniul ar fi estompat un corp bronzat, dar ei îi scotea perfect în evidenţă pielea translucidă.

Se auzi un ciocănit la uşă.

– Încă nu eşti gata? Ai nevoie de ajutor să îmbraci costumul ăla? strigă Eric.

Ea deschise uşa, acceptînd exclamaţia lui de plăcere şi surprindere, rămînînd nemişcată, în timp ce ochii lui o măsurau din cap pînă în picioare.

Simţi un val de căldură şi pielea ei reacţionă la atingerea vizuală, de parcă el ar fi mîngîiat-o cu mîinile. Îşi simţea mugurii sînilor întăriţi pe sub materialul mătăsos şi ochii lui fură atraşi acolo ca un magnet.

– Bănuiesc că îmi vine bine, spuse ea încet.

– Mai bine decît în cele mai fantastice visuri ale mele, şopti el cu atenția îndreptată asupra chipului ei.

Se uitară tăcuți unul la altul cîteva clipe într-o comunicare cercetătoare, apoi el spuse cu glas răguşit:

– Cred că ar fi mai bine să mergem să înotăm.

Aproape că fusese o întrebare.

Ea optă pentru înot deocamdată şi spuse:

– N-am halat de baie şi refuz să defilez aşa prin holul vilei.

El aduse o cămaşă de-a lui din cameră. Avea blugii pe el şi pe dedesubt slipul, iar ea se simțea excitată la gîndul că el va rămîne curînd aproape gol în fața ei.

Jos, grupul obişnuit de studenți şi oaspeți din hol îi aplaudară pe drum, încurajînd prima partidă de înot a lui Leslie.

Cînd ieşiră, ea şopti:

– Aş vrea măcar o dată să fac şi eu ceva fără să mă vadă toată lumea.

– Le place de tine, spuse el simplu. Faci parte din familie acum.

Nisipul plajei era cald cînd Leslie îşi scoase sandalele din picioare. Rămase pe loc uitîndu-se la lac. Era liniştit, doar suprafața apei era uşor încrețită de adierea vîntului.

O plută înainta uşor, venind dinspre mal cu doi băieţi care săreau de pe ea ca nişte broscoi uriaşi, încîntaţi copilăreşte şi plini de exuberanţă.

Sălciile se mişcau languros la malul apei, iar două rîndunici planară graţios prin aer ciripind vesele.

Un fluierat ascuţit străpunse liniştea, speriind păsările care-şi încetară ciripitul. La auzul său, băieţii părăsiră pluta, înotară spre mal şi fugiră către căsuţa lor. După asta, Leslie şi Eric rămaseră singuri pe plajă.

Leslie îşi scoase cămaşa, apoi se uită la Eric care îşi scotea blugii. Umerii şi părul îi străluceau în soarele după-amiezei, iar muşchii i se încordau pe sub piele în timp ce se mişca. Slipul lui bleumarin nu lăsa prea mult loc imaginaţiei şi simţi cum i se înteţesc bătăile inimii amintindu-şi de trupul lui care o atingea dorind-o. Stînd relaxat, cu mîinile în şolduri, îi trimise din ochi o invitaţie tăcută, oferindu-i-se.

Pînă să apuce să-şi întoarcă privirea către apă, se simţi jenată urmărind progresia părului lui blond ce se întuneca pînă aproape de negru; atît de deschis şi ondulat pe cap, aspru, de culoarea bronzului pe piept, şi coborînd apoi într-o fîşie deasupra abdomenului, şi devenind aproape negru acolo unde dispărea în interiorul slipului.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra lacului, res-

pirînd iute şi zîmbi cînd el se apropie s-o întrebe:

– Ți-e teamă?

Ea nu părea să aibă prea mult curaj, dar asta nu avea nimic de-a face cu lacul. Înaintînd spre mal, lăsă valurile mici să-i mîngîie picioarele pînă la glezne.

Eric veni după ea şi Leslie îi aruncă o privire iute.

– Fără împins, băgat sub apă sau stropit, îl avertiză ea.

– Nici prin cap nu mi-ar trece aşa ceva, spuse el cu ochi şireți.

– N-am încredere în tine. Intră tu primul.

El intră în apă, iar ea privi fascinată felul cum i se îngusta torsul către talie şi dunga albă ce apărea în contrast cu pielea bronzată, chiar deasupra zonei pe care i-o acoperea slipul. Spatele lui se îndoia seducător în timp ce înainta în apă, iar ea îl urmă de parcă ar fi fost trasă cu un cablu legat de el.

Apa îi mîngîie senzual genunchii şi erotic coapsele şi şoldurile, apoi i se ridică la talie, în timp ce el îşi dădu drumul în larg, întorcîndu-se pe spate şi invitînd-o să-l urmeze din privire.

Aplecîndu-se înainte, Leslie se lăsă să plutească liber deasupra apei. Nu-i era absolut deloc teamă de lac, simțea doar nevoia să-l ajungă pe Eric şi să-l atingă.

El o apucă de mîini şi o trase deasupra lui, aşa încît rămase plutind peste el.

Se lăsară purtaţi de ape, mişcîndu-şi şi atingîndu-şi uşor picioarele unul de altul, iar senzaţiile care abia înmuguriseră, se transformară în dorinţe. Cînd contactul uşor al coapselor şi a pieptului lui deveni copleşitor, Leslie se desprinse de el plutind pe spate. Cu ochii întredeschişi privi cerul cu nori mici, albi, şi cu păsări care zburau pe deasupra.

Degetele lui Eric îi atinseră umărul, mîna îi mîngîie braţul. Fiori deosebit de plăcuţi îi cutremurară tot trupul şi nu mai putu rămîne plutind. Întorcîndu-se, înotă pînă la plută.

El veni la cîţiva centimetri în urma ei şi o ajută să urce. Simţea scîndurile plutei fierbinţi în timp ce stătea pe burtă cu bărbia în pumn.

Eric se aşeză lîngă ea plimbîndu-şi degetele excitant de-a lungul spatelui ei pînă la curba unde se termina slipul.

Plaja părea departe, strălucind aurie în soare şi protejată de coline. Vila şi căsuţele se vedeau în depărtare, ascunse printre pini, de parcă s-ar fi aflat într-o altă lume. Soarele începuse să apună către vest, poleind suprafaţa apei care-i separa de restul lumii.

Leslie se întoarse cu faţa în sus şi se ridică în capul oaselor, atingîndu-i uşor genunchiul cu al ei

şi uitîndu-se în ochii lui.

– E atîta linişte aici şi e atît de frumos!

Înclinîndu-se uşor către ea, îi cuprinse bărbia în mîini şi-i ridică faţa spre el.

– Nici pe jumătate cît eşti tu de frumoasă.

Cînd o sărută simţi cum i se pune un nod în gît şi-şi întredeschise buzele întîmpinîndu-i vîrful limbii.

Leslie îşi apropie şi mai mult trupul înfierbîntat de al lui, ca să-l atingă cu sînii nerăbdători şi cu coapsele care-i zvîcneau înfiorate. Îl luă de gît şi-l trase către ea simţindu-i puterea cînd el o lovi de pieptul lui.

Luminiţe mici, strălucitoare, îi explodară în spatele ochilor închişi şi scoase o exclamaţie cînd gura lui îi părăsi buzele ca să depună sărutări calde pe gîtul şi umerii ei. Mîna lui îi mîngîie coapsele nerăbdătoare şi cercetătoare.

Deodată, parcă din cauza nerăbdării lor, pluta se mişcă intrînd în apă sub ei. Leslie sări de lîngă Eric, ştiind dinainte ce va vedea cînd se va uita în jur.

Vreo şase chipuri vesele le zîmbiră de pe marginea plutei. Recunoscu doi dintre studenţii aflaţi pe colină mai devreme, în cursul zilei. Unul dintre băieţi rîse încîntat şi întrebă:

– Asta-i tot ce faceţi mereu?

Apoi băieţii se căţărară pe plută, zvelţi şi plini de vitalitate în slipurile lor minuscule de baie.

Eric se mişcă iute, zîmbind drăceşte.

– Ce vreți să spuneți cu „asta-i tot ce facem"?

Băiatul ateriză zburînd prin aer drept în mijlocul apei, împrăştiind-o în jur cu zgomot.

Eric vru să spună ceva înainte de a fi împins de la spate, aterizînd şi el în apă, alături de băiat.

El urcă însă imediat la loc pe plută, iar Leslie se dădu repede deoparte, ținîndu-se de plută şi rîzînd în hohote.

După cîteva minute, Eric trebui să se recunoască învins, pentru că ei erau mai mulți şi, împreună cu Leslie, porni înot către țărm pentru a se întoarce la vilă.

CAPITOLUL 8

După ce se întoarse de la plajă, Leslie rătăci prin cameră cu mintea pustie şi ochii înceţoşaţi, gîndindu-se la Eric.

Visînd cu ochii deschişi, îşi scoase costumul de baie, privindu-se în oglindă şi imaginîndu-se stînd goală în faţa lui. Trupul i se scutură înfiorat, iar sîngele începu să-i pulseze năvalnic în vene, imaginîndu-şi această scenă. Se duse să facă un duş pentru a scăpa de aceste senzaţii. Nu scăpă însă de ele, ba mai mult, se intensificară cînd se gîndi cum arăta Eric cu apa scurgîndu-i-se din păr pe umerii musculoşi, apoi pe abdomen şi coapse, şi cum străluceau picăturile de apă în părul lui de

pe piept.

Nu, senzațiile nu dispărură; crescură din ce în ce mai mult în intensitate, pe măsură ce se spăla şi-şi şampona părul cu mişcări febrile, apoi îşi şterse trupul înfierbîntat şi nerăbdător să experimenteze imaginile aţîţătoare care-i hărţuiau mintea. Cum ar fi oare să-şi lipească sînii goi de părul de pe pieptul lui? Să-i simtă coapsele lipite de ale ei? În seara asta se va întîmpla. Ea dorea acest lucru din tot sufletul, aşa că nu-i va mai opune nici o rezistenţă.

După ce-şi uscă părul, mărindu-i volumul într-o pieptănătură atrăgătoare, îşi puse cea mai frumoasă lenjerie intimă, apoi îşi trase pe cap rochia frumoasă de culoarea piersicii, cu umerii goi. Zîmbind către propria imagine din oglindă, îşi dădu seama că trăsăturile feţei i se relaxaseră, schimbate de dorinţa pe care o încerca şi ştia că el va realiza acest lucru, recunoscînd nevoia ei. În caz că el n-o va face, ea îşi mai puse o picătură de parfum peste pulsul care i se zbătea la baza gîtului şi între sînii pe care-i simţea plini şi grei de dorinţă.

La auzul bătăii în uşă, tresări puternic, încordîndu-şi tot trupul, deşi se aştepta la asta. Aruncă o ultimă privire în oglindă, îndreptîndu-şi rochia pe piept şi pe şolduri.

Eric se afla în faţa uşii, zîmbind nerăbdător,

curat şi bărbierit, cu părul pieptănat în valuri aurii. Simțindu-i colonia masculină în nări, i se înmuiară genunchii.

– Ți-e foame? întrebă el blînd, îmbrățişîndu-i dintr-o privire tot trupul.

Dacă îi era foame, auzi! Pe buze i se strecură un zîmbet uşor, apoi rîse.

– Ce e de rîs? întrebă el cercetîndu-şi haina, cămaşa şi părul. Am pastă de dinți pe buze? Am uitat să-mi închei fermoarul la pantaloni?

Verificară fermoarul, el cu mîna, ea din privire, apoi Leslie rîse din nou.

– Nu-i nimic caraghios şi da, mi-e foame. Hai să mîncăm.

În timpul mesei vorbiră şi rîseră abordînd o mulțime de subiecte, dar ea era conştientă doar de minunații lui ochi albaştri care o mîngîiau din priviri, de forma mîinii lui în timp ce folosea furculița şi de pulsul care i se zbătea la baza gîtului.

Cînd pe la masa lor se opriră cîteva persoane ca să schimbe cîteva vorbe cu ei, abia dacă îi băgară în seamă.

După-masă, porniră alături, simțindu-şi cu intensitate prezența reciproc şi admirară luna ce se ridica triumfătoare deasupra lacului. Stînd pe o moviliță de pămînt, priviră cum îşi împrăştie vraja peste oglinda apei.

Eric o luă în brațe, ținînd-o cu blîndețe, de

parcă ar fi putut dispare în orice clipă. Ea îl cuprinse cu brațele, întinzîndu-se către el, nerăbdătoare să-i simtă atingerea. El o sărută cast pe buze, apoi uşor pe frunte, iar ea aproape că scoase un strigăt de frustrare cînd el se îndepărtă de ea.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem la vilă, spuse el încet.

Nedumerită, se întreba ce se întîmplase. Fusese atît de nerăbdător mai înainte, de ce acum n-o mai dorea?

Merse tăcută alături de el, ținîndu-l de mînă, înapoi către vilă, şi urcară pe scări. Nu se putea hotărî dacă să se simtă furioasă sau amarnic de dezamăgită.

În holul dintre camerele lor, Eric îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor şi-şi drese glasul, apoi zîmbi privind-o, dar nu spuse nimic.

Încruntată, Leslie îl privi atentă, întrebîndu-se oare ce se petrecea în mintea lui. Dacă el nu avea de gînd să facă primul pas, ea nu putea, deşi buzele lui păreau foarte tentante. Puse o mînă pe clanța uşii şi-i spuse un „Noapte bună...", într-o doară sperînd că poate el...

– Noapte bună, răspunse el făcînd să-i sune nişte mărunțiş într-unul din buzunare, cu ochii pironiți asupra ei şi cu un zîmbet de spiriduş întipărit pe buze.

Enervată la culme, deschise uşa. Niciodată nu o să-l înțeleagă pe omul ăsta. Închizînd uşa dintre ei, aprinse o veioză şi-şi încordă auzul, ascultînd. Nu auzi nimic, nici paşi, nici vreun alt sunet care să arate că el se dusese în camera lui.

După cîteva secunde, deschise uşa din nou. Eric se afla în acelaşi loc; nu se mişcase deloc.

– Ce faci? întrebă ea.

– Aştept să mă inviți înăuntru, răspunse el.

– Păi de ce nu spui aşa? întrebă ea încercînd să-şi acopere tumultul inimii. Nu eram sigură că vrei să vii, mai ales după sărutul acela cast în lumina lunii.

El rîse.

– Dacă mi-aş fi dat drumul acolo, probabil că te-aş fi tăvălit printre tufişuri. Şi nu cred că ți-ar fi plăcut aşa ceva, nu? Şi pe urmă, ți-am spus doar că va trebui ca tu să faci avansurile, ai uitat?

Ea se întinse, îl apucă de braț şi-l trase în cameră. Închizînd uşa, verifică de două ori încuietoarea înainte de a se întoarce spre el.

– Nu-mi mai aduc aminte cum se fac avansurile. Am ieşit din circulație de mai bine de patru ani.

– Nu te-ai descurcat prea rău în ultimele cîteva zile, observă el rîzînd, sărutîndu-i din priviri forma buzelor. Iar acesta din urmă este unul dintre cele mai reuşite pe care le-am văzut vreodată. Aproape

că mi-ai rupt brațul cînd m-ai tras înăuntru.

– Nu face o glumă din asta, şopti ea.

Stăteau doar la un metru distanță unul de altul, iar ea se întreba de ce nu se aflau unul în brațele celuilalt. Doar o timiditate enervantă o împiedica să avanseze spre el.

Umorul dispăru de pe chipul lui şi clătină din cap, uitîndu-se în ochii ei.

– Nu, asta nu-i nici un fel de glumă.

Făcu un pas înainte şi-i atinse obrazul cu vîrful degetelor.

– Asta e cea mai importantă noapte din viața mea.

Întorcîndu-şi uşor capul, ea îi sărută degetele, apoi şopti:

– Zău? De ce?

Cu vîrful degetului, el îi contură forma buzelor, înfierbîntîndu-le cu căldura atingerii lui.

– Pentru că te-am dorit de atîta timp şi credeam că nu se va întîmpla niciodată. Credeam că te-am pierdut cu ani de zile în urmă.

Degetul lui îi părăsi chipul şi o luă de mînă, ridicîndu-i palma la buze pentru a i-o săruta şi a-i mîngîia cu buzele interiorul palmei.

Mici şocuri electrice îi străbătură brațul, răspîndindu-i-se apoi în tot trupul. Respirația îi deveni mai rapidă şi mai greoaie, apoi i se opri cînd el îi sărută interiorul de la încheietura mîinii. Scoase o

exclamație cînd el îşi mişcă gura umedă şi caldă pe brațul ei, oprindu-se să-i sărute, abia atingîndu-l cu vîrful limbii, interiorul cotului.

Ea îşi îngropă inconştient mîna în părul lui, deschizînd-o şi închizînd-o în comoara aceea de aur, apoi coborî cuprinzîndu-i gîtul.

Ridicîndu-şi capul, el îi aruncă o privire albastră, incandescentă.

– Mă doreşti, Leslie? şopti el.

– Oh, da, spuse ea răguşit.

– Arătă-mi cît de mult, îi spuse el cu glas la fel de răguşit, ridicîndu-i din nou mîna la buze şi atingîndu-i cu limba vîrfurile degetelor.

Ea acoperi dintr-un pas distanța care-i separa, strecurîndu-şi brațele în jurul lui pe sub haină, ca să-i poată simți muşchii puternici ai spatelui.

Ridicîndu-şi fața spre el, îşi întredeschise buzele atingîndu-i gura cu vîrful limbii. Nerăbdătoare, cercetă încîntată zona moale şi dulce, apoi îşi lipi trupul de al lui.

Brațele lui o cuprinseră, iar mîinile i se mişcau conturîndu-i curba taliei, şoldurile şi spatele coapselor. Depărtîndu-şi picioarele, o trase aproape de pasiunea lui, mişcîndu-se încet, lipit de trupul ei pînă cînd Leslie simți că nu mai putea îndura nevoia de a-l simți mai aproape, în întregime, cu totul.

Trupul ei se lipi de al lui, încordat şi plin, to-

pindu-se de dorință.

Desprinzîndu-şi gura de a ei, o acoperi cu o ploaie de sărutări mici şi excitante pe gît, pe umerii goi şi apoi mai jos între sîni. Cînd îşi înălță din nou capul, adevărate fulgere de dorință îi brăzdau sînii şi abdomenul. Cu buzele lipite de urechea ei, el murmură:

– N-ai de gînd să mă loveşti, nu?

Micul hohot de rîs pe care ea îl scoase se amestecă cu un geamăt de plăcere şi-i şopti:

– Ba da, dacă nu te grăbeşti.

Ridicîndu-şi capul, el îi zîmbi şi trase de materialul rochiei cu o mînă, în timp ce cu cealaltă o ținea strîns lipită de el.

– M-aş grăbi, şopti el, dar nu pot merge prea departe cu toate hainele astea dintre noi, nu-i aşa?

– Cred că va trebui să facem ceva în privința asta, nu-i aşa? se arătă ea de acord şi-şi ridică mîinile de sub jacheta lui pentru a i-o scoate de pe umeri. Aceasta căzu pe podea, după care ea îl conduse prin încăperea abia luminată către patul aflat în celălalt capăt.

Ajunsă acolo, îi desfăcu nasturii cămăşii şi i-o trase afară din pantaloni. Zona pe care i-o descoperi o fascină, jucîndu-se cu părul lui aspru şi cu sfîrcurile, ascultîndu-i gemetele de plăcere, foarte conştientă de patul ce-i aştepta alături.

În timp ce mîinile ei erau ocupate, el îi trase fermoarul rochiei şi i-o trase încet în jos, transformînd mişcarea într-o mîngîiere înnebunitor de dulce. Rochia căzu în falduri de mătase în jurul picioarelor ei, iar el se trase înapoi pentru a-i privi silueta, cu ochi flămînzi şi cu buzele întredeschise.

– Dulce Leslie, şopti el uimit. Dulce, dulce, Leslie.

Apoi, foarte încet, îi atinse conturul sutienului de dantelă, ridicîndu-se şi coborînd pe deasupra fiecărui sîn pe care-l simţea tremurînd înfiorat. După aceea degetul lui îi contură forma slipului de mătase. Cînd o dezbrăcă de aceste ultime articole de îmbrăcăminte, atingerea lui delicată şi aţîţătoare o făcu să experimenteze senzaţii agonizante de plăcere, înfiorîndu-i zonele umede aflate în aşteptare. Apoi o ridică şi o puse pe pat ca să aştepte privind, în timp ce el îşi scotea pantalonii şi şortul.

Cu braţele deschise îl primi la pieptul ei, sărutîndu-i braţele, pieptul şi gîtul. Îşi trecu buzele peste unghiurile şi curbele trupului lui pînă cînd se răzvrăti împotriva acestei torturi senzuale şi-l trase deasupra, în timp ce gura îi era invadată de limba lui flămîndă.

El îi cercetă trupul cu mîini febrile care-i atingeau şi îi strîngeau spatele.

Din ce în ce mai excitat, o rostogoli pe spate, aşezîndu-se deasupra ei în genunchi. Se aplecă să-i sărute şi să-i descopere fiecare părticică din trup, lăsînd în urmă o cărare de foc pe gîtul ei şi pe sînii care pulsau de dorință sub buzele lui cercetătoare.

Leslie gemu şi-şi mişcă într-o parte şi în alta capul, într-o agonie delicioasă, în timp ce gura lui fierbinte i se mişca pe abdomen, iar mîna lui îi căuta centrul dorinței, cu degetele cercetînd şi găsindu-i centrul pasiunii.

Cînd nu mai putu îndura, îl trase deasupra ei, îndreptîndu-l către interiorul trupului ei.

Încăperea răsună de răsuflarea lor greoaie şi grăbită, în timp ce intrau în ritmul care le aduse încîntarea. Murmurîndu-şi dorințele şi cuvintele de iubire ce rămaseră neauzite, trupurile lor febrile se îndreptară către plăcerea supremă.

Leslie ajunse pe culmea torturii care explodă în extaz. Cîteva secunde mai tîrziu trupul lui Eric tremură convulsionat deasupra ei, scoțînd un strigăt înfundat cu fața îngropată în gîtul ei.

Cîteva minute rămaseră nemişcați, lipiți unul de altul, apoi Eric se ridică, aşezîndu-se alături şi trăgînd-o aproape de el în timp ce buzele lui moi îi mîngîiau gingaş obrazul, iar respirația iute şi fierbinte îi răsfira părul. Luîndu-l în brațe, Leslie îşi întoarse capul ca să-i sărute umărul transpirat şi

fierbinte, apoi îşi îngropă faţa în gîtul lui. Oftă adînc, într-o mulţumire extaziată.

– Fericită? întrebă el blînd.

– Oh, da, atît de fericită, şopti ea. Dar tu?

Trecîndu-şi mîna peste pieptul lui, îi atinse buzele ca să-i simtă răspunsul. Apoi un fior de îngrijorare o făcu să-şi înalţe capul ca să se uite la el. Mica veioză din celălalt capăt al camerei mai mult îi umbrea faţa decît să i-o lumineze, iar ea se încruntă pentru a-i putea distinge expresia întipărită pe chip.

– Oh, Grăsunico, n-ai să ştii niciodată cît de fericit sînt!

Oftă, cu ochii somnoroşi pe jumătate închişi.

– Eşti sigur?

Ochii lui se deschiseră complet, o privi atent şi apoi o sărută tandru pe buze.

– Nu ţi-ai dat seama? Iubito, am fost extaziat.

Zîmbi, mîngîindu-i părul.

– Eşti o femeie minunată şi completă.

Lăsîndu-se din nou cu capul pe umărul lui, simţi în sufletul ei o rană veche pe punctul de a se cicatriza.

– Cred că acest „calculator de buzunar" avea doar nevoie să fie folosit aşa cum trebuie, spuse ea cu glas puţin trist.

El o strînse uşor în braţe.

– Soţul tău trebuie să fi fost un idiot. Foarte

bine că te-a pierdut. Ce s-a întîmplat de fapt între voi?

Ea oftă, apoi descoperi că poate răspunde fără a mai simți nici o durere.

– Considera că nu-i ajunge doar o femeie. Întotdeauna mai avea una de rezervă şi dădea vina pentru aventurile lui pe lipsa mea de implicare. M-am hotărît să renunț la acest triunghi matrimonial perpetuu. Sufeream prea mult.

– Crede-mă, n-a fost vina ta. Şi sînt expert acum, cînd am încheiat cercetările, zise el zîmbindu-i.

Apoi chipul îi redeveni serios.

– Te superi dacă nu sînt în stare să-ți spun că-mi pare rău pentru că eşti singură?

Cuvintele lui şoptite îi gîdilară obrazul.

– Nu mă supăr, recunoscu ea şi-i zîmbi. Deci este expert, nu? Trebuie să fi avut o mulțime de femei cu care să mă compari.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă el cu o sobrietate exasperată. Cît înseamnă asta? O sută? O mie?

– O mie? Trebuie să fii îngrozitor de obosit.

O făcu să se îndoaie gîdilînd-o pe brută.

– Asta pentru că eşti neserioasă cînd eu sînt sobru.

– Oare e posibil aşa ceva?

– Este, atunci cînd îți spun că eşti incompa-

rabilă. Am avut de-a face cu femei cînd şi cînd, dar nici una n-a fost ca tine. M-ai făcut să nu-mi mai placă nici una. Eşti singura pe care am dorit-o dintotdeauna.

– Oh, sigur că da. Lasă, nu mai spune.

Apoi rîse şi zise:

– Îţi dai seama că e pentru prima oară cînd facem ceva împreună, care nu se transformă într-un fiasco?

Degetele lui îi atinseră bărbia în timp ce zîmbea deasupra chipului ei umbrit.

– Trebuie să existe un mesaj în treaba asta, nu crezi? Mă întreb care-o fi?

– Şi eu mă întreb, repetă ea, apoi îşi cuibări capul mulţumită în umărul lui.

Adormiră îmbrăţişaţi în timp ce adierea blîndă a vîntului aducea prin ferestre mirosul pinilor de afară împreună cu cîntecul de leagăn şi al greierilor.

CAPITOLUL 9

A doua zi de dimineață, Leslie se trezi auzind în urechi sunetul ritmic al bătăilor de inimă sub cap. Ascultă uimită, apoi își ridică capul privind în ochii deschiși ai lui Eric.

– Te-ai trezit? întrebă ea somnoroasă.

Părea atît de natural să-l aibă pe acest bărbat zvelt și frumos în patul ei, oferindu-i căldură și confort.

– Nu, nu sînt treaz, răspunse el. Am doar grijă ca visurile să nu-mi dispară.

O sărută blînd.

– Cît e ceasul?

– Șase și ceva.

Ea gemu şi se cuibări şi mai bine lîngă el.

– Dacă facem o plimbare prin pădure acum, spuse el, îşi garantez că vom fi singuri.

– Mmm ... aprobă ea fără interes.

– Dacă ne culcăm la loc, curînd va fi timpul să apară Jenny.

Asta o făcu să-şi înalțe capul.

– I-ar plăcea treaba asta, nu?

El rîse.

– Răsăritul de soare e magnific aici. Scoală-te, leneşo.

– Sînt în vacanță.

Îşi îngropă fața în pernă.

– Atunci e păcat să-ți pierzi timpul dormind.

El se ridică din pat şi o sărută pe ceafă, apoi îşi luă pantalonii şi haina.

– Îşi dau un sfert de oră.

Ea îl privi cum îşi strînge hainele grămadă, luîndu-şi şi pantofii, şi pornind dezbrăcat spre uşă.

– Sper că n-ai de gînd să ieşi pe hol aşa? întrebă ea repede. Dacă te vede cineva, n-o să mai fiu în stare să scot capul în lume.

– Nu-i nimeni pe-aici la ora asta, o asigură el, rîzînd de îngrijorarea ei.

– Nu m-aş mira ca puştii ăia să fi instalat o cameră de luat vederi pe hol.

El rîse zicînd:

– Doar cincisprezece minute, apoi plecă.

Leslie se ridică, îşi puse o pereche de blugi, un tricou şi tenişi, apoi coborî să-l reîntîlnească pe Eric în holul pustiu al vilei, după care ieşiră pe verandă. Un abur gros acoperea pămîntul, împiedicînd vederea lacului. Copacii de pe insulă se ridicau ca nişte castele din ceaţă, iar soarele ce răsărea la orizont arunca deasupra lumii o lumină trandafirie.

– E ca un tărîm al zînelor, şopti Leslie.

– Iar tu eşti o prinţesă din basme, murmură Eric, strîngînd-o la piept.

Apoi o conduse pe cărarea ce înconjura vila. Urcară pe o colină, ieşind din ceaţă, apoi coborîră repede de cealaltă parte, păşind din nou printre nori albi, eterici, înconjuraţi de copacii uriaşi ce păreau nişte santinele în aşteptare.

Rîzînd şi jucîndu-se ca doi îndrăgostiţi, se distrară glumind copilăreşte, atingîndu-se şi manifestîndu-şi dragostea din priviri, captivaţi de minunata intimitate pe care o împărţeau împreună.

Urcînd pe o movilă, alergară coborînd la vale, ţinîndu-se de mînă. Apoi se despărţiră pentru a ocoli un pîlc de tufişuri, Eric pe sus, iar Leslie coborînd pe o cărare mai jos, fascinată de ceaţa joasă care-i cuprindea trupul pînă la talie.

Simţea de parcă s-ar fi aflat într-o secvenţă de film ce povestea un vis.

Brusc, pămîntul solid îi dispăru de sub picioare şi intră în apă şi noroi pînă la genunchi.

– Eric! îl strigă ea repede, încercînd să-şi amintească dacă în Minnesota existau nisipuri mişcătoare. Eric! strigă ea din nou.

– Ce e? Ce s-a întîmplat?

Glasul lui îngrijorat se auzi din ceaţă, apoi îi apăru şi corpul de la talie în sus învăluit în aburul alb şi gros.

– Nu pot să mă mişc, răspunse ea, stînd neputincioasă în capcana de noroi în care fusese prinsă.

El pluti către ea îngrijorat şi nedumerit.

Brusc, dispăru încă o jumătate de metru în ceaţă, iar îngrijorarea lui se transformă într-un adevărat şoc.

– De ce nu mi-ai spus că ai intrat în mlaştină? întrebă el.

Expresia de pe chipul lui o făcu să izbucnească în hohote de rîs.

– Cînd ţi-am zis că nu mă pot mişca, ce altceva ai crezut că putea fi în afară de noroi? Dacă aş fi fost prinsă într-o capcană pentru urşi aş fi urlat. Rîse din nou.

– Ei bine, ai fi putut totuşi să mă avertizezi. Şi dacă nu intenţionezi să stai acolo toată ziua şi să rîzi ca o caraghioasă, dă-mi mîna să te scot de acolo.

– Picioarele o să mi le scot, dar pantofii îmi rămîn acolo. Nu vreau să-i pierd, sînt o pereche de tenişi foarte scumpi şi abia i-am cumpărat. Cum am să-i scot?

El clătină din cap zîmbind.

– Zău, Grăsunico, nimereşti în cele mai caraghioase situaţii.

Intră în noroi, întinzîndu-i mîna.

Ea se întinse şi-şi pierdu echilibrul, aterizînd în fund cu zgomot. O clipă mai tîrziu auzi glasul lui Eric fără să-l vadă, apoi auzi un icnet:

– Au! şi se pomeni cu el alături în noroi.

– Cel puţin am reuşit să-mi scot pantofii din noroi cînd am căzut, rîse ea.

– Atunci hai să ieşim naibii de-aici.

El se ridică greoi în picioare şi o trase de braţ. Se tîrîră afară din mlaştină şi se lăsară jos pe pămîntul uscat.

– Doamne, ce te-ai murdărit, zise el, uitîndu-se la noroiul negru, care-i acoperea picioarele, şi se aplecă să o sărute uşor.

– Nici tu nu eşti întruchiparea curăţeniei, observă ea.

Scuturîndu-şi noroiul de pe mîini, el spuse:

– E un golfuleţ aici, în apropiere, chiar după colina asta, ne-am putea spăla acolo. Şi poate chiar să facem o baie dezbrăcaţi, dacă vrei.

– Oh, chiar am putea acum? Juri că n-o să

avem parte de public?

– La ora asta a dimineții? Pe ceața asta? Nu fi caraghioasă.

O trase sus în picioare.

Ajunşi în vîrful colinei priviră în jos prin ceață, ascultînd clipocitul lacului care nu se vedea, lîngă un țărm invizibil. Trei căprioare care băuseră apă îşi ridicară capetele, cu apa scurgîndu-li-se în picături din boturi, cu ochii mari şi întunecați, speriate. Cîteva clipe, nesfîrşit de lungi, rămaseră complet nemişcate, apoi se întoarseră brusc şi dispărură în ceață, cu salturi grațioase.

După ce plecară căprioarele, Leslie trase adînc aer în piept, captivată de frumusețea şi irealitatea vieții din această lume vrăjită.

Apa lacului era surprinzător de caldă sub pătura albă şi groasă de ceață, şi, după ce se spălară de noroi pe haine, se dezbrăcară şi înotară izolați complet în mijlocul cetii. Făcînd mişcări încete ca de balet, trupurile lor goale se atinseră, conştiente de dragostea fizică pe care o împărtăşiseră, iar buzele lor întredeschise se atinseră, în timp ce apa îi legăna uşor, apropiindu-i unul de altul.

Încet, soarele începu să împrăştie ceața de la mijlocul lacului către plajă. Mai întîi, doar apa limpede reflectă cerul în jurul trupurilor lor care pluteau, apoi, în timp ce ei priveau leneşi în jur,

apărură nuferii cu florile lor roz şi cerate, şi sălciile mişcîndu-şi capetele pletoase înainte şi înapoi în bătaia vîntului.

În cele din urmă apăru ţărmul acoperit cu nisip şi odată cu el patru saci de dormit în care se aflau cîteva persoane lîngă un foc de tabără stins.

– Oh, nu! şopti Leslie, intrînd în apă pînă la gît şi ascunzîndu-şi trupul gol.

– S-ar părea că dorm duşi, zise Eric revenind lîngă ea. Poate că ne putem strecura pînă pe plajă şi să ne îmbrăcăm înainte de a se trezi cineva.

Dar, chiar înainte de a termina de vorbit, unul dintre sacii de dormit se mişcă. Apărură o pereche de braţe care se întindeau către cer, apoi se auzi un căscat sonor, pe care-l auzi chiar şi Leslie aflată în mijlocul lacului şi care-i trezi şi pe ceilalţi care dormeau alături.

Dînd din picioare în apă, Leslie se încruntă către Eric care pufni în rîs, împrăştiind apa care-i ajungea pînă la bărbie.

– Asta nu-i de rîs! spuse ea. Cum o să ne luăm hainele?

– Nu ştiu cum naiba o să ne luăm hainele.

Rîse.

– Cred că ieşind pur şi simplu afară din apă ca nişte oameni ai mării.

– Ieşi tu şi-mi aduci şi mie hainele.

– Eu? Tu eşti mai frumoasă ca mine.

– Scăldatul în pielea goală a fost ideea ta, spuse ea înotînd cît putea de liniştit.

– Tu ne-ai băgat în noroi pe amîndoi, o contrazise el.

– Bună, se auzi un glas de pe țărm. Ce faceți acolo?

Toți cei patru studenți stăteau în picioare lîngă hainele lor ude de pe plajă, zîmbind şi şoptind între ei.

– Aha! I-am prins, spuse Eric, evaluînd rapid situația.

– Noi i-am prins? Eşti nebun.

El înotă către țărm pînă cînd apa îi ajunse la mijloc.

– Copii, vă sfătuiesc să vă întoarceți cu spatele şi să închideți ochii cînd ieşim.

Ei rîseră, şoptind între ei, apoi unul dintre ei strigă:

– Oh, vai ce modestie. Ce aveți deosebit ce n-am văzut noi încă?

– Încă n-ai văzut nimic, deşteptule, îi răspunse Eric. Ceea ce am eu sînt patru adrese de la nişte părinți care se vor întreba ce-au căutat doi băieți şi două fete toată noaptea în pădure.

Urmară cîteva clipe de consultări febrile pe şoptite, apoi se auzi:

– Nu poți să faci aşa ceva!

– Oare?

Imediat toți patru se întoarseră cu spatele, acoperindu-şi ochii. Eric ieşi din apă, iar Leslie veni iute lîngă el, cu ochii ațintiți asupra tinerilor.

Îşi puse repede hainele ude pe ei, încălțîndu-şi pantofii la fel de uzi.

– Gata! strigă el către cei patru, facem înțelegerea? Voi nu scoateți un cuvînt despre ce-ați văzut, iar eu nu scriu nici o scrisoare.

Imediat toți dădură din cap, în semn de încuviințare.

Apoi el o luă pe Leslie de mînă şi se îndepărtară lipăind în pantofii lor uzi. Cînd dispărură din raza lor vizuală, ea spuse:

– Credeam că noi trebuie să le fim un exemplu, nu?

– Nu-ți face griji, răspunse el, te-ar putea învăța nişte chestii care să-ți ridice părul pe ceafă. Cel mai bun lucru pe care-l putem spera este să fim mereu înaintea lor cu un pas, ca să-i ținem mereu la distanță în privința experienței.

Ea rîse şi merseră împreună pe aleea ce ducea la vilă.

Era trecut de nouă cînd văzură vila şi alergară nerăbdători distanța care mai era de parcurs.

În curte se aflau o mulțime de oameni, în timp ce o targă era băgată într-o ambulanță cu giro-

faruri roşii.

Dădu înapoi, întoarse, apoi ieşi pe drumul care ducea spre şoseaua principală, înainte ca Leslie şi Eric să ajungă în curte.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Eric oprindu-se în faţa lui Oscar şi Inga. Cine a fost rănit?

Oscar trase adînc aer în piept, scuturîndu-se înfiorat.

– Bătrîna doamnă Peterson. Balustrada de la scările ce coboară la ponton s-a rupt şi ea a căzut. S-a lovit rău la cap şi probabil că şi-a rupt şi o mînă.

– Oh, nu! exclamă Leslie şocată. Cum de s-a putut întîmpla aşa ceva tocmai cu îndrăgostiţii noştri?

– N-ar fi trebuit să se întîmple nimănui aşa ceva, spuse Eric privind în jur prin mulţime.

– Jerry! strigă el. Ieşi şi vino încoace.

Un tînăr în jur de douăzeci de ani, cu o cutie de unelte sub braţ, ieşi din mulţime cu umerii căzuţi.

– M-ai asigurat că te poţi descurca cu reparaţiile şi întreţinerea aici, spuse Eric. Ce dracu' s-a întîmplat? Cum de s-a putut rupe balustrada aia?

Priviră la scîndura care atîrna de unul dintre stîlpi, căzută pe trepte.

– Nu ştiu cum s-a rupt, domnule, spuse trist

Jerry, aruncîndu-i o privire rugătoare lui Leslie.

Ea nu se putu împiedica să nu-l compătimească.

– Nu fi prea dur cu el, îi spuse ea lui Eric. Nu e numai vina lui. Totul în jur e vechi şi degradat. Scîndura a putrezit probabil.

Eric ridică din umeri.

– Tu eşti şefa, spuse el, punînd un braţ pe umerii lui Jerry. Are dreptate. Totul cade. Mai bine ai verifica şi pontoanele cu balustrade cu tot, da?

Îi zîmbi încurajator, apoi porni către vilă.

Leslie dădu să plece după el, apoi se opri şi se aplecă să ridice scîndura.

Jerry veni repede să i-o ia.

– Mă ocup eu, domnişoară Pfarr.

– Vreau să mă uit puţin la ea.

Inspectă găurile făcute de cuie, apoi puse scîndura la loc. Găurile se potriviră perfect în dreptul cuielor.

– Ciudat, spuse ea. Parcă ar fi fost slăbite sau scoase de curînd, iar scîndura nu e putredă.

Jerry se încruntă şi o atinse.

– Poate n-a fost strînsă cum trebuie?

– Parcă cineva ar fi făcut-o intenţionat, spuse ea. Sper să mă înşel.

El o privi, încruntîndu-se îngrijorat.

– O s-o bat la loc de n-o să mai iasă niciodată, domnişoară Pfarr. Am să pun nişte suporturi me-

talice dedesubt.

Ea zîmbi.

– Ştiu că ai să ai grijă şi mă cheamă Leslie, nu domnişoara Pfarr.

Jerry o privi cu o expresie în ochi pe care ea nu reuşi să o descifreze. Zîmbindu-i încurajatoare, spuse:

– Rămîi acolo.

Salutîndu-l, porni spre vilă. După ce se schimbă, Leslie luă micul dejun şi se duse în biroul tatălui ei să citească agendele. Era vremea să afle ce era cu staţiunea şi cu studenţii care lucrau aici.

CAPITOLUL 10

– Dumnezeule, ce zi! zise Leslie, după ce termină de mîncat în seara aceea.

Aşezîndu-se pe canapeaua din camera ei, îşi scoase pantofii şi-şi trase picioarele sub ea.

Eric turnă coniac în două pahare şi se aşeză lîngă ea cu picioarele întinse.

– Cel puțin doamna Peterson n-a fost rănită grav, spuse el. O să se facă bine.

– A fost drăguț din partea ta că te-ai oferit să-i conduci acasă în St. Paul, mîine.

El ridică din umeri.

– E cel mai mărunt lucru pe care-l puteam face.

Luînd o înghiţitură din pahar, ea se încruntă şi spuse:

– În timp ce o vizitam la clinică, domnul Peterson m-a luat deoparte şi mi-a spus că un avocat îl contactase pentru a ne da în judecată în legătură cu accidentul.

– Să ne dea în judecată!

Eric se aplecă înainte punîndu-şi coatele pe genunchi.

– Care avocat? Al lor?

– Nu. Cineva dintr-un oraş învecinat. Un localnic.

Ea îl privi cîteva clipe, apoi îl întrebă:

– Există vreun motiv pentru care localnicii ar dori să ne facă vreun rău? Mai întîi căsuţa şi acum asta.

– Nu, din cîte cunosc eu. Ţi s-a părut că Peterson are de gînd să dea curs acestei propuneri?

Ea zîmbi.

– Nu. S-a simţit jignit de o asemenea idee. A spus că ne-a văzut crescînd atît pe mine, cît şi pe tata, şi că el consideră Pfarr Lake ca un al doilea cămin. Nu ar face nimic care să ne provoace necazuri.

Eric se lăsă pe spate şi se încruntă spre paharul pe care-l aşezase pe măsuţă. Leslie ezită, apoi spuse:

– Pentru că tot vorbim de necazuri, cred că

balustrada a fost aranjată. Găurile în care erau bătute cuiele au fost lărgite ca să se desprindă. Accidentul doamnei Peterson a fost cauzat intenționat.

– De ce nu m-ai lăsat să mă uit şi eu la ea? întrebă el, pe chipul lui citindu-se îngrijorarea.

– M-am uitat eu şi cu Jerry. Nu ai încredere în noi?

– Nu sînt sigur dacă am încredere în el, spuse el şi-şi luă paharul. E una dintre „pisicile vagaboande" ale tatălui tău.

– „Pisici vagaboande", meditä ea. Tata întotdeauna a avut o slăbiciune pentru ele, nu-i aşa? I-am citit azi însemnările. Am pierdut şirul la cîți copii a „adoptat" sau cîte taxe şcolare a plătit pentru „pisicile lui vagaboande" ce s-au îndreptat după ce li s-a oferit ocazia. Majoritatea studenților noştri de aici sînt aşa ceva sau pe aproape.

– Deci pînă la urmă ai reuşit să-i consulți însemnările, nu-i aşa?

Zîmbi şi o cuprinse de umeri.

– În sfîrşit. Nu mi-ai prea lăsat multă vreme la dispoziție ca să mă ocup de asemenea lucruri.

Se sprijini de el şi-i atinse obrazul cu un sărut uşor, apoi reveni la loc gînditoare.

– N-a avut prea multe eşecuri, avînd în vedere proveniența acestor tineri. Şi Jerry ar trebui să beneficieze de o şansă. A făcut ceva care să te

determine să-ți pierzi încrederea în el?

– Nu chiar. Numai că e un singuratic şi nu-şi face prieteni. Se adaptează greu.

Ea zîmbi, jucîndu-se cu părul de pe ceafa lui.

– Şi tu te afli în cîteva pagini din însemnările tatei. Stai să văd dacă-mi amintesc ce-a scris la început despre tine. Răzvrătit, nu se controlează. Va fi luat vara numai condiționat.

Rîse.

– Se pare că tu ai fost prima „pisică vagaboandă" a tatei.

El surîse şiret, dar cu timiditate.

– Presupun că ar trebui să-mi retrag acuzațiile în privința lui Jerry.

– Ar fi bine, pentru că şi tu te-ai transformat destul de bine în timp.

Cîteva minute rămase tăcută, pe gînduri.

– Tata mi-a mai scris o scrisoare pe care s-o găsesc atunci cînd voi citi însemnările, pentru că ştia că altfel nu mă voi atinge de ele decît dacă el moare. Era atît de plină de dragoste şi tulburătoare!

Trecură cîteva clipe, apoi adăugă:

– M-a scăpat de-o grijă.

– Ce vrei să spui? întrebă el încordîndu-şi trupul pe canapea, lîngă ea.

– A spus că va înțelege dacă voi considera că stațiunea şi programul studenților sînt greutăți

prea mari pentru mine şi dacă mă voi hotărî să vînd. Mi-a cerut doar să achit costul taxelor şcolare pentru studenţii pe care-i avem acum aici cu banii proveniţi din vînzare.

Acum Eric devenise încordat ca un arc.

– Încă te mai gîndeşti să vinzi Pfarr Lake?

Glasul lui era furios şi ascuţit, de parcă nu-i venea să creadă.

Ea îl privi, studiindu-i expresia întipărită pe chip, preţ de cîteva clipe.

– Încerc să cîntăresc avantajele şi dezavantajele în mod raţional.

– Am crezut că începi să simţi ceva faţă de Pfarr Lake. Am crezut că între noi s-a întîmplat ceva deosebit.

El vorbea despre două lucruri diferite, iar legătura dintre ele o făcu să simtă un cuţit dureros în inimă, în timp ce-l privea fix.

– Şi eu am crezut că între noi s-a întîmplat ceva deosebit, şopti ea, apoi se ridică în picioare şi se duse la fereastră să privească înserarea care se aşternea peste lac.

Pe cer mai era încă lumină, de parcă soarelui i-ar fi părut rău de trecerea zilei.

Se sprijini cu mîinile de canaturile ferestrei, de parcă ar fi putut găsi siguranţă acolo. Uitase că scopul lui Eric de a o iubi era pentru a salva staţiunea. De ce oare, întotdeauna cînd se afla lîngă

el îşi pierdea simţul realităţii? Aşa se întîmplase întotdeauna şi probabil că aşa va fi mereu. La naiba! se gîndi ea în timp ce privea lacul şi trei raţe care înotau către ţărm, în lumina crepusculară, îndreptîndu-se către cuibul lor. Le invidia: viaţa pentru ele era atît de simplă.

Eric veni lîngă ea la fereastră. Îl simţea cum o priveşte şi se încruntă iritată, pentru că îl găsea atît de atrăgător. Oare ce credea el că e asta? Un pachet uriaş? Pfarr Lake, vila, studenţii şi Leslie, toate împachetate la un loc? Ei bine, ea nu avea de gînd să mai continue aşa. Deloc. Numai să îndrăznească el să o atingă din nou şi o să-i arate ea atunci ce să facă el cu seducţia asta de tip Pfarr Lake.

Apoi văzu o răţuşcă înotînd disperată după cele trei mai mari care dispăruseră printre sălcii. Abia o putea zări în lumina amurgului, dar din amintiri ştia exact cum arăta şi cum ar fi fost dacă ar fi luat-o în mîini caldă, pufoasă şi moale.

Cînd Eric o atinse, îi cuprinse gîtul şi umerii masîndu-i muşchii încordaţi. Ea uitase de hotărîrea de a-l ţine la distanţă şi se sprijini de mîinile lui mîngîietoare, cu plăcere.

– La ce te gîndeşti cu chipul ăsta serios? o întrebă el blînd.

Ridicînd un umăr sub masajul plăcut al mîinilor lui, oftă şi spuse:

– Mă gîndeam la Urîțica. Ce s-o mai fi întîmplat cu ea?

– Urîțica! spuse el şi rîse. Ce te-a făcut să te gîndeşti la ea?

Îi pusese acum ambele mîini pe gît şi pe umeri, iar cu degetele mari îi apăsa muşchii. O căldură înfiorată i se răspîndea în tot trupul, stîrnindu-i dorința.

– O rățuşcă tocmai a intrat printre sălcii. Părea să se fi pierdut şi mi-am adus aminte cînd mi-ai adus-o pe Urîțica. Era atît de mititică, de slabă şi pe jumătate moartă de foame. Am iubit-o atît de mult.

– Asta s-a întîmplat în primul an pe care l-am petrecut aici, nu-i aşa? reflectă el, mişcîndu-se în spatele ei şi cuprinzînd-o în brațe. Cînd am găsit rățuşca aia prăpădită, m-am gîndit la tine. M-am gîndit că o să vă împăcați bine una cu cealaltă.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi-şi sprijini capul de umărul lui. Nu-şi dăduse seama că el ştia cît de tristă fusese în anii aceia, cît de sfîşiată şi nedumerită se simțise după despărțirea de tatăl ei. Ea şi cu Eric îşi petrecuseră toată luna din anul acela îngrijind rățuşca să se facă bine. Zîmbi şi se întrebă cum de putuse uita.

– Abia aşteptam să mă întorc la Urîțica în fiecare an, spuse ea blînd, apoi recunoscu mirată față de ea însăşi şi Eric. Mai era încă aici, grasă

şi leneşă, domesticită, în ultima vară cînd am venit.

Mîna lui se mişcă acoperindu-i sînul şi masîndu-l prin ţesătura rochiei.

– A murit grasă şi fericită la vreun an după aceea. Toată lumea o hrănea. Nimeni nu-i putea rezista cînd cerşea de mîncare. Spre bătrîneţe arăta ca o minge de baschet.

Din nou ochii lui Leslie se umeziră de lacrimi cînd o potopiră amintirile despre lucrurile delicate şi pline de tîlc pe care Eric le făcuse pentru ca ea să-şi uite nefericirea şi să rîdă. Motivul pentru care urcase în copacul acela cu el era pentru că el vrusese să-i arate un cuib cu ouă micuţe şi albastre în el. Nu fusese vina lui că acea cracă se rupsese, iar ea căzuse. Durerea braţului fracturat şi neplăcerea de a suporta ghipsul îi şterseseră amintirea sensibilităţii lui.

Simţi excitarea mîinii lui pe pieptul ei şi-şi dădu seama că fusese excitată de el şi cînd era adolescentă. De ce nu-l lăsase să o sărute în pădure? Dorise, dar îi fusese teamă. Dorinţa ce o cuprinsese cu febrilitate o speriase şi fusese ceva prea nou şi străin pentru ea atunci, ca să ştie cum să şi-o stăpînească.

Şi atunci simţise aceeaşi dorinţă febrilă pe care o simţea şi acum cînd una din mîinile lui îi tortura dulce unul din mugurii sînilor, iar cealaltă i

se mişca pe coapse, mîngîindu-i trupul.

Ochii i se deschiseră mari privind prin fereastră, dar nu văzu lacul întunecat sau stelele ce străluceau pe cer. Încercă să se împotrivească ideii că îl iubea, că îl iubise dintotdeauna. Cînd era copil, dragostea i se păruse ceva temător, un lucru fragil şi trecător. Îi fusese teamă de sentimentele ei faţă de el şi se luptase cu ele şi cu el. Acum însă oare ce era dragostea?

Întorcîndu-se brusc, îi privi chipul şi ochii albaştri, întrebători, buzele întredeschise şi privirea blîndă, plină de dorinţă pe care el i-o adresă.

– Ai face orice pentru Pfarr Lake, nu-i aşa? şopti ea, retrăgîndu-se din braţele lui. Chiar şi asta, mai ales asta.

Luînd-o de mînă, el îi sărută mîna. Ea încercă să se împotrivească senzaţiilor fierbinţi care i se răspîndeau în trup de la atingerea buzelor lui. Cînd îşi ridică ochii, se uită la ea şi spuse:

– Nu fi caraghioasă, Leslie. Asta nu are nimic de-a face cu Pfarr Lake. Te vreau doar pe tine, iubito.

Atingîndu-i obrazul cu degete care-i transmiseră mici şocuri electrice prin sistemul nervos, îi şopti:

– Ştii asta, nu?

Ea nu ştia, dar trupul i se disociase de minte şi se răzvrătea, avînd propriile lui dorinţe. Intenţio-

nase să-l refuze, dar această intenție dispăru înecată în dorința pătimașă stîrnită de brațele lui care o cuprinseră lipind-o de propriul lui trup înfierbîntat.

În clipa aceea nu mai conta ce scop urmărea el, avea nevoie de el şi îl dorea dincolo de orice gînd rațional. Aruncîndu-şi brațele în jurul gîtului lui, îi trase capul în jos, găsindu-i buzele. Trupul ei fu cuprins de flăcări, ajungînd la incandescență în locul unde stătea lipită de el, mişcîndu-se senzual şi dorind ceea ce simțea.

Ridicîndu-şi capul şi buzele de pe gura ei, el şopti:

– Oh, Leslie, te-am dorit atît de mult, de cînd eram doar un copil, de prima dată cînd te-am văzut.

– Nu, murmură ea. Nu încerca să-mi explici. Nu acum.

Din nou îl trase de gît, iar el îi acoperi obrajii, buzele şi gîtul cu sărutări. Mîinile lui îi găsiră fermoarul rochiei, dezvelindu-i umerii. Dădu rochia la o parte, în timp ce buzele lui îi atingeau într-un dulce chin sînii şi gîtul.

Cînd o sărută din nou, îşi strecură limba printre buzele ei, iar ea i-o întîmpină cu vîrful limbii ei, pierzîndu-se în această bătălie a simțurilor. Înfigîndu-şi degetele în umerii lui, îl simți cum îşi desface fermoarul şi-şi împinge în jos pantalonii. Mişcarea

şoldurilor lui o făcu să ardă de dorință. Cu degete tremurătoare îi descheie nasturii cămăşii, apoi se lipi de pieptul lui aspru, simțind cum mugurii sînilor ei se întăresc pe sub sutien pentru a-l întîlni, iar tot trupul îi tremură de dorință şi plăcere.

Cu brațe puternice el o ridică purtînd-o către covorul trandafiriu din mijlocul camerei. Îngenunchind în fața ei, o privi zîmbind, mîngîindu-i trupul cu ochii. Cu degete tremurătoare îi scoase sutienul de dantelă ce-i acoperea sînii.

Cu buze moi şi calde, Eric îi mîngîie sînii, atingîndu-i cu limba mugurii întăriți şi făcînd-o să simtă o senzație nemaiîntîlnită de dorință care-i străbătu tot trupul înfierbîntîndu-l.

Cînd îşi mişcă capul, îi mîngîie zona dintre sîni, apoi coborî în jos pe abdomen, înconjurîndu-i cu mişcări circulare buricul.

Uimită, ea îi atinse fața, maxilarul aspru, căldura buzelor şi-l trase de umeri, dorind să-l simtă aproape de ea. Dar el continuă tortura dulce, mîngîindu-i coapsele, cuprinzîndu-i fesele şi scoțîndu-i slipul.

Mii de artificii explodară în trupul ei cînd el îi atinse locul unde se uneau picioarele ei şi teritoriul dintre ele.

Mîinile ei îi cercetau cu febrilitate trupul musculos care urma să o posede: pieptul, abdomenul plat şi sfîrcurile, pînă îl simți scuturîndu-se înfio-

rat. Apoi bucuroasă îi întîmpină greutatea cînd se lăsă încet acoperind-o şi scoase un strigăt mic cînd o pătrunse.

Mişcîndu-se repede, aproape cu o disperare care depăşea dorinţa, primi dragostea pe care el i-o oferea, căutînd să prelungească această contopire a trupurilor, temîndu-se de clipa în care se va termina totul.

Dar nu era ceva ce putea rămîne veşnic, iar ea urcă pe culmile plăcerii în spasmuri înfiorate, simţind cum şi trupul lui se contractă într-o explozie asemănătoare.

După aceea rămaseră întinşi pe covorul aspru, într-o îmbrăţişare strînsă, cu inimile bătînd năvalnic şi cu trupurile umede de efort. Ea îl ţinea strîns, de parcă l-ar fi putut forţa astfel să ţină la ea doar de dragul ei şi plînse în tăcere cu lacrimi fierbinţi ce se scurgeau pe obraji către tîmple.

– Hei, şopti el cînd băgă de seamă şi-şi ridică capul pentru a-i săruta obrajii uzi de lacrimi. Ce este? Ce s-a întîmplat?

Clătinînd din cap, ea refuză să-i răspundă. Nu voia să-l audă din nou rostind vorbe dulci, încercînd să nege că adevăratul lui interes era Pfarr Lake.

El păru să-şi dea seama despre gîndurile ei şi murmură:

– Nu-i nimic, scumpa mea. Vreau să fiu o

parte din tot ceea ce eşti tu, Leslie.

Eliberîndu-şi o mînă, ea îşi şterse ochii umezi şi se uită la el.

– Din tot? întrebă ea, fiindu-i teamă să spere.

– Iubito, nu-ţi dai seama? Nu pleca din Pfarr Lake. Este începutul nostru. Aici ne-am descoperit unul pe altul. Aici sînt rădăcinile noastre. Aici sîntem noi. Şi amintirile noastre tot aici sînt.

Nu aceste cuvinte dorea ea să audă acum şi se ridică de lîngă el, adunîndu-şi hainele.

Eric se ridică şi o luă în braţe, ţinînd-o la piept, blînd şi delicat, mîngîindu-i părul.

– Ce te frămîntă, iubito?

Ea ştia că ar fi trebuit să plece de lîngă el, să se poarte ca o femeie sofisticată din lumea bună, care putea face faţă unui episod de dragoste febrilă fără a-şi face probleme în legătură cu implicaţiile şi obligaţiile ce rezultau din acest act. Dar nu putea. În loc de asta, prefera să-şi odihnească faţa pe umărul lui, întrebîndu-se cum de se lăsase prinsă în acest joc în care era atît de aproape de a se îndrăgosti de el.

Mai ştia că ar trebui să-l scoată afară din camera şi din viaţa ei, dar nu putea. Poate mîine, dar acum îl dorea în patul ei ca să-l poată ţine în braţe în această ultimă noapte.

Cînd el îi şopti vorbe de iubire la ureche, cu capetele alături pe pernă şi cu trupurile îmbră-

ţişate în pat, ea zîmbi lăsîndu-se în voia plăcerii de a-i asculta glasul. Mai tîrziu, în timp ce-l privea dormind, cu genele negre răsfirate pe obraz, ar fi dorit să poată lua lecţii de la el pentru a lua viaţa uşor, aşa cum este. Singurul lucru de care îi păsa lui cu adevărat era Pfarr Lake şi chiar dacă l-ar fi pierdut şi pe acesta, ar fi fost furios, nu distrus.

Leslie îl sărută uşor pe umăr şi îşi dădu seama că va trebui să facă ceva înainte ca dragostea ei abia înmugurită pentru el să depăşească limita de unde nu mai exista întoarcere.

Eric deja plecase cînd Leslie se trezi a doua zi de dimineaţă. Rămase nemişcată în pat, gîndindu-se la noaptea trecută şi la confuzia sentimentelor ei în legătură cu el.

Ridicîndu-se brusc în capul oaselor, privi la urma pe care capul lui o lăsase pe pernă. Cu siguranţă că nu-şi pierduse încă complet capul să se îndrăgostească de el. Nu era ea oare prea inteligentă şi atentă pentru a permite să se întîmple un asemenea lucru?

Sărind din pat ca să scape de amintirile pe care i le trezea urma capului lui de pe pernă şi mirosul lui care se impregnase în aşternutul de pe pat, se gîndi: bineînţeles că nu m-am îndrăgostit de el. Nu ştia exact cum este el? Atrăgea după el

toate necazurile şi nebuniile din lume.

După ce făcu un duş, îşi puse lentilele de contact şi apoi, în timp ce se îmbrăca cu un tricou, îi veni brusc în minte ideea că de multă vreme nu mai auzise nici un semnal de alarmă răsunîndu-i în cap. Va trebui ca pe viitor să fie mult mai atentă.

Trăgînd tricoul cu fermitate, se încruntă iritată. Era foarte clar pentru ea că Eric începuse acest act de seducţie cu gîndul numai la Pfarr Lake. Atunci de unde îi apăruseră în minte toate aceste întrebări tulburătoare? Nu stătea în caracterul lui să învăluie orice problemă, ameţindu-i mintea? Chiar trebuia ca de fiecare dată să se lase păcălită? Îşi puse pantalonii scurţi şi sandalele, dînd din cap hotărîtă. El nu reprezenta nimic altceva decît o scurtă aventură de vacanţă. Dar cînd se privi în oglindă, rămînînd nemişcată cu peria în mînă deasupra capului, îşi dădu seama că nu era adevărat. Eric îi zîmbea şiret doar ei, iar ochii lui albaştri precum cerul o priveau de parcă i-ar fi putut citi cele mai ascunse gînduri. Avea un trup zvelt, bine făcut, care o putea face să explodeze într-o pasiune pe care n-o mai cunoscuse pînă atunci şi avea un simţ puternic al umorului care o făcea să rîdă şi să uite gîndurile apăsătoare care o măcinau. Trecîndu-şi peria prin păr, murmură pentru sine:

– De ce? De ce nu mă pot şi eu oare bucura de o simplă aventură, aşa ca toată lumea? De ce trebuie să complic lucrurile, îndrăgostindu-mă? Şi mai ales de Eric, dintre toţi?

Brusc, pe chipul ei apăru un zîmbet uriaş, idiot.

Trebuia să-l vadă. Chiar acum. Nu mai putea aştepta.

Spre dezamăgirea ei, cînd alergă jos la Inga, la recepţie primi răspunsul că el deja plecase să ducă familia Peterson înapoi la St. Paul. Se va întoarce tîrziu, în aceeaşi zi. Avu un şoc cînd îşi dădu seama cît de mult o afecta absenţa lui.

Dar se stăpîni, văzînd sprîncenele ridicate şi ochii atotştiutori cu care o privea Inga. Zîmbind cu nonşalanţă prefăcută spuse:

– Cred că am să-l caut pe Jerry şi să văd ce putem face pentru a repara căsuţa opt. Trebuie să mă ocup de ceva serios ca să...

Se opri înainte de a termina fraza care se încheia cu „ ca să nu mă mai gîndesc la Eric". Va trebui să facă ceva în legătură cu situaţia asta şi încă repede, cît se mai putea salva ceva. Dacă nu cumva deja scăpase totul de sub control.

Jerry îi atrase atenţia în mod deosebit. Părea atît de timid şi de reticent. Încercă să-l încurajeze, să stea de vorbă împreună în timp ce mergeau cu

o camionetă în oraş să cumpere geamuri şi să închirieze o maşină de geluit scînduri, dar eforturile ei n-avură nici un pic de succes. El îi ignoră toate încercările ei de a-i cîştiga prietenia.

Restul dimineții şi după-amiază lucrară împreună cu spor, dar nu comunicînd veseli, şi instalară ferestrele, începînd munca grea de a curăța vopseaua uscată de pe lambriurile de lemn ale căsuței.

CAPITOLUL 11

La ora trei, Leslie primi un mesaj că cineva o aşteaptă jos la recepţie. Deja era mai mult decît bucuroasă să înceteze lucrul pentru ziua în curs.

Mîinile o dureau de la aparatul de geluit, iar hainele îi erau pline de praf. Îi zîmbi lui Jerry şi-i spuse, uitîndu-se la peretele curat:

– Am făcut treabă bună, nu-i aşa?

Încruntîndu-se iritată, îl văzu dînd din cap tăcut, apoi întorcîndu-se să-şi ia uneltele. Trebuie să existe o cale prin care să şi-l apropie.

Întorcîndu-se la vilă, era sigură că Eric era cel care-i trimisese mesajul şi se simţea emoţionată, abia aşteptînd să-l vadă.

Dar nu Eric fu cel care se întoarse către ea nerăbdător s-o vadă cînd păşi în holul vilei. Era Warren Collingsworth care alergă spre ea cu braţele deschise:

– Iubito! strigă el. Nu pot să-ţi spun ce dor mi-a fost de tine.

Eliberîndu-se din îmbrăţişarea lui, simţind cum o cuprinde dezamăgirea, Leslie se dădu înapoi:

– Warren ce faci aici?

Se uită la el iritată. Urticaria de la iedera otrăvitoare se vindecase în mare, lăsînd în urmă doar nişte pete roşiatice, iar el iradia un entuziasm debordant.

Ridicîndu-şi valiza, o luă de braţ şi o trase către aripa de nord.

– Am vrut să-ţi fac o surpriză, spuse el şi punîndu-şi geanta jos, pe holul unde nu mai puteau fi zăriţi de la recepţie, o cuprinse în braţe şi o sărută plin de ardoare.

– Warren, nu, şopti ea aspru şi se desprinse furioasă din îmbrăţişare.

Întorcîndu-se cu spatele la el, dădu să plece înapoi către recepţie,dar se opri nemişcată. Eric se afla chiar în uşă, privind în hol către ea, cu trupul încordat, de parcă fiecare muşchi i s-ar fi contractat dintr-o dată.

Faţa îi era roşie de furie, iar expresia de pe chip oglindea mînie şi durere.

Ea îi aruncă lui Warren o privire furioasă, apoi se îndreptă spre Eric, dar pînă să ajungă la el, acesta se întoarse brusc, trîntind în urma lui uşa pe care abia intrase.

Alergînd în parcare să-l ajungă din urmă, Leslie îl apucă de braţ tocmai cînd ajunsese la maşină.

– Eric! strigă ea rugător, dîndu-şi seama cum trebuie să i se fi părut lui apariţia lui Warren. Dă-mi voie să-ţi explic.

– Ce să-mi explici? întrebă el, îndepărtîndu-i mîna de pe braţ şi deschizînd portiera maşinii.

Aruncîndu-se în spatele volanului, se uită încruntat la ea cu ochii lui albaştri azvîrlind scîntei.

– Cum de-ai putut să-l chemi înapoi aici? Ce încerci să-mi faci tu mie?

– Nu l-am chemat eu, Eric. El...

– Atunci de ce se află aici, o întrerupse el, dacă tu nu l-ai invitat? Răspunde-mi. De ce s-a întors aici?

Deşi ochii lui erau furioşi, pe chipul lui se citea durerea de a fi fost trădat.

– E limpede că voi doi vă cunoaşteţi foarte bine, chiar intim, după modul în care l-ai întîmpinat.

Răsuci cheia în contact şi porni motorul.

– Sper că vă veţi distra copios cînd ai să-i povesteşti despre scurtul interludiu cu mine.

– Eric, te rog, ascultă-mă, îl imploră ea, nedumerită pentru că nu era sigură ce vrusese să spună el.

El era cel care ar fi trebuit să rîdă pe seama ei. Doar fusese interludiul lui.

Dar el n-o mai ascultă, continuînd să strige furios:

– Nu cred că doar cîteva lucruri simple ca mine, nişte pini de două sute de metri înălţime şi un lac curat, te-ar putea impresiona prea mult cînd îl ai pe libidinosul ăla de Romeo cu toţi dolarii lui ţinîndu-se după tine.

– Chiar trebuie de fiecare dată să-mi arunci în faţă Pfarr Lake? întrebă ea. Nu e destul de rău că ai făcut dragoste cu mine ca să-ţi salvezi nenorociţii ăia de pini? Chiar trebuie să-mi aminteşti mereu asta?

– Asta crezi? Chiar crezi cu adevărat asta? întrebă el glacial, iar mînia îi dispăru ca prin farmec.

Pe chipul lui rămase întipărită doar resemnarea. Ridică din umeri şi spuse cu un glas răguşit şi încordat:

– Tu eşti şefa. Presupun că dacă aşa crezi, aşa trebuie să fie.

Leslie îl privi fix cu lacrimi în ochi. Ştiuse că o aventură cu el va sfîrşi cu o deziluzie cruntă, dar nu se aşteptase la o asemenea durere sfîşie-

toare. Se simțea de parcă inima i s-ar fi sfărîmat în bucățele.

Brusc, chipul lui se contorsionă într-o expresie violentă de oroare. Opri motorul şi ieşi sărind din maşină. Leslie tresări speriată, dîndu-se înapoi, neştiind ce intenționa el să facă.

– Dumnezeule! exclamă el. A luat foc!

Trîntind portiera maşinii, alergă pe lîngă ea către vilă.

Răsucindu-se brusc, privi cu ochi măriți de spaimă la fumul gros şi negru care ieşea pe uşa pe care ei o lăsaseră deschisă, apoi o luă la fugă după Eric, cu inima bătîndu-i înspăimîntată.

Holul era plin de fum. Turiştii înspăimîntați alergau să se pună în siguranță. Țipetele şi strigătele lor îi răsunau în urechi în timp ce ea şi Eric îşi făceau cu greu loc prin mulțimea intrată în panică.

Urmărind fumul prin sufragerie, alergară în bucătărie. Hota de aerisire de deasupra grătarului era în flăcări. Încăperea era plină de mirosul acru şi pătrunzător al unui foc electric.

Cîțiva studenți şi bucătarul împreună cu Oscar şi Inga, înecîndu-se şi tuşind, strigînd şi agitîndu-se în jur, încercau să identifice sursa incendiului. Prin tot acest zgomot, ea auzi pocnetul şi sfîrîitul unui scurt circuit electric.

Leslie se năpusti înainte, dar se opri brusc

cînd Eric o apucă de braţ, trăgînd-o înapoi cu putere.

– Pentru Dumnezeu! strigă el, pleacă de aici. Ieşi afară, unde ai să fii în siguranţă.

– Dă-mi drumul! ţipă ea, smulgîndu-şi braţul din mîna lui. Pot să mă descurc. Am experienţă în incendii.

Alergă către hotă.

Aceasta era prima dată de cînd venise la vilă cînd se confrunta cu o problemă pe care ştia să o rezolve.

– Apasă pe siguranţe şi întrerupe curentul! striga ea. Unde-i stingătorul de incendii? Scoate pe toată lumea afară!

Oscar începu să-i împingă pe oameni afară din bucătărie, pe ajutoarele bucătarului şi pe spectatori. Leslie alergă, urcîndu-se pe grătar să ajungă la hotă.

– Unde-i Jerry cu uneltele lui? strigă ea. Îmi trebuie o şurubelniţă.

– Leslie, dă-te jos de-acolo! urlă Eric, trăgînd-o de picioare.

– Eric! Încetează!

Îl împinse deoparte şi luă şurubelniţa pe care i-o întinse Jerry. Ţinîndu-şi respiraţia şi strîngînd din ochi împotriva fumului gros, desfăcu cu îndemînare sita şi o aruncă jos. Întinzînd mîna către motorul electric şi ventilator, înşfăcă un pumn de

fire electrice şi le scoase afară. Abia putînd să vadă ceva prin fumul sufocant, întinse mîna şi rosti înecat:

– Dă-mi stingătorul.

Acesta îi fu pus în mînă, iar ea îndreptă robinetul de spumă, stingînd flăcările. Fumul sfîrîi şi dispăru, apoi ea se îndreptă, înecîndu-se şi tuşind, încercînd să respire, cu lacrimile curgîndu-i pe obraz din ochii înroşiți de fum.

De data aceasta se sprijini de mîinile lui Eric, care o ajută să sară jos de pe grătar.

Bucătăria imensă era încă plină de fum. Cineva adusese un ventilator şi deschisese ferestrele. Răsucindu-se şi învîrtindu-se greoi, norul negru de fum urît mirositor ieşi prin ferestrele deschise.

– Ai pățit ceva? întrebă Eric uitîndu-se la fața ei înnegrită de fum şi la ochii roşii, înlăcrimați.

– Nu, sînt bine, insistă ea. Numai fii atent cu mîinile mele. Firele alea erau fierbinți.

– Te-ai ars! exclamă el, examinîndu-i mîinile. De ce te-ai băgat acolo?

– Eric, vrei să încetezi odată! se răsti ea. N-am nimic! Avem alte probleme mai importante pentru care să ne facem griji.

Privi tristă în jur prin bucătărie şi la Oscar, la Inga, la studenții speriați şi la bucătar.

Bucătăria arăta ca după război.

Pereții, oalele şi cratițele atîrnau, iar toate ustensilele erau negre şi unsuroase. Pregătirile pentru cină erau compromise.

– Cum o să-i hrănim pe toți în seara asta? întrebă Inga cu un glas grav, învins.

Bucătarul era un bărbat uriaş, înalt şi solid, cu fața neagră de fum.

– Nu putem pregăti cina în seara asta, afirmă el scurt. Ne vor trebui zile întregi să punem la punct bucătăria din nou. Ne trebuie şi un electrician să repare hota. Nu se poate găti fără ea.

– Nu sînt suficiente restaurante în zonă ca să cuprindă toți turiştii noştri, spuse Eric încruntat.

– Trebuie să existe o cale de a-i servi.

Leslie se urcase din nou pe grătar şi se uită la hota distrusă.

– Pot s-o repar eu, dacă găsesc piese.

Apoi sări jos, privindu-i pe ceilalți.

– Inga, tu îi aduci pe toți studenții pe care-i găseşti ca să se apuce de curățat bucătăria şi sufrageria.

Bucătarul solid îşi puse mîinile în şolduri, încruntîndu-se către ea.

– Nu pot servi în seara asta, spuse el pedant.

– Pe dracu', nu poți! strigă ea. Ai să serveşti bufet rece. Salată, friptură rece, brînză, pîine, chifle. Te descurci dumneata. Ştiu că desertul este deja pregătit şi pus deoparte. Iar fumul nu a

intrat şi în frigidere. Improvizează. Fii creativ.

El se uită urît la Leslie, iar Leslie se uită la fel de urît la el. În cele din urmă, el se dădu înapoi şi ieşi bombănind să verifice frigiderele.

Cînd se întoarse, îl văzu pe Eric zîmbind, încîntat de cearta pe care o avusese cu bucătarul. Ea se uită şi la el urît, şi urcă din nou pe grătar pentru a citi cîteva serii de numere pe care Jerry şi le nota.

În timp ce vorbea la telefon pentru a face rost de materialele de care avea nevoie ca să repare hota, răsfiră între degete firele electrice pe care le scosese din foc.

Şi în timp ce se îndrepta împreună cu Jerry către camionetă, îi aruncă o privire sobră şi îngrijorată.

– Ştii, ăsta n-a fost un accident. Izolaţia a fost răzuită de pe fire, ca mai devreme sau mai tîrziu să facă scurtcircuit şi să ia foc.

El nu răspunse, urcă doar tăcut în camionetă, aşezîndu-se pe banchetă în timp ce ea urca la volan.

– Ai vreo idee cine ar fi putut face aşa ceva? întrebă ea.

– Nu, doamnă. N-am văzut nimic, spuse el privind fix, drept înainte prin parbriz.

– Jerry, spuse ea, încercînd să rămînă calmă, te porţi de parcă ai şti ceva ce nu vrei să-mi spui.

Ar fi putut arde întreaga vilă, dacă n-am fi pus capăt acestui incendiu la vreme. Dacă acoperi pe vreunul dintre prietenii tăi, te rog, spune-mi. Nu sînt un căpcăun şi n-am de gînd să-l răstignesc pe cruce. Trebuie să aibă şi el probleme grave, altfel n-ar face asemenea treburi ca balustrada, căsuța vandalizată şi acum asta.

El oftă adînc, dar nu-i oferi nici un răspuns. Ea îi aruncă o privire, întrebîndu-se din nou cum ar putea să se apropie de acest tînăr singuratic şi retras.

Cu un smoc de păr blond pe frunte şi cu tricoul lui pe care se afla imprimat un țînțar uriaş, iar dedesubt cuvintele MINNESOTA STATE BIRD, părea mai degrabă un băiețel rătăcit, decît un tînăr.

Ea ştia din însemnările tatălui ei că Jerry provenea dintr-un tată alcoolic şi o mamă abrutizată de muncă.

Se întrebă dacă el va fi vreodată în stare să-şi deschidă sufletul şi să aibă încredere în oameni.

Mai tîrziu, în timp ce Leslie stătea ghemuită pe grătar, cu mîinile băgate în interiorul hotei, instalînd un nou motor electric, simți cum începe să o cuprindă furia că totuşi cineva avea îndrăzneala de a-i pune sub stare de asediu, staționea ei absolut nevinovată. Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît se înfuria mai tare.

Neluînd în seamă agitația curățeniei, sporovăiala tinerilor şi pregătirile de cină ce se desfăşurau în jurul ei, Leslie se mînie atît împotriva lui Warren, cît şi a lui Eric. Fiecare din ei credea că o putea manipula, de parcă ar fi fost un copil înapoiat mintal, incapabilă de a lua nişte hotărîri.

Spumega de furie cînd Eric apăru lîngă ea, încruntîndu-se mirat la ceea ce făcea ea cu firele electrice şi cu un cleşte ascuțit la vîrf. Reuşise să accepte în sfîrşit că era stațiunea ei şi că n-o s-o vîndă. Pfarr Lake avea nevoie de ea, iar alte amestecuri din afară nu vor mai fi tolerate.

El puse mîna uşor pe piciorul ei murdar şi aruncă o privire către noul motor.

– Eşti sigură că ştii ce faci? întrebă el cu îndoială în glas.

Foarte încet şi intenționat ea îşi scoase mîinile negre şi fața murdară de fum din hotă pentru a-i da deoparte mîna de pe picior, de parcă ar fi fost o insectă otrăvitoare.

Uitîndu-se la el cu ochi reci şi distanți, îi spuse cu glas jos încărcat de furie:

– De-acum înainte ține-ți mîinile acasă. În ciuda tacticii tale înşelătoare, am fost în stare să iau o hotărîre de una singură în privința stațiunii. Aşa că poți să stai liniştit. Nu mai este necesar să apelezi la micile tale trucuri inteligente.

Îl văzu cum pe chipul lui se înregistrează o

surpriză totală, apoi cum se încruntă şi adăugă cu o ironie usturătoare:

– Şi da, ştiu ce fac. Sînt ingineră, aşa că ar trebui să mă descurc cu nişte fire şi o hotă. Nu crezi?

Privind-o cîteva clipe cu ochii îngustați, el păru să cîntărească cele auzite, apoi îşi ridică buretele plin de apă pe care-l avea în mînă.

– Ei bine, eu sînt ecologist şi ar trebui să ştiu cum să mă descurc cu poluarea. Nu crezi?

Înainte de a se întoarce către peretele afumat pe care-l curăța, spuse:

– Şi am să încerc să stau deoparte ca să nu te mai deranjez, dacă aşa vrei tu.

Leslie îi privi spatele țeapăn în timp ce freca peretele, întrebîndu-se de ce avea oare această senzație acută de pierdere. Se gîndi că acum, dacă Pfarr Lake rămînea în posesia ei, va trebui să petreacă toate weekend-urile ei libere locuind în aceeaşi clădire cu Eric, lucrînd şi vorbind cu el, dar, orice ar fi, nu mai putea permite ca legătura lor să continue. Cum de-l putuse lăsa oare să...

Să ce? Clopoțeii de alarmă din capul ei scoaseră un clinchet slab ca al unui căprior rănit de moarte.

Să se îndrăgostească de el! Cum de putuse fi atît de neatentă şi prostuță?

Brusc deveni conştientă de faptul că toată

lumea din bucătărie rămăsese tăcută, iar ochii tuturor se îndreptau de la ea către Eric şi înapoi speculativi, aşteptînd următoarea mişcare. Repede îşi băgă capul în hotă, bombănind furioasă că lăsase lucrurile să-i scape din mînă atît de mult.

După ce termină de instalat motorul electric şi se asigură că hota funcţionează perfect şi după ce în bucătărie fu terminată toată curăţenia, devenind din nou funcţională, Leslie urcă în camera ei să se spele şi să-şi şteargă din minte amintirea focului.

În timp de ce îmbrăca, se gîndi la Eric. Prima ei reacţie fusese de mînie, pentru că el îi făcuse curte ca să păstreze Pfarr Lake şi o încurajase din răsputeri să se îndrăgostească de el. Dar trebuia să recunoască faptul că ea păşise în această legătură cu ochii larg deschişi, ştiind de la început cum era el şi ce intenţii avea. Era numai vina ei pentru că acum inima ei era sfîşiată de durere şi suferea ca o proastă. Prieteni. Dădu din cap. Vor fi prieteni la Pfarr Lake. Numai prieteni. Clopoţeii de alarmă din capul ei cîntau acum un dangăt funebru de înmormîntare.

Cu un oftat adînc, se întoarse de la oglindă şi coborî pe scări pentru a se alătura celorlalţi înfometaţi care devorau sandvişurile.

În timp ce mînca, se gîndi că prima ei activi-

tate oficială în calitate de proprietară a stațiunii va fi să-l informeze pe Warren Collingsworth că nu-i va vinde stațiunea. Aceasta, se gîndi ea, era una dintre cele mai uşoare responsabilități şi va trebui să şi-o îndeplinească pe cît de repede posibil, asta însemnînd chiar mîine, la prima oră a dimineții.

CAPITOLUL 12

A doua zi, Leslie convocă un consiliu de război pe la mijlocul după-amiezei. Îngrijorată, cu o cută adîncă între sprîncene, se aşeză în spatele biroului privindu-l pe Oscar şi pe Inga care ocupau scaunele din faţa ei. Niciodată nu-i văzuse arătînd atît de bătrîni. Trupul lui Oscar era aplecat şi părea mult mai slab ca niciodată, iar chipul Ingăi era palid şi trist. El îi pusese o mînă peste braţele încrucişate în poală, iar Leslie se întrebă dacă nu cumva femeia era bolnavă. Apoi îşi zise că trebuie să fi fost din cauza stresului îndurat în ultimele zile; accidentele îi marcaseră pe toţi, îngrijorîndu-i şi speriindu-i.

Eric stătea în picioare la fereastră cu spatele către cameră. Părea încordat şi nervos. Leslie îl privi cu nostalgie cîteva clipe, apoi îşi înăbuşi un oftat şi spuse:

– Îmi pare teribil de rău că trebuie să încep această poveste tristă pentru mine. Mă simt foarte neplăcut în această situaţie. Îmi vine chiar foarte greu.

Ezită, aruncîndu-i o privire lui Eric. Una din mîinile lui se strînsese pumn pe draperia de la fereastră. Apoi ea se uită înapoi spre chipul încordat al lui Oscar şi spuse:

– Nu pot să scap de Warren Collingsworth.

O surpriză totală se înregistră pe chipul lui.

– Să scapi de el? exclamă uluit Oscar.

Eric se întoarse privind-o fix.

– Da, i-am spus că intenţionez să păstrez Pfarr Lake şi ...

Se opri brusc cînd Oscar sări în sus de bucurie.

– O păstrezi! strigă Inga în timp ce obrajii îi prindeau culoare. Am crezut că ne-ai chemat aici ca să ne spui că te-ai hotărît să vinzi staţiunea.

Leslie rămase surprinsă la rîndul ei.

– Dar am crezut că ştiţi. S-au întîmplat atîtea în ultima vreme, încît bănuiesc că am uitat că nu-mi puteaţi citi gîndurile.

Oscar rîse plin de încîntare, iar Eric sări din

trei paşi traversînd încăperea, cu chipul acoperit de un zîmbet extaziat. Cuprinzînd-o în braţe, se aplecă săruntînd-o sănătos pe gură.

Scaunul de birou pe care stătea ea era potrivit perfect pentru o singură persoană, dar, cînd Eric adăugă greutatea trupului său într-o îmbrăţişare atotcuprinzătoare, acesta alunecă încet de pe piedestalul cu rotile şi căzu pe spate descriind un arc mare prin aer.

Leslie se lovi cu capul de podea, într-o bubuitură zdravănă, rămînînd nemişcată, clipind des ca să scape de stelele verzi ce-i explodară în dosul pleoapelor. Picioarele ei erau ridicate caraghios în aer, iar greutatea lui Eric o apăsa la podea.

– Oh, pentru Dumnezeu! strigă Inga. Eric, eşti absolut imposibil. Dă-te jos de pe Leslie.

Eric se rostogoli într-o parte.

– Leslie, iubito, spuse el. Doamne, iartă-mă. Ai păţit ceva, te-ai lovit?

Împreună cu Oscar ridicară scaunul cu Leslie cu tot, înapoi unde era.

– La dracu', şopti ea ţinîndu-se de ceafă cu ambele mîini, încercînd să scape de durerea cruntă care o făcu să se strîmbe chinuită.

– Stai, stai aşa, spuse Oscar, încercînd să-i îndepărteze mîinile, dă-mi voie să mă uit. Ţi-a dat sîngele?

– Fir-ar al naibii să fie, bombăni Leslie simţind

durerea ascuțită care-i cuprindea tot capul.

Simțea cum i se ridică un cucui sub degete. În cele din urmă îşi lăsă mîinile în jos şi spuse printre dinți:

– N-am nimic. Lăsați-mă în pace. Nu-i decît un cucui.

Puse din nou mîna. Umflătura se făcuse de mărimea unei mingi de golf.

Inga o pipăi şi ea, apoi se întoarse cu fața la Eric, încrucişîndu-şi brațele pe piept şi cu ochii scăpărîndu-i de mînie.

– Ascultă aici, tinere! Te rog să stai jos pe scaunul acela de lîngă perete şi să nu te mişti. Ai înțeles? Nici o mişcare.

Leslie privi cum Eric se aşează ascultător, cu o figură de om pedepsit.

– Iartă-mă, Leslie, spuse el. Eşti sigură că n-ai pățit nimic?

Ea încuviință şi el încercă să-i explice:

– Asta numai din cauză că eram atît de sigur că ai să-i vinzi stațiunea lui Collingsworth. Trebuie să recunosc că am avut un moment de nebunie temporară. Nu mi-am dat seama ce fac, atunci cînd m-am repezit peste tine şi te-am dărîmat.

– Nebunia temporară ar fi în fond ceva normal pentru tine, spuse ea frecîndu-şi cucuiul din nou. E o stare permanentă pentru tine.

El dădu să se ridice de pe scaun ca să se

apropie de birou, dar Inga ridică un deget şi se răsti la el:

– Am spus să nu te mişti din scaunul ăla, tinere. Atît timp cît stai liniştit acolo, s-ar putea să existe o şansă ca toată lumea să fie în siguranță.

El se aşeză din nou şi-şi încrucişă braţele la piept.

– Aşa-i mai bine, spuse Inga.

– Ei poftim, spuse Oscar clătinînd din cap, uimit în timp ce se aşaza.

Inga se aşeză lîngă el, după ce-i mai aruncă lui Eric încă o privire amenințătoare.

– Ei poftim, repetă el, deci chiar ai de gînd să păstrezi locul ăsta, nu-i aşa? Inga şi cu mine am avut cîteva zile lungi de îngrijorare în legătură cu asta, cred că ştii. Sîntem atît de bucuroşi că te-ai hotărît să rămîi aici.

Leslie trebui să-şi apese umflătura de la ceafă din nou pentru a-şi împiedica zîmbetul care-i apăruse pe chip, cînd îl privi pe Eric izolat pe scaunul lui în celălalt colţ al camerei. Părea un copil obraznic care a fost pus la colţ. I-ar prinde bine şi ei să ia cîteva lecţii de la Inga pentru a învăța cum să se poarte cu el, aici, la Pfarr Lake.

Apoi chipul ei redeveni serios, amintindu-şi de ce îi adunase la această întîlnire.

– Înainte de a vă exprima bucuria şi plăcerea că eu voi rămîne proprietara staţiunii Pfarr Lake,

va trebui să vă vorbesc despre o problemă pe care o am. De fapt, am o veste bună şi una rea, dar pentru că sînt o laşă am să vă dau întîi vestea cea bună.

– Prevăd că vei deveni o şefă formidabilă, murmură Eric din colţul lui. Mai întîi ne dezarmezi şi apoi ataci.

– Taci, îl avertiză Inga. Tu să taci.

– Da, doamnă, o aprobă el, zîmbindu-i mucalit.

– Vestea bună e, spuse Leslie, că atunci cînd eu şi cu Jerry am început să lucrăm din nou la repararea căsuţei, cîţiva dintre studenţii care erau în tură liberă, au venit să ne ajute.

Făcu o grimasă.

– Acea aşa-zisă muzică de la radio încă îmi mai răsună în urechi. Nu ştiu cum de nu ajung surzi cu zgomotul ăla. Am făcut o adevărată petrecere, transformînd munca în distracţie, dar căsuţa e aproape gata. Au văruit, au bătut şi au instalat mochetele ca nişte adevăraţi profesionişti. Am discutat cu ei şi au fost de acord să redecoreze toate căsuţele, una cîte una în timpul lor liber pentru o sumă de bani convenabilă.

– Mă întreb de ce oare nu ne-am gîndit şi noi la asta pînă acum, reflectă Oscar cu glas tare. Bănuiesc că par atît de fluşturatici, încît ajungi să-i subestimezi.

– Şi asta nu e tot, continuă Leslie. Unul dintre

oaspeți s-a oprit să vadă ce facem. Probabil că a crezut că-i vorba despre vreo orgie sau ceva asemănător cu muzica aceea asurzitoare, cu hohotele de rîs şi cu toate țipetele din jur. El este proprietarul unei firme ce se ocupă de instalațiile sanitare în St. Paul şi s-a oferit să ne facă rost de orice fel de accesorii la băi, de mîna a doua ca preț, de care avem nevoie. Cred că la acest preț ni le putem permite.

– Ei drăcie, dar ştiu că nu-ți pierzi timpul cînd te hotărăşti să faci ceva, nu-i aşa, doamnă şefă? spuse Eric pe jumătate ironic, pe jumătate cu admirație în glas, şi-şi apropie scaunul cu vreo treizeci de centimetri de biroul ei.

Inga se încruntă către el, iar Eric îi zîmbi candid.

– Oricum, continuă Leslie, dacă o să consult registrele cu patronii care vizitează în mod constant stațiunea, poate că am să mai găsesc nişte persoane ce se ocupă cu furnizarea de mochete, mobilier şi altele asemănătoare. Nu mă dau la o parte de la nimic pentru a recondiționa şi a redecora tot ce se poate în stațiune.

– Ah, da. Da, desigur, aprobă Oscar cu ochii micşorați, privind în zare, încercînd să-şi amintească nume din lista oaspeților stațiunii.

– Oricum, asta ne va ajuta să începem să ne mişcăm puțin, spuse Leslie, privindu-l pe Eric ce

îşi trase scaunul încă puțin, în timp ce Inga era ocupată să-i sugereze cîteva nume lui Oscar.

– Dar, spuse ea, acum trebuie să mă întorc la adevărata problemă stringentă, oricît de tare îmi displace s-o fac.

Eric se afla deja cu coatele pe biroul ei şi ridică mîinile în semn de pace cînd Inga îl privi amenințător.

– Warren nu vrea să plece, spuse Leslie.

– Lasă-mă cinci minute cu el, spuse Eric războinic. Să vezi ce bucuros îşi face bagajele.

– Aş fi vrut să fie chiar atît de uşor, spuse Leslie încruntată. Azi de dimineață, cînd i-am spus că nu vreau să mai vînd stațiunea, a insistat că avem un acord verbal şi că o să mă constrîngă să-l respect. A spus că a investit timp şi bani în, citez:„ capriciile mele copilăreşti", am încheiat citatul. Mi-a zis că sînt impulsivă şi că voi regreta hotărîrea mea pripită.

Se scutură înfiorată amintindu-şi de atitudinea lui trufaşă şi disprețuitoare.

– Am crezut că-ți place de băiețelul ăsta bătrîior, îi aruncă Eric, cu ochii ațintiți asupra chipului ei.

– Pentru că m-a sărutat cînd s-a întors? se răsti ea. Aia a fost ideea lui, nu a mea. Şi dacă nu te-ai fi năpustit afară ca un taur înfuriat, ți-aş fi putut explica.

El întinse mîna acoperind-o pe a ei cu degete calde.

– Iartă-mă. Cred că am tras concluzii pripite.

Retrăgîndu-şi mîna de sub a lui, se luptă să-şi stăpînească fiorii care o cuprinseseră la atingerea lui, apoi spuse:

– Nu mă mai atinge. Da? Sau pleci imediat înapoi în colțul tău. Nu sînt mai încîntată de tine decît sînt de Warren.

Cînd îşi dădu seama că Oscar şi Inga priveau curioşi schimbul de cuvinte, îşi drese glasul şi întrebă:

– Acordul verbal cu Warren mă obligă la ceva? I-am spus într-adevăr că vreau să vînd cînd l-am adus aici.

Eric clătină din cap.

– Încearcă să te constrîngă. Dacă n-ai primit nici un ban şi n-ai semnat nici o hîrtie, n-are absolut nici un drept.

Se îndreptă în scaunul lui.

– Vrei să-l dau afară în clipa asta? întrebă el părînd al naibii de nerăbdător s-o facă.

– Stai jos liniştit, spuse ea oftînd. Încă nu v-am spus totul. Cînd am repetat că nu am de gînd să vînd, mi-a zis altceva. A spus că s-ar putea să-mi pară rău dacă dau înapoi.

– Te-a amenințat? se ridică Eric gata să meargă şi să-l ia la bătaie pe Warren.

– Stai jos! spuse Leslie, apoi zîmbi cerîndu-şi scuze spre Inga, pentru că ridicase vocea.

Eric se aşează fără tragere de inimă, cu o cută între sprîncene.

– Un fel de ameninţare ascunsă, bănuiesc, continuă ea. A menţionat că ştie de micile accidente pe care le-am avut în staţiune.

– Doar nu vrei să spui că el se află în spatele lor! exclamă Oscar. Omul ăsta e un criminal.

– Asta l-am întrebat şi eu, dacă se află în spatele lor, dar el mi-a zîmbit doar obraznic şi mi-a spus că n-a zis aşa ceva.

Oftă.

– Acum vine partea cea mai rea. Pretinde că ştie că unul dintre oamenii noştri de aici, de la Pfarr Lake, ne face necazuri. Unul din propria noastră familie, după cum a zis el, şi mi-a dat de înţeles că această persoană s-ar putea să aibă necazuri mari.

– Ticălosul! spuse Eric, apoi se încruntă gînditor.

În cele din urmă întrebă:

– Bănuiesc că nu ţi-a zis cine s-ar putea să fie, nu?

– Nu, nu mi-a spus, dar eu ştiu cine e.

Eric îşi ridică ochii în tavan, enervat.

– Văd că ştii cum să ţii oamenii cu sufletul la gură pe parcursul unei relatări, nu-i aşa?

– Nu mă grăbi, se răsti Leslie. Sper că înțelegi cît de îngrozitor mă face să mă simt. Am adus un lup în mijlocul oilor şi i-am dat drumul. Iar acum nu cred că va sta liniştit pînă cînd nu face rău cuiva.

– N-aveai de unde să ştii, spuse Oscar încercînd s-o liniştească. Dar cine din familia noastră a putut intra într-o asemenea încurcătură?

– Jerry, băiatul care repară, spuse Leslie tristă. A venit azi mai devreme la mine şi mi-a mărturisit.

– Jerry! exclamă Eric. Întotdeauna am avut senzația că nu mă pot încrede în el.

Leslie se îndreptă în scaun, cu ochii aruncînd scîntei.

– Să nu începi din nou. Jerry e foarte necăjit că s-a băgat în aşa ceva. Treaba cu doamna Peterson l-a marcat serios, pentru că nu avusese intenția să facă nimănui nici un rău. Şi încercase să găsească momentul de a repara firele pe care le dezizolase în hotă, dar focul a izbucnit înainte de a apuca s-o facă.

– Cum de poți găsi justificări la ceea ce a făcut? întrebă Eric.

– Nu pot, se răsti ea. Dar se pare că Warren a trecut pe aici cu vreo săptămînă înainte de a-l aduce eu aici joia trecută şi a pus la cale totul.

Îşi sprijini bărbia în palmă şi clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred că am putut fi atît de naivă ca să mă las păcălită de un asemenea om. Oricum, el i-a spus lui Jerry că eu intenționam să vînd Pfarr Lake şi că nu se vor mai plăti taxele şcolare. I-a oferit lui Jerry o sumă destul de mare de bani, ca să se ocupe de stațiune, să arate mai prost decît în realitate, multe dintre probleme părînd să fie destul de serioase față de cum eram de fapt. Cred că s-a gîndit că în cazul ăsta eu voi fi dispusă să vînd mai repede şi probabil la un preț mai mic. Jerry a acceptat tîrgul, din disperare. Mai are doar un an de făcut la colegiu şi nu are pe nimeni care să-l poată ajuta din punct de vedere financiar. Poate că decizia lui nu a fost tocmai înțeleaptă, dar înțeleg că a fost tentat.

Se uită la Eric sfidîndu-l s-o contrazică. El zîmbi şi ridică mîinile în semn de pace.

– Deci, despre Jerry era vorba, reflectă Oscar încruntîndu-se gînditor.

– Mă tem că da, spuse Leslie. Încă mai are banii în cameră, ascunşi printre arcuri. N-a cheltuit nimic din ei.

– Mă întreb dacă n-ar fi cazul să sunăm la poliție, zise Inga. În fond, doamna Peterson a fost rănită. Asta-i o problemă serioasă.

– Nu sînt sigur, spuse Eric rar. Poate că nu e tocmai înțelept să apelăm la lege.

Toți rămaseră tăcuți şi necăjiți cîteva minute şi,

în cele din urmă, Leslie deschise sertarul şi scoase bomboniera cu dropsuri de lămîie.

– Serviți, le oferi ea. Avem nevoie de tot ajutorul de care dispunem, nu-i aşa?

Rîseră cu toții şi tensiunea din cameră dispăru cînd fiecare îşi schimbă poziția sprijinindu-se de spătarul scaunului.

– Dacă apelăm la poliție, spuse Eric, probabil că Warren cu banii şi cu armata lui de avocați va scăpa, iar Jerry va ajunge la închisoare.

– Nu! N-am să permit să se întîmple aşa ceva, spuse Leslie. Trebuie să mai existe o cale.

– Ai spus că încă mai are banii? întrebă Oscar. N-am putea încerca să folosim un fel de... un soi de ...

– Şantaj? termină propoziția pentru el, Eric, luminîndu-se la față.

– Cum? întrebă sceptică Inga.

Eric surîse încîntat cînd în mintea lui se contură clar un plan. Dădu să se ridice, apoi se uită la Inga.

– Am voie să mă ridic de pe scaun acum?

Rîzînd, ea îl lovi uşor peste mînă.

– Ai grijă cum te porți tinere, altfel ai să-ți petreci o săptămînă consemnat în cameră.

El zîmbi, apoi se ridică, îndreptîndu-se spre uşă.

– Mă duc să-l caut pe Jerry. Va trebui să scrie

o declarație.

– Eric! protestă Leslie, ridicîndu-se de pe scaun.

– Nu-i nimic, o asigură el. Jerry n-o să pățească nimic, crede-mă.

Apoi o privi serios.

– Bineînțeles că nu ştiu dacă ar trebui să-l mai lăsăm să rămînă la Pfarr Lake după asta.

Ea se repezi ieşind repede din spatele biroului şi se postă în fața lui.

– Ia ascultă. Jerry a intrat într-o încurcătură, nu pot nega asta. Ceea ce a făcut e destul de serios, dar afurisită să fiu dacă familia asta îi va întoarce spatele. Cred că a învățat lecția şi merită o a doua şansă. Va rămîne să lucreze pentru noi.

Ochii ei aruncau flăcări, provocîndu-l s-o contrazică.

– Aşa rămîne definitiv.

Dar el nu o contrazise, ci doar îi zîmbi şi spuse:

– Verificam numai să văd dacă noua noastră şefă de la Pfarr Lake are de gînd să-şi asume în continuare responsabilitățile în legătură cu asigurarea unei existențe „pisicilor vagaboande".

Îi aruncă un sărut.

– Cred că da.

– Eric, încetează odată s-o mai chinui pe Leslie, interveni Inga. Ai s-o faci să regrete că a

rămas cu noi pe cap, chiar înainte de a se instala la conducerea stațiunii.

El rîse şi ieşi pe uşă.

– Ăsta a fost planul tău, îi spuse Leslie lui Eric, în timp ce stăteau în fața uşii lui Warren cu Oscar, Inga şi Jerry. Tu ai să vorbeşti. Dacă începem toți, n-o să se mai înțeleagă nimic.

– Foarte bine, răspunse el. Sper numai să mă contrazică, ca să pot avea ocazia să-l iau de guler şi de turul pantalonilor, şi să-l arunc afară.

– Oh, pentru Dumnezeu, gemu ea. Sper că n-ai de gînd să apelezi la violență fizică, nu? O să-i rupi gîtul sau un picior lui Warren şi atunci o să ne dea în judecată.

El bătu la uşă, iar ei aşteptară. Leslie aruncă o privire către chipul palid al lui Jerry şi şopti:

– Nu-i nimic. Sîntem de partea ta.

Zîmbindu-i slab, el dădu din cap, uitîndu-se la ea vinovat, dar şi cu speranță în privire.

Chipul lui Warren deveni suspicios şi ostil cînd deschise uşa şi se uită la ei. Ochii lui întunecați şi duri îl scrutară pe Eric, apoi poposiră asupra lui Leslie şi Jerry.

– Ce este? Ce vreți?

– Am vrea să avem o mică discuție despre metodologie, spuse Eric împingîndu-l pe Warren şi intrînd în cameră.

Leslie îl urmă pe Eric, avîndu-l imediat în spate pe Jerry. Fiecare primi din partea lui Warren o ocheadă plină de furie şi venin, iar ea îl binecuvîntă în gînd pe Eric că se afla acolo, puternic şi solid ca un zid de apărare.

– Jerry ne-a spus o poveste destul de interesantă, spuse Eric privindu-l pe Warren cu ochii ca două bucăți de gheață albastră. Mă surprinde că un om de calibrul şi statutul dumitale social se coboară atît de jos, apelînd la constrîngeri ilegale.

– Sînt sigur că n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, spuse Warren cu chipul lipsit de orice expresie.

– Poate că memoria dumitale va fi stimulată, dacă ai să te uiți la plicul acela plin de bani din mîna lui Jerry.

Eric îl privi contemplativ pe Jerry, apoi din nou pe Warren.

– M-a asigurat că nimeni, în afară de el şi de persoana care i-a dat banii, nu a pus mîna pe plic. Dacă se va dovedi necesar şi vom fi nevoiți să apelăm la lege, sînt convins că persoana care i-a înmînat banii şi-a lăsat şi amprentele pe plic. Adică dumneata.

– Asta-i calomnie, Nordstrom. Nu trebuie să stau şi să ascult toate prostiile astea.

– Ba da, trebuie să le asculți, zise Eric calm, asta doar dacă nu vrei să ne dai afară din cameră.

Muşchii îi jucară pe sub cămaşă, de parcă l-ar fi provocat pe Warren să încerce ceva.

– N-am de gînd să mă cobor la violența fizică, spuse Warren rece şi precaut.

Eric scoase din buzunarul de la cămaşă un plic din care trase afară o scrisoare.

– Aceasta este o descriere faptică a celor cîteva incidente care au condus la pagube în dauna avutului privat şi răni fizice, pe proprietatea de la Pfarr Lake. În ea este descris modul în care ai pus la cale producerea acestor incidente, cît de mult eşti implicat în desfăşurarea lor, date, conversații etcetera. Vrei să citeşti scrisoarea?

Warren înşfăcă hîrtia din mîinile lui Eric şi o citi de la început pînă la sfîrşit. Cînd îşi ridică privirea, ochii lui erau furioşi şi amenințători, uitîndu-se la Jerry. Leslie îl văzu tresărind pe tînăr şi-l apucă de mînă, îmbărbătîndu-l.

Warren dădu disprețuitor din mînă cu scrisoarea.

– Asta e de-a dreptul amuzant, spuse el sarcastic. Bineînțeles că voi nega totul. Va fi cuvîntul meu împotriva acestui pierde-vară, dacă-ți închipui că te poți baza pe aşa ceva.

– Cuvîntul tău împotriva tuturor celor de la Pfarr Lake, spuse Eric gînditor. Gîndeşte-te la asta, Collingsworth. Dacă această mică neînțelegere ar ajunge, Doamne fereşte, în mîinile poliției, sau să

zicem într-un proces, acesta va avea loc aici. Va fi judecat de oameni care cunosc familia lui Leslie şi a mea de ani de zile. Localnicii noştri nu-i privesc cu ochi buni pe escrocii de la oraş, care vin aici să arunce cu bani în stînga şi-n dreapta.

Îi susținu privirea lui Warren.

– Înțelegi că te vei afla în dezavantaj dacă-i vei mai face necazuri lui Jerry sau stațiunii?

Warren îl privi o vreme cu ochii îngustați, iar tăcerea lui făcu să crească tensiunea din încăpere.

În cele din urmă, întrebă:

– Ce vrei?

Leslie împreună cu toți ceilalți lăsară să le scape un oftat de uşurare, iar Eric spuse:

– Să nu mai fie accidente, să încetezi să mai exerciți presiuni asupra lui Leslie ca să vîndă şi să pleci din Pfarr Lake.

Se întoarse către Leslie.

– Mai vrei şi altceva?

Ea socoti o clipă dacă-i cazul să-şi încerce norocul, apoi riscă o încercare:

– Mi se pare normal să plăteşti daunele pe care le-ai provocat căsuței care a fost distrusă. Şi, de asemenea să achiți plata asistenței medicale de care a avut nevoie doamna Peterson, precum şi pagubele provocate de incendiu.

– Zău, Leslie! începu Warren, apoi oftă resem-

nat. la tot ce-ți trebuie din banii pe care i-am dat lui Jerry.

– Oh, nu, spuse ea. Nu putem face aşa ceva. Banii aceia, împreună cu scrisoarea, vor fi puşi într-un depozit la bancă, ca un fel de măsură de precauție. Nu că n-am avea încredere în tine, Warren, dar ai o minte atît de activă. Am dori doar să te temperăm puțin.

El ezită cîteva minute, după care îşi scoase stiloul şi scrise furios un cec pentru suma calculată de Leslie.

După ce priviră maşina lui Warren dispărînd la orizont, toți cinci se întoarseră bucuroşi să sărbătorească evenimentul cu cel mai bun whisky ce exista la bar.

Chiar şi Jerry, care era practic prea tînăr ca să bea, se relaxă şi zîmbi atunci cînd văzu că fusese acceptat şi, chiar dacă nu în întregime iertat, era supus la probă.

Oscar şi Inga toastară în cinstea lui Leslie că se hotărîse să păstreze stațiunea, iar petrecerea deveni din ce în ce mai veselă, pe măsură ce whisky-ul curgea.

După o vreme, Leslie se strecură nevăzută în camera ei.

Cînd ajunse în capul scărilor, Eric veni după ea.

– Grăsunico, stai, nu fugi. Hai să vorbim despre noi.

Chipul lui era radios, iar ochii albaştri, plini de bucurie, în timp ce pantalonii i se întinseră pe coapse cînd alergă iute scările spre ea.

Privind la braţele pe care i le întinse, Leslie îşi apăsă cucuiul de la ceafă, sperînd ca durerea să-i dea puterea de a-i putea rezista. Trebuia să pună capăt relaţiei lor şi dacă l-ar fi lăsat să intre în camera ei, ar fi copleşit-o imediat cu vorbe seducătoare. I-ar oferi nenumărate scuze, cerîndu-şi iertare, ceea ce ar suna foarte adevărat şi convingător pînă cînd ea ar avea timp să se gîndească la ele în tihnă.

Ar ajunge în braţele lui – exact acolo unde-şi dorea să se afle – şi atunci ar fi pierdută. După cum vedea ea, problema era că ea era prea serioasă, iar pentru el sinceritatea şi integritatea era ceva imposibil.

– N-avem despre ce să vorbim, spuse ea întorcîndu-se cu faţa spre el în capătul scărilor. Îţi sînt foarte recunoscătoare că m-ai ajutat să ies din încurcătura asta.

– Recunoscătoare! El o luă de braţ, încercînd s-o conducă pe hol.

Ea nu se mişcă din loc, deşi trebui să apeleze la toată puterea; ar fi vrut din tot sufletul să-l însoţească. El o privi atent, întrebător.

– Nu vreau să-mi fii recunoscătoare. Vreau să simți ceva mai mult. Credeam că aşa e. Oare m-am înşelat?

Continuînd să privească în ochii aceia albaştri, ar fi fost convinsă, aşa că îşi mută privirea de la el, uitîndu-se jos, în hol. Cîteva perechi de ochi curioşi se ridicară către ea. Dîndu-se înapoi cu cîțiva paşi, prudentă, se sprijini ferm de perete la doi-trei metri de uşa camerei ei.

– Asta-i problema, este foarte simplu pentru tine să mă faci să țin la tine. Ceea ce s-a întîmplat, trebuie să înceteze.

– De ce? întrebă el, venind drept în fața ei, iar mirosul lui familiar şi plăcut o învălui plăcut şi seducător.

– Pfarr Lake e în siguranță acum, spuse ea cu glas înecat şi încordat. Ți-ai îndeplinit scopurile pe care ți le-ai propus. Acum poți să te opreşti. M-am îndrăgostit. De ea. De stațiunea Pfarr Lake.

– Oh, spuse el încruntat, băgîndu-şi mîinile în buzunare. De stațiune.

Ea privi la ridicăturile pe care le făceau pumnii lui de ambele părți ale şlițului şi la curba dintre ele, apoi repede în lături.

– Da, de stațiune.

– Leslie, recunosc că am făcut tot ce-am putut ca să-ți placă aici la Pfarr Lake.

– Mulțumesc, spuse ea deloc bucuroasă. Cel

puțin eşti sincer.

– Dar, după primele cîteva zile cu tine, nu mă mai gîndeam deloc la Pfarr Lake, ci la tine.

– Oh, sigur că da, spuse ea repede. Oh, sigur că da. Imediat ce ai avut ocazia, te-ai gîndit la ce-i mai rău cînd s-a întors Warren. La Pfarr Lake te gîndeai atunci, nu?

El scoase o mînă din buzunar şi şi-o trecu prin păr, zburlindu-şi buclele.

– Leslie, am crezut că-ți place de el, de aceea m-am purtat aşa.

– Cum te-ai putut gîndi la aşa ceva? După ceea ce am...

Închise gura, ştiind că deja spusese prea mult. Ar fi fost o adevărată sinucidere pentru ea să recunoască faptul că-l iubea.

– După tot ce am trăit împreună, încheie el cu blîndețe în locul ei.

– Ajunge. Nu mai vreau să aud nimic. Să nu mai scoți o vorbă. N-ai să reuşeşti să mă mai convingi de nimic de data asta.

Trase adînc aer în piept şi odată cu el toată mireasma de soare şi pădure pe care o răspîndea el îi asaltă simțurile.

– Mă bucur că eşti aici. Vreau să rămîi. Pfarr Lake are nevoie de tine. Şi eu am nevoie de tine. Pentru stațiune. Dar nu putem fi nimic altceva decît prieteni.

– Prieteni! exclamă el nevenindu-i să creadă.

– Prieteni, repetă ea mai mult pentru a se convinge pe ea însăşi decît pe el. Ştiu că trebuie să ţi se pară foarte convenabil să mă ai la dispoziţie vizavi, pe hol, ori ce cîte ori doreşti pentru a te distra, dar asta nu mai poate continua.

– Leslie, iubito, murmură el încet, aplecîndu-se spre ea. Nu putem merge în camera ta sau a mea ca să stăm de vorbă? Să stăm jos şi să discutăm ca doi oameni inteligenţi şi maturi?

Ea se strecură pe sub braţul lui, respirînd greu din cauza apropierii de el.

– Şi tu ştii şi eu ştiu că tu poţi vorbi de douăzeci de ori mai repede decît mine. Dar contează faptele. Iar eu ştiu totul în privinţa faptelor tale. Deja am o cicatrice de pe urma lor. Nu mai vreau nici o cicatrice.

Deschizînd uşa, rămase în cadrul ei blocîndu-i intrarea. El rămase în picioare în faţa ei, întrebîndu-se dacă era înţelept sau nu să înlăture acest obstacol. Ţinea mîna pe uşă, menţinînd-o deschisă.

– Dă drumul la uşă, spuse ea trăgînd de clanţă. Dă-i drumul.

El se conformă.

– Să nu mai pui mîna pe uşa mea vreodată. Nici piciorul şi nici măcar vîrful degetelor. Nici să nu mai respiri în dreptul ei.

Acum mîna lui se odihnea pe obraz în timp ce o privea încruntat.

– Fapte, zise el. Vrei fapte?

– Nu, răspunse ea. Nu vreau nimic.

Dar ea dorea ceva, voia de fapt totul. Îl dorea pe Eric, aşa încît, după ce închise uşa, alergă spre pat şi se azvîrli deasupra, plîngînd cu capul îngropat în perne.

CAPITOLUL 13

A doua zi de dimineață, vremea deveni mohorîtă şi încărcată; aerul era prea dens şi umed pentru a putea respira în voie. Leslie se simțea la fel de mohorîtă ca vremea. Probabil că mai tîrziu se va limpezi după o furtună purificatoare, dar pentru ea nu vedea nici un antidot pentru tristețea ce-o încerca în legătură cu Eric.

Cînd ieşi pe hol din camera ei, aproape că se împiedică de un morman de echipament pentru camping. Un cort împachetat, de nailon albastru, vase de gătit şi un sac de dormit fuseseră aruncate afară din camera lui Eric. Ea privi curioasă prin uşa întredeschisă şi-i întîlni ochii. Erau foarte

albaştri şi întrebători privind-o printre genele negre, iar trupul lui părea grozav de atrăgător într-o cămaşă galbenă şi o pereche de blugi strînşi pe picior, care i se întindeau seducător pe coapse în timp ce se apleca pe podea, împachetîndu-şi proviziile.

– Ce faci? întrebă ea.

– Trebuie să mă gîndesc la unele lucruri, spuse el ridicîndu-se ca să-şi strîngă bagajele la un loc. Mi-am zis să plec cu cortul o vreme. Să scap de-aici cu totul, ştii. Atmosfera este prea încordată aici.

– Oh, spuse ea, urmîndu-l pe scări şi ducîndu-i sacul de dormit.

El îşi îngrămădi lucrurile într-o barcă, aceeaşi pe care o folosea întotdeauna, cu dungi albastre vopsite pe lateral şi cu motorul defect.

Ea îl privi cum se depărtează de ponton, cu soarele strălucindu-i în buclele blonde şi cu aerul greu şi umed mîngîindu-i umerii. Raţiunea îi spunea că se va simţi mult mai în largul ei dacă el plecase, dar inima îi călătorea alături de el în barca dusă de valuri.

Studenţii mutară o familie de turişti în căsuţa nou văruită, curată şi redecorată, şi se apucară cu entuziasm să renoveze căsuţa rămasă liberă.

Leslie li se alătură, dar după cîteva ore, buna

lor dispoziție şi muzica dată la maximum o făcură să plece.

În timp ce mergea pe aleea cu pietriş, privea norii care se adunau spre apus. Aerul devenise nemişcat, de parcă s-ar fi aflat în aşteptare. Chiar şi ciripitul păsărelelor părea mai slab, de parcă şi ele s-ar fi pregătit în aşteptarea furtunii. Apele lacului erau nemişcate ca un metal topit, de culoarea chihlimbarului.

Leslie se încruntă către ridicătura de pământ unde o dusese Eric să vadă răsăritul lunii şi privi spre lac. Se întrebă unde s-o fi dus să-şi instaleze cortul, îngrijorată pentru el din cauza apropiatei furtuni. Apoi înfuriată că nu şi-l putea scoate din minte, se îndreptă către vilă.

Pe la ora patru începu să bată o briză uşoară, care curînd se transformă într-un vînt puternic. Norii deveniseră mai întunecați, iar ea ieşi din vilă ca să meargă pe ponton şi să privească fulgerele albe ce începuseră să brăzdeze cerul.

Apoi văzu barca lui Eric. Se legăna în voia valurilor, cam la jumătatea distanței dintre insulă şi ponton. Motorul nu mergea şi chiar întorcîndu-şi privirea nu-l zări pe Eric în ea. Inima îi tresări îngrijorată, apoi clătină din cap. Eric nu va păți nimic. Putea să aibă grijă de el atît pe lac, cît şi în pădure. Era o prostie să-şi facă griji din pricina lui.

Atunci de ce plutea barca lui goală în mijlocul

lacului, venind încet către ea, adusă de valuri? Căzuse şi se înecase. Nu, Eric înota foarte bine. Se rănise şi căzuse în apă, înecîndu-se. Nu, Eric nu păţea nimic, niciodată. Spre deosebire de cei din jur. Muşcîndu-şi buzele şi frîngîndu-şi mîinile, urmări barca cu privirea, apoi se uită de jur împrejurul lacului, pe ţărmuri, cît putu cuprinde cu ochii. Nu se vedea nimeni. Pînă şi raţele intraseră la adăpost.

Privi în sus către cer, la norii ce deveniseră verzi-cenuşii şi se rostogoleau apropiindu-se. Nu putea să stea fără să facă nimic. Chiar în clipa cînd dezlegase o barcă, apăru şi Jerry lîngă ea pe ponton.

– Nu-i o idee bună să ieşi pe lac atunci cînd vine furtuna, o sfătui el cu ochii îngrijoraţi.

De la incidentul cu Warren o urma peste tot, cu adoraţie, mai ceva ca o gardă de corp, s-o apere şi s-o protejeze.

– Barca lui Eric pluteşte acolo fără să se afle nimeni în ea, spuse Leslie. Mă duc să văd ce-i cu ea, apoi merg pe insulă. Din direcţia aceea a venit şi s-ar putea să i se fi întîmplat ceva.

El o ajută fără tragere de inimă să pornească motorul.

– Poate ar fi bine să vin şi eu cu tine, spuse el.

– Şi dacă vîntul răstoarnă barca, o să cădem amîndoi în apă. Rămîi aici. Am să fiu atentă.

El împinse barca ce porni înainte peste valuri, ridicîndu-se şi coborînd abrupt de pe crestele apei învolburate. Oprindu-se lîngă barca lui Eric, o trase alături şi se uită în ea. Era goală. Atunci de ce plutea în derivă?

Lăsînd-o în voia valurilor, întoarse barca spre insulă. Dacă nu era acolo, atunci se va întoarce la vilă după ajutoare, deşi îşi dădea seama că toţi vor rîde despre îngrijorarea ei în legătură cu Eric. Dacă ştia cineva să aibă grijă de el, acela era cu siguranţă Eric.

Dar cineva trebuia să-şi facă griji pentru el şi se părea că acel cineva trebuia să fie ea. Deşi nu ştia de ce, după toate prin cîte trecuse din cauza lui.

Barca i se înfipse cu botul în nisipul de pe ţărmul insulei, chiar în clipa cînd vîntul mărise valurile suficient cît s-o îngrijoreze. Coborînd, trase barca în siguranţă pe ţărm şi se uită în sus, pe cer. Norii acoperiseră de acum soarele, iar aerul se răcise. Tremură de frig în pantalonii ei scurţi şi în tricou, apoi porni de-a lungul ţărmului să găsească locul unde îşi făcuse Eric tabăra.

Nu văzu nimic în jur, decît tufişuri şi copaci. Cînd ajunse în celălalt capăt al insulei, chiar vizavi de vilă, un fulger puternic străbătu cerul, urmat de bubuitul unui tunet. Tresări fără să vrea, speriată de lumina şi zgomotul produs, şi se ho-

tărî să renunțe la căutare, ca să poate ajunge la vilă înainte ca furtuna să izbucnească.

Sărind peste pietroaie şi tufişuri, alergă ca să scurteze drumul prin mijlocul insulei. Cînd urcă pe o colină din mijloc, un alt fulger brăzdă cerul, iar ea aruncă în sus o privire îngrijorată.

De aceea nu văzu taluzul de care se împiedică, aterizînd cu capul în jos de cealaltă parte.

Prăbuşindu-se printre tufişuri, ateriză exact deasupra cortului albastru de nailon. Acesta se prăbuşi la rîndul lui sub greutatea ei, țăruşii cedară, iar ața se rupse.

Se auzi un țipăt disperat de sub grămada de material mătăsos, care se mişca sub ea.

Fu înghiontită de sub cort de genunchi şi coate, în timp ce se tîra să iasă dintre faldurile cortului prăbuşit şi se aşeză pe covorul de ace de pin ce acoperea pămîntul.

Aerul fu cutremurat din nou de zgomotul unui tunet puternic şi un nou fulger brăzdă cerul. Ea îşi cuprinse umerii cu brațele, uitîndu-se cum un cap blond cu părul zburlit îşi face loc ieşind dintre faldurile cortului, apoi privi în ochii speriați ai lui Eric.

El reuşi să-şi scoată şi restul trupului de sub pînza cortului, descîlcindu-şi cu greu picioarele.

– De unde naiba ai apărut? Dormeam şi aproape că mi-ai provocat un atac de cord.

– Eu ți-am provocat ție un atac de cord. Am fost așa de îngrijorată pentru tine. N-ai pățit nimic?

– Nu, nu cred că am pățit ceva, răspunse el. Cu excepția faptului că mi-a dispărut aerul din plămîni cînd ai căzut peste mine. Ce naiba te-a făcut să sari peste cortul meu?

– N-am sărit peste cortul tău, am căzut peste el. Şi nu mă interesează respirația ta. Vreau să știu de ce barca ta a ajuns goală la celălalt țărm. Credeam că ți s-a întîmplat ...

Din nou un fulger lumină cerul, iar tunetul îi acoperi restul cuvintelor.

Ochii i se umplură de lacrimi, pe de o parte, din cauza emoțiilor, pe de alta, pentru că o înspăimînta furtuna.

– Hei, spuse el blînd, tîrîndu-se lîngă ea şi luînd-o în brațe. N-am pățit nimic. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Nimeni nu şi-a făcut vreodată griji şi mă simt mişcat.

Clopoțeii de alarmă din capul ei începură să sune din nou şi ea se dădu deoparte.

– Nu mi-aş fi făcut griji dacă n-ar fi fost barca. Pentru barcă mi-am făcut griji, așa că nu te simți mişcat.

El surîse, de parcă n-ar fi crezut-o.

– Nu știu cum s-a dezlegat barca. O ancorasem de țărm.

El privi în sus la copacii care se clătinau deasupra capetelor lor.

– Cred că valurile au crescut din cauza vîntului şi au tras-o în larg.

Se ridică.

– Dacă mă ajuți, putem ridica din nou cortul şi să intrăm înăuntru pînă cînd trece furtuna.

– Nu intru în nici un cort cu tine, spuse ea ridicîndu-se în picioare. Mă întorc la vilă.

– N-ai să ajungi. Vîntul bate prea tare, spuse el spunînd adevărul.

Din nou explodă tunetul. Ea tresări şi vorbi ca să-şi ascundă nervozitatea:

– Am crezut că ai venit aici ca să te gîndeşti. Cum poți să te gîndeşti şi să dormi în acelaşi timp?

El cîntări un țăruş în mînă, apoi îşi ridică ochii.

– M-am gîndit toată dimineața şi jumătate din după-amiază. M-a obosit cumplit.

Fulgerele făceau norii să pară albaştri-aurii în timp ce brăzdau cerul. Cînd zgomotul se opri, el zise:

– Am să plec de la Pfarr Lake. Asta-i hotărîrea pe care am luat-o după ce m-am gîndit.

– Să pleci de la Pfarr Lake! De ce să faci aşa ceva? Nu mă deranjează că-ți petreci verile aici.

Cortul era din nou ridicat, iar el spuse:

– Pfarr Lake nu reprezintă totul pentru mine.

Ea nu-şi putea imagina staţiunea fără el.

– Nu vreau să pleci.

– Trebuie, spuse el ridicînd pînza cortului de la intrare. Acum intră înăuntru, înainte de a începe să plouă.

Un fulger brăzdă cerul şi lovi un copac în pădure, de cealaltă parte a lacului. Zgomotul o asurzi pe moment.

– Nu intru în cortul ăsta. Mă întorc la vilă! strigă ea întorcîndu-se s-o ia la fugă către ţărm.

– Leslie, nu poţi să ieşi pe lac cu barca.

O apucă de braţ, ţinînd-o pe loc.

– Intră în afurisitul ăla de cort.

Tunetul bubui din nou, iar ea ţipă:

– Dă-mi drumul!

Chiar în clipa aceea apărură patru tineri alergînd. Unul dintre ei era Jenny, iar el văzu imediat care era situaţia. Făcînd un salt înainte, îl impinse pe Eric cu umărul.

– Las-o în pace! strigă el chiar în clipa cînd pumnul lui făcu contact cu bărbia lui Eric.

Eric clipi de cîteva ori întins pe spate, cînd primele picături uriaşe de ploaie începură să cadă. Un alt fulger apăru pe cer, urmat de un tunet puternic. Ploaia se înteţi brusc, căzînd în cascade.

– Oh, Dumnezeule! strigă Leslie. L-ai rănit.

– Dar el nu te lăsa în pace pe tine, spuse

Jerry, apoi se strîmbă. Iar am făcut-o de oaie.

Ea se lăsă în genunchi lîngă Eric şi se uită la Jerry.

– Primul lucru pe care trebuie să te învăţ, este cum să analizezi o situaţie şi cum să te gîndeşti înainte de a acţiona.

Aplecîndu-se deasupra lui Eric, spuse:

– N-ai păţit nimic? Hai, dă-mi voie să te ajut să te ridici.

El îşi învîrti ochii albaştri în jur, cu pleoapele întredeschise din cauza ploii, şi o privi în timp ce-şi atingea cu vîrful limbii tăietura de la buză. Apoi întrebă:

– De ce vrei să mă ridic? Ca să mă lovească cineva din nou? Nu, mulţumesc, rămîn aici.

Picături mari de ploaie îi udau faţa şi hainele.

Cămaşa i se lipise lui Leslie de spate, iar părul îi atîrna ud în jurul feţei. Îl trase de mînă.

– Ridică-te, prostule.

– Nu, pînă cînd nu-mi spui de ce vrei să rămîn la Pfarr Lake.

– Pentru că vreau să fii aici. Staţiunea are nevoie de tine.

– Staţiunea se poate descurca foarte bine şi fără mine, iar eu pot trăi şi fără ea.

– Nu poţi să pleci.

Un nou fulger licări printre nori, dar tunetul se auzi de această dată mult mai la distanţă şi ploaia

torențială începu să scadă în intensitate.

– Am să plec.

Clopoțeii de alarmă îi răsunară din nou în cap, iar ea îşi întoarse privirea de la el, cu o expresie mirată pe chip. Apoi îi observă pe cei patru tineri care priveau şi ascultau, arătîndu-se deosebit de interesați de conversație.

– Apropo, ce căutați aici pe insulă, băieți? îi întrebă ea.

– M-am gîndit că ai să ai nevoie de ajutor ca să te poți întoarce la vilă, răspunse Jerry. N-am ştiut că l-ai găsit pe Eric.

Eric se uită la Leslie, apoi la Jerry şi după aceea în sus către cer.

– Ploaia se opreşte, anunță el. Ne putem întoarce cu toții acum. Trebuie să-mi fac bagajele.

Se ridică de jos şi porni hotărît către țărm.

– Eric! îl strigă Leslie rugător, alergînd după el.

Cei patru tineri veneau imediat în spatele lor.

Cele trei bărci erau trase la țărmul insulei, una lîngă alta. Eric împinse una dintre ele, iar pe sub cămaşa udă i se conturară clar muşchii încordați. Leslie intră în apă şi urcă în barcă, înainte ca el să pornească motorul. Se aşeză pe una dintre scînduri şi zise:

– N-am să te las să pleci de la Pfarr Lake.

– M-am hotărît, zise el cu o expresie încăpățînată pe chip, apoi porni motorul, făcînd imposibilă

continuarea conversației, din cauza zgomotului.

Leslie se întrebă de ce clopoțeii de alarmă din capul ei răsunau atît de puternic. Oare asta dorea? Ca Eric s-o lase singură? Oare interpretase greşit clinchetul de alarmă? Oare clopoțeii o avertizau „ATENȚIE, ÎL PIERZI?"

Soarele se luptă să iasă dintre nori, trimițînd sulițe lungi de lumină aurie prin deschizăturile dintre ei. Aerul mirosea a ozon de la fulgere şi spre răsărit începu să apară curcubeul cu frumusețea lui multicoloră arcuindu-se peste lac.

În timp ce-l privea, Leslie îşi dădu seama cu certitudine că îl iubea pe Eric şi că nu-l va lăsa niciodată s-o părăsească.

Celelalte două bărci săltau pe valuri chiar în spatele lor şi toate trei acostară în acelaşi timp.

Eric sări din barcă, îndreptîndu-se cu paşi mari către vilă.

Leslie alergă după el, iar băieții după ea.

Intrară în hol, iar Inga clătină încet din cap, uitîndu-se la picioarele zgîriate ale lui Leslie şi la părul din care curgea apa. Se încruntă suspicioasă către buza crăpată a lui Eric, apoi îşi sprijini bărbia în palmă, resemnată, şi se uită către cei doi care trecură iute pe lîngă ea.

Eric urcă repede pe scări, cîte trei trepte odată. Leslie fugi după el şi rămase în uşa deschisă a camerei lui. Simți cum i se înmoaie picioa-

rele cînd îl văzu înşfăcîndu-şi lucrurile şi hainele din dulap, pe care începu să le îngrămădească într-o valiză mare. Goli şifonierul, aruncînd pe pat sacoul şi pantalonii proaspăt călcați, apoi ieşi cîteva minute, după care reveni cu cîteva cutii de carton. Luă cu brațul toate mărunțişurile şi cărțile de pe rafturi, băgîndu-le într-o cutie deasupra căreia îngrămădi ghete, pantofi şi tot felul de lucruri din dulap şi de sub pat.

– Eric, spuse Leslie în cele din urmă cu buzele tremurîndu-i. Nu vreau să pleci.

– Trebuie, o anunță el ferm, privind-o cu coada ochiului.

Apoi luă valiza şi racheta de tenis, şi, trecînd pe lîngă ea, coborî repede pe scări. Ea alergă după el, ieşind prin uşa din spate a vilei, în parcare.

– De ce trebuie să pleci? întrebă ea uitîndu-se cum îşi bagă valiza şi racheta de tenis în portbagajul maşinii.

– Ca să-ți dovedesc că te iubesc numai pe tine şi nu stațiunea.

Spunînd acestea, se întoarse şi porni înapoi către vilă. Leslie privi fix după el. Deodată îşi simți pieptul atît de plin, plesnind de bucurie, încît aproape că nu mai putea să respire. Înşfăcînd valiza din portbagaj, o cără înapoi în vilă.

Un număr considerabil de oameni se aduna-

seră să privească ceea ce se întîmpla, dar ea nu le dădu atenție în timp ce urca scările.

Aruncînd valiza în camera ei, se întoarse cînd el apăru pe hol cu o cutie plină şi coborî pe scări după el pînă la maşină.

Cînd ridică cutia s-o bage în portbagaj, ea îl întrebă:

– De ce trebuie să pleci ca să-mi dovedeşti că mă iubeşti?

– N-ai să crezi niciodată că te iubesc dacă rămîn aici, spuse el cu capul băgat în portbagaj.

Cînd se îndreptă de spate, se uită la ea, cîntărindu-i expresia de pe chip şi spuse:

– În Minneapolis ne vom putea vedea, dacă vrei. Şi atunci putem afla cine sîntem în lumea adevărată şi poate ai să-ți dai seama că sînt ceva mai mult decît băiatul obraznic de la Pfarr Lake.

– Ştiu deja asta, Eric, protestă ea, dar el plecase deja din nou spre vilă, fără să o asculte.

Scoțînd cutia din maşină, ea se luă repede după el. Lăsînd cutia în camera ei, aşteptă pînă cînd el ieşi cu cealaltă cutie din camera lui, apoi coborî după el, aproape împidicîndu-se cînd el se opri să ridice o gheată care căzuse. Pînă să pornească din nou, ea îl apucă de braț, ținîndu-l pe loc.

– Cred că ne-am putea cunoaşte la fel de bine dacă ai rămîne aici în următoarele două săptă-

mîni, cît mai am eu concediu, spuse ea.

El se smulse din mîna ei şi o porni în goană pe scări.

– Nu, zise el hotărît. Vreau să fac şi eu ceva odată ca lumea. Dacă rămîn aici, întotdeauna între noi va exista Pfarr Lake. Vreau să înveți să mă iubeşti.

– Dar Eric! strigă ea disperată, alergînd după el în parcare. Deja te iubesc. Nu trebuie să învăț asta.

– Crezi numai că mă iubeşti! îi strigă el peste umăr, în timp ce intră din nou în vilă, alergînd pe scări cu ea după el, cărînd cea de-a doua cutie.

Aruncînd-o şi pe aceasta în camera ei, ieşi pe hol la timp ca să-l vadă cu brațul plin de haine, cu umeraşe cu tot.

– Poftim, ia astea, zise el trîntindu-i-le în brațe şi privind în jur să vadă dacă n-a uitat nimic. Camera arăta ca după război. Tot ceea ce nu vrusese să ia Eric, zăcea împrăştiat pe jos, iar tot ce vrusese să ia se afla în maşină, aşa că o scoase afară din cameră, închise uşa şi porni în jos pe scări.

Leslie aruncă hainele pe canapeaua din camera ei şi fugi după el oprindu-l la mijlocul scărilor.

– Te iubesc, Eric! strigă ea ridicîndu-şi glasul mînioasă.

El se opri şi se întoarse spre ea, aflîndu-se pe o treaptă mai jos şi avînd ochii la acelaşi nivel cu ea.

– E din cauza emoţiilor de moment, spuse el. Luna, lacul şi vîntul printre copaci. Stimularea... Lăsă propoziţia în suspans, aruncînd o privire către chipurile fascinate ce se uitau în sus la ei.

Apoi se întoarse din nou spre ea, atingîndu-i braţul cu vîrful degetelor şi şopti:

– Stimularea altor senzaţii. Îţi închipui numai că mă iubeşti.

– Dacă ne-am căsători, spuse ea gînditoare, cu ochii aţintiţi asupra lui, atunci ai deveni şi tu proprietar al staţiunii Pfarr Lake şi atunci ea nu ar mai interveni între noi.

Părînd a se concentra foarte adînc, el se încruntă cîteva clipe, apoi întrebă nevenindu-i să creadă:

– Tu încerci să mă mituieşti să rămîn, Leslie Pfarr?

– Dacă tu m-ai putut seduce să păstrez staţiunea, nu văd de ce nu te-aş mitui şi eu să rămîi, îi replică ea apărîndu-se.

– Ăsta-i încă un lucru asupra căruia trebuie să meditez, spuse el, pornind să coboare din nou treptele. Ne putem baza o relaţie pe aşa ceva?

Ea îl apucă de cămaşă, ţinîndu-l strîns, fără să privească la mulţimea adunată în hol. N-avea

timp de ei acum.

– Ştii că-mi placi? N-aş folosi mita, dacă acest lucru n-ar însemna atît de mult pentru mine. La naiba, te iubesc, fir-ar să fie, şi vreau să rămîi cu mine aici.

Întorcîndu-se încet, el îi atinse faţa cu degete delicate şi blînde, mîngîindu-i obrazul.

– Şi eu te iubesc, Grăsunico. Ştii, te-am iubit întotdeauna. M-aş fi însurat cu tine chiar şi dacă nu mi-ai fi vînturat Pfarr Lake pe sub nas. De aceea voiam să mă întorc în oraş, să-ţi cer să te măriţi cu mine. Mă crezi? Că te iubesc mai mult decît orice pe lume?

Ea coborî pe aceeaşi treaptă cu el, îşi ridică faţa spre el şi-l trase aproape de ea. Îi simţi braţele puternice în jurul trupului şi avu senzaţia de siguranţă. Buzele li se întîlniră blînd, savurînd şi preţuind momentul.

Brusc, auziră urale şi aplauze de jos, din hol. Leslie s-ar fi retras stingherită, dar Eric o ţinu strîns în braţe.

El se uită la mulţimea de tineri şi de turişti, şi zîmbi, mai ales către Oscar şi Inga.

– Pentru corecta informare a publicului, strigă el, Leslie şi cu mine ne iubim. Ne vom căsători, ridică sprîncenele spre ea, cînd?

– Cît de curînd posibil, anunţă ea, dîndu-şi pe spate părul ud de ploaie. Înainte de a se mai

întîmpla ceva.

– Unde? întrebă el zîmbind, fiind sigur de răspuns.

– Unde în altă parte? Aici, la vila Pfarr Lake.

Urmă un nou ropot încîntat de aplauze, care se opriră cînd Eric ridică o mînă.

– Cred că am să declar insula interzisă accesului publicului pentru cîteva zile. Leslie şi cu mine vrem să mergem acolo cu cortul şi nu vrem să vă vedem pe acolo, oricît de mult vă iubim.

Se încruntă către studenți.

– Mai ales pe voi.

Ei rîseră, fluierînd cu subînțeles.

Apoi, el se întoarse spre Leslie.

– Am zis totul?

– Sper, murmură ea. Hai să plecăm de aici.

El o sărută pe obraz şi dădu să coboare.

– Acum, unde te mai duci? întrebă ea.

– Trebuie să-mi aduc lucrurile înapoi.

– Oh, lucrurile, spuse ea şi zîmbi, urmîndu-l pînă la parcare.

El privi fix la portbagajul gol şi luă racheta de tenis.

– Ce s-a întîmplat cu ele?

– De unde să ştiu eu, răspunse ea.

Aruncîndu-i o privire sceptică, o luă de mînă, conducînd-o înapoi în vilă şi apoi sus pe scări.

– Ei poftim, comentă el, cînd îşi găsi toate lu-

crurile claie peste grămadă în mijlocul camerei ei. Ciudată treabă. Bănuiesc că asta trebuie să însemne că acum am voie să-ți ating uşa, ba chiar să şi respir în dreptul ei, nu?

– Ciudat, într-adevăr, răspunse ea serioasă, reținîndu-şi un zîmbet. Am fost din nou manipulată, şi de data asta ca lumea, nu jucărie.

– Cum poți să spui aşa ceva, Grăsunico? întrebă el afectat, cu o naivitate perfect jucată.

– De îndată ce-ai pomenit de insulă, am ştiut că m-ai dus cu zăhărelul şi m-ai păcălit din nou.

Clătină din cap.

– Eşti prea din cale-afară, Eric Nordstrom. Credeai că n-am să-mi dau seama că doi şi cu doi fac patru?

– Credeam că dac-ai s-o faci, o să ajungi la şapte.

– Ei uite că am ajuns exact la patru. Poate că eşti aiurit, dar nu atît de nebun, încît să laşi pe insulă tot echipamentul ăla scump de tabără. Şi cînd m-am uitat în cortul tău, ce crezi că am văzut?

– Nu pot să-mi închipui, murmură el, zîmbind şi întinzînd brațele spre ea.

– Un sac de dormit dublu. Unul nou-nouț. Chiar m-am întrebat cînd eram pe insulă. Ai plănuit totul. Ştiai că n-am să te las să pleci, nu-i aşa? Recunoaşte.

Buzele lui îi atinseră obrazul şi spuse:

– Păi... speram, dar nu eram absolut sigur.

– Şi dacă te lăsam să pleci? Atunci ce-ai fi făcut?

– Dacă nu mi-ai fi spus că mă iubeşti, n-aş mai fi putut rămîne la Pfarr Lake. N-aş fi acceptat niciodată să fim prieteni, cînd simt ceea ce simt pentru tine. Nu m-aş mai fi întors.

– Chiar spui adevărul, nu-i aşa? îl întrebă ea blînd, dorind să-l audă din nou spunîndu-i că o iubeşte.

– Niciodată n-am vorbit mai adevărat. Aş fi vrut să nu fi auzit niciodată de Pfarr Lake. N-am vrut ca interesul meu față de stațiune să te îndepărteze. Te iubesc prea mult pentru asta.

– Dacă n-ai fi auzit niciodată de Pfarr Lake, nu ne-am fi întîlnit.

– Ce îngrozitor, şopti el, acoperindu-i buzele cu gura.

Ea se dădu imediat înapoi, simțind gustul de sînge şi spuse repede:

– Buza ta. Am uitat. Te doare tare?

Pipăindu-şi cu vîrful limbii tăietura umflată, el o trase din nou în brațe şi oftă.

– Cînd mă săruți mă doare atît de plăcut.

Încercară din nou, cu atenție, puțin mai într-o parte de centrul gurii, ferind zona rănită. Cînd îşi ridică capul, o privi cu ochi strălucitori şi-i atinse

şuviţele umede cu vîrful degetelor, apoi zgîrietura de pe obraz, pe care o căpătase cînd căzuse peste cortul lui.

– Te iubesc atît de mult, iubito! Eşti atît de frumoasă!

Zîmbind fericită, ea îşi trecu degetele peste bărbia lui aspră, peste buza umflată şi-i ridică buclele ude de pe frunte.

– Iar tu trebuie să fii cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Şi eu te iubesc tare mult.

Scuturîndu-se puţin înfiorat, el întrebă:

– Nu eşti îngheţată? Nu crezi că ar fi bine să ne scoatem de pe noi hainele astea ude?

Întinse piciorul şi împinse uşa.

– Oh, bineînţeles, sînt de acord, şopti ea, dînd din cap cu hotărîre şi descheindu-i nasturii cămăşii. Doar nu vrem să răcim, nu-i aşa?

Cînd îi scoase cămaşa rece şi udă, îşi trecu mîinile peste umerii lui, sărutîndu-l pe gît şi pe piept. Ciudat, dar pielea lui nu era deloc rece.

Nici a ei nu era cînd el îi scoase tricoul peste cap. Cînd o mîngîie, pielea ei deveni fierbinte, iar mugurii sînilor i se întăriră înfierbîntaţi cînd el le atinse conturul cu vîrful degetelor. Prin vene începură să-i curgă limbi de foc, cînd el o trase aproape, lipind-o cu sînii de pieptul lui acoperit de păr scurt şi aspru.

Cabina de duş din baie era mică şi cam strîmtă pentru doi oameni, dar lor nu le păsa, în timp ce-şi îndepărtau de pe trup urmele de noroi de pe insulă. Eric îşi trecu mîna săpunită peste toate curbele pe care trupul ei le oferea, iar ea gemu de plăcere, plină de încîntare cînd mîinile lui seducătoare îi trecură peste sîni, pe sub braţ, alunecîndu-i apoi între coapse şi pe şolduri. Trupul ei vibra de senzaţii care-i trezeau dorinţa pătimaşă din interior.

Apa caldă curgea în cascade peste ei, stimulîndu-le fiecare nerv pe care-l atingea. Ea îşi trecu mîinile prin stropii de apă care curgeau pe umerii lui, pe spate şi pe gropiţa ciudată de mai jos, apoi, săpunindu-şi mîinile, atinse încîntată, incitînd partea din faţă care era mult mai fascinantă.

Patul era moale şi îmbietor cînd ajunseră acolo. Prosopul mare şi pufos, pe care Eric se pricepea să-l folosească atît de bine ştergîndu-i trupul, era ca o catifea plină de ispite pentru trupul ei care ardea de dorinţă. Ştergîndu-i fiecare deget de la picioare cu mişcări circulare, apoi curba graţioasă a gleznei, genunchii şi coapsele, el urcă mereu mai sus, sărutîndu-i fiecare porţiune uscată a pielii. Ea îi cuprinse în mîini capul cu părul umed, călăuzindu-l şi mişcîndu-se nerăbdătoare sub atingerea lui. El înaintă încet, chinuitor de dulce pe abdomenul, talia şi coastele ei. Cînd îi

găsi sînii, îi şterse cu prosopul ca apoi să-i umezească din nou cu gura şi cu vîrful limbii, împrăştiind fiori de extaz în trupul ei arzător.

Atingerea prosopului pe pielea ei îi deşteptase fiecare nerv la viaţă şi ea îi luă prosopul din mîini pentru a împărtăşi cu el aceleaşi senzaţii.

Începîndu-şi mişcările cu mîini tremurătoare, pline de nerăbdare, îi uscă fiecare părticică din trupul lui ud de apă, frecîndu-i uşor părul de pe piept, ştergîndu-i plină de încîntare muşchii braţelor şi ai umerilor, chinuindu-l pînă la extaz şi făcîndu-l să scoată gemete de plăcere, cînd îi exploră abdomenul şi coapsele, dînd o atenţie specială zonei care pulsa de dorinţă aşteptînd-o.

În cele din urmă, el nu mai putu îndura şi o trase deasupra. Ea îl primi înăuntrul ei şi se mişcară împreună, încîntaţi de unirea trupurilor, dar şi fericiţi că acum îşi aparţineau definitiv unul altuia.

Se auziră şoapte de dragoste care nu mai fură ignorate de această dată, cînd începură un dans senzual al pasiunii ce crescu în intensitate, transformîndu-se în extaz. Punctul culminant sosi pentru amîndoi odată, marcat de strigăte guturale ale plăcerii supreme.

Stînd alături şi zîmbind fericiţi, se atinseră unul pe altul, redescoperindu-se uimiţi. Cînd degetele ei îi atinseră tăietura de la buză, Leslie se ridică într-un cot ca s-o vadă mai bine.

– Bietul de tine, murmură ea. Vrei să-ți pun ceva acolo? Mă tem că ai luat bătaie degeaba, într-un fel sau altul.

– Nu mă plîng, murmură el zîmbind atent doar cu o jumătate de gură, şi nu vreau decît un singur lucru pe buză.

– Doar am intrat de una singură în capcană de data asta, nu? spuse ea, aplecîndu-se să-l sărute blînd pe buze.

Cînd îşi ridică capul, rămase privindu-l cîteva minute, încruntîndu-se gînditoare.

– Ce-i cu chipul ăsta serios? întrebă el mîngîind-o pe păr şi pe spate cu dragoste.

– M-am tot gîndit la toate încurcăturile astea în care m-ai băgat tu, spuse ea serioasă, atingîndu-i obrazul cu vîrful degetelor şi dacă e să fiu cinstită cu mine însămi, trebuie să recunosc că de fiecare dată am fost vinovată mai mult de jumătate.

Se încruntă din nou clătinînd din cap.

– Oare e posibil ca, după toți aceşti ani în care am dat vina pe tine, tocmai eu să fiu piaza-rea?

Eric rîse cu prudență, avînd grijă de buză.

– Cred că sîntem o pereche destul de potrivită. Se spune că pentru a dansa tango e nevoie de doi, iar amîndoi se pare că picăm în aceleaşi necazuri.

Rîse şi ea, dînd din cap.

– Cred că ai dreptate.

Sprijinindu-şi capul de umărul lui, îl cercetă cu mîna cîteva clipe, apoi întrebă:

– În prima noapte cînd am stat de vorbă, mi-ai spus că ai cerut o femeie în căsătorie şi că ea a rîs de tine, ți-aduci aminte?

El încuviință din cap.

– Cine era? Era o persoană chiar atît de importantă pentru tine?

– Foarte, foarte importantă, şopti el serios, iar zîmbetul îi dispăru.

Înălțîndu-şi capul, ea privi în ochii lui albaştri care continuau să zîmbească, deşi gura lui era serioasă.

– Cît de importantă? Nu poți s-o uiți?

Ştia că şi ea avusese un soț, dar nu putea suporta gîndul ca Eric să se gîndească la o altă femeie.

– Nu, nu pot s-o uit, spuse el, apoi zîmbi. Tu ai fost, prostuțo. Nu-ți aminteşti? Aveai şaisprezece ani, iar eu aproape optsprezece. După vara aia nu te-ai mai întors în stațiune, iar eu am fost distrus.

– Cum de-am putut uita un lucru atît de important? se întrebă ea simțindu-se sigură acum de dragostea lui.

– De-acum n-am să te mai las să uiți, spuse el ridicîndu-se în pat şi privind spre fereastră. Se întunecă. Hai să ne îmbrăcăm şi să plecăm pe

insulă, înainte să bată cineva în uşă şi să ne întrebe dacă numai asta facem mereu.

– Bună idee.

Ea rîse şi se ridică să se îmbrace. În timp ce-şi punea blugii, privindu-l cum caută în valiză prin maldărul de lucruri, încercînd să-şi găsească o pereche de şosete, spuse:

– Apropo de ghinioane şi de necazuri, crezi că vom reuşi vreodată să scăpăm de ele?

Eric o privi cu ochi încrezători şi cu o expresie serioasă întipărită pe chip.

– Oh, absolut. Acum cînd ne-am reîntîlnit şi ne-am rezolvat neînțelegerile, totul se va rezuma doar la decor şi convenienţe. Căsătoria e o chestiune serioasă, să ştii. Cere o anumită doză de maturitate. Nu crezi?

Ea oftă, terminînd să se îmbrace. El avea dreptate, bineînțeles, nu putea să-l dezaprobe. Dar dacă Eric avea de gînd să se schimbe, atunci viaţa îşi va pierde din farmec şi emoţii.

Mai tîrziu, cînd se întunecase de-a binelea, se strecurară ca două umbre afară din vilă, ducînd sacoşe cu haine şi provizii pentru a le pune în barca lui Eric.

El nu folosi motorul pentru a nu fi auziți şi preferă în schimb să vîslească liniştit către insulă, cu ramele care făceau foarte puțin zgomot. Lumina

lunii îi argintase părul, iar umerii i se mişcau senzual, odată cu vîslele. Leslie îşi lăsă degetele în apă, privindu-l cu adoraţie în ochi.

O cărare aurie peste apa lacului ce clipocea liniştită ducea către luna ce strălucea înconjurată de milioane de stele pe cerul de catifea. Broscuţele şi greierii îşi cîntau refrenele lor de dragoste, iar la distanţă se auzea orchestra din staţiune interpretînd cîntece romantice.

Aplecîndu-se înainte, Leslie îl cuprinse pe Eric în braţe, oprindu-l din vîslit. Îngenunchind între picioarele lui, îl sărută pe obraz şi pe gît.

– Te iubesc atît de mult, şopti ea. Nu-mi pot ţine mîinile departe de tine.

– Foarte bine, răspunse el, luînd-o în braţe şi apăsîndu-şi obrazul, proaspăt bărbierit, de fruntea ei, pentru că şi eu te iubesc şi vreau să-ţi simt mîinile pe trupul meu.

Se îmbrăţişară în barca ce se legăna uşor, sărutîndu-se fericiţi, doi îndrăgostiţi singuri într-o noapte cu lună plină, lîngă o pădure de pini uriaşi.

Apoi Eric îşi ridică gînditor capul şi şopti:

– Grăsunico?

Ea îşi ridică ochii întrebătoare.

– Ce e?

– Mă întreb dacă se poate să faci dragoste într-o barcă în mijlocul lacului fără a păţi vreun necaz.

Arăta foarte serios, cu o cută între sprîncene.

Primul ei impuls fu să protesteze şi să-i spună că e nebun, dar apoi bănui că, în ciuda aspiraţiilor lui către maturitate, Eric nu se va maturiza niciodată. Slavă domnului, se gîndi ea şi rîse încet, înainte de a lua în seamă, în mod serios, întrebarea pe care i-o pusese el.

Făcînd cîteva mişcări de probă, simţi cum barca se leagănă puternic dintr-o parte în alta.

– Ei bine, spuse ea, strecurîndu-şi o mînă pe sub cămaşa lui, nu există decît un singur mod de a afla, nu-i aşa?

SFÎRŞIT

„CARTEA PRIN POŞTĂ“

1.	MALIBU	Pat Booth	10500
2.	BEVERLY HILLS	Pat Booth	12500
3.	PALM BEACH	Pat Booth	13900
4.	TRANDAFIRI PENTRU EA	Julie Garwood	9800
5.	LADY BOSS	Jackie Collins	12690
6.	ÎNTOARCEREA	Maeve Bincky	7200
7.	MAGNAŢII	Susan Crosland	8900
8.	PE URMA SECRETELOR	Eileen Goudge	11500
9.	URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8500
10.	SUBIECT DE BÎRFĂ	Deborah Chiel	8500
11.	O TOAMNĂ ÎNCÎNTĂTOARE	Fayrene Preston	6500
12.	LOVITURĂ DE MAESTRU	Elizabeth Gage	16500
13.	MIAMI	Pat Booth	13900
14.	CHIPUL FĂRĂ MASCĂ	Sidney Sheldon	3500
15.	PASIUNE	Laura Taylor	5870
16.	NOAPTE BUNĂ DOAMNĂ	Martina Cole	10200
17.	MÎNAŢI DE AMBIŢIE	Susan Crosland	15900
18.	PRIMA NĂSCUTĂ	Doris Mortman	10200
19.	GEAMĂNA DE FOC	Jude Deveraux	11900
20.	MAI MULT DECÎT AMANTĂ	Leanne Banks	5000
21.	PEACH	Elizabeth Adler	7900
22.	TENTAŢIE ARZĂTOARE	Barbara Boswell	5000
23.	FEMEIA FALSĂ	Jude Deveraux	10950
24.	MEANDRE	Jayne Ann Krentz	15500
25.	IUBITUL SECRET	Sally Steward	12900
26.	RIVALITATE	Deborah Smith	5000
27.	TEAMĂ DE ZBOR	Erica Jong	7500
28.	JUSTIŢIA ESTE O FEMEIE	Catherine Cookson	6950
29.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	4750
30.	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	10200
31.	MĂNUŞA DE FIER	Robert Goddard	17900
32.	ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8800
33.	DIMINEAŢĂ, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	7500
34.	DUŞMANI ÎNDRĂGOSTIŢI	Liz Fielding	14900
35.	CURTÎND-O PE SUSAN	Theresa Gladden	5000
36.	PIERDUTĂ ÎN IUBIRE	Sandra Brown	9078
37.	CU TOTUL A TA	Glenna McReynolds	13900
38.	PROBLEME PERSONALE	Judith Michael	10500
39.	BĂNUIALA	Quintin Jardine	12500
40.	ÎN ORICE ZI DE JOI	Peggy Webb	5000
41.	VENDETA	Jackie Collins	17950

42.	ÎNGER ŞI DEMON	Sara Orwig	5000
43.	INIMA ALEGE	Billie Green	5000
44.	CERCURI MONDENE	Ruppert Legge	8300
45.	FURTUNĂ TROPICALĂ	Patt Bucheister	5000
46.	RĂZBUNAREA	Robert Mendelsohn	10500
47.	UN ZÎMBET CA O RAZĂ DE SOARE	Iris Johansen	5000
48.	SOŢII, PRIETENE, IUBITE	Jean Saunders	14900
49.	ŞAPTE PĂCATE	Anthony Bruno	6300
50.	TEAMĂ DE IUBIRE	Sheila Rann	10500
51.	TUNETUL LUI STORM	Marianne Shock	5000
52.	ÎNCONJURAT DE ÎNGERI	Peggy Webb	5000
53.	ÎN ARŞIŢA NOPŢII	Fayrene Preston	5000
54.	ATÎT DE DEPARTE, ATÎT DE APROAPE	James Mitchell	12500
55.	EI DISTRUG EI ADUC FLORI	Anna Eberhardt	5000
56.	PARTENERI ÎN PASIUNE	Ann Kelly	13900
57.	JAFUL	Christopher Newman	6950
58.	RĂZVRĂTITA LUI ADAM	Sandra Chastain	5000
59.	ÎNFRUNTÎND TIMPUL	Lori Copeland	5000
60.	INDISCREŢII	Elizabeth Adler	15900
61.	ESTE VREMEA IUBIRII	Lori Copeland	5000
62.	VRĂJIŢI	Adrienne Staff	5000
63.	SĂ ATINGI INFINITUL	A.Staff şi S. Goldenbaum	5000
64.	PROCLAMAT CU SÎNGE	Hugh Miller	7500
65.	O CAPCANĂ PERFECTĂ	Linda Cajio	5000
66.	TOT RĂUL SPRE BINE	Eilleen Goudge	17900
67.	DOAMNA PERICULOASĂ	Martina Cole	8950
68.	REGULA JOCULUI	Sally Goldenbaum	5000
69.	ARŞIŢA VERII	Faye Hughes	5000
70.	TENTAŢIA IUBIRII	Linda Cajio	5000
71.	UN SĂRUT PENTRU MAI BINE	Joan Bramsch	5000
72.	ŞOSELE ŞI SĂLI DE DANS	Diana Atkinson	12900
73.	O ORĂ, LA MIEZUL NOPŢII	Debra Dixon	5000
74.	ÎN CĂUTAREA FERICIRII	Shirley Conran	10200
75.	AMBIŢIE BLONDĂ	Samantha Phillips	15500
76.	FRUMUSEŢE PERICULOASĂ	Joyce Maynard	7500
77.	SPERANŢĂ REGĂSITĂ	Mary Kay McCommas	5000
78.	ALUNGĂ BALAURII	Margie McDonnell	5000
79.	UN COWBOY ÎNDRĂGOSTIT	Linda Warren	5000
80.	ARTICOL DE SENZAŢIE	Joyce Hopkirk, Eve Pollard	8200
81.	VISUL REGĂSIT	Nora Roberts	14950
82.	MASCA TIMPULUI vol. I,II	Marius Gabriel	15300
83.	ANOTIMP VRĂJIT	Patricia Burroughs	5000
84.	CEVA MINUNAT	Judith McNaught	16500

85.	DESTIN vol. I,II	Sally Beauman	17900
86.	REGĂSIRE	Sandra Brown	8700
87.	FRUMUSEŢE RĂPITOARE	Shirley Lowe	6200
88.	UN ÎNGER DULCE	Doris Parmett	12900
89.	SEDUSĂ ŞI ABANDONATĂ	Linda Lael Miller	7400
90.	LOGODNICĂ DE-A PURURI, SOŢIE NICIODATĂ	Susan Connell	5000
91.	MOMENTUL POTRIVIT PENTRU IUBIRE	Theresa Gladden	5000
92.	AŞTEAPTĂ-MĂ	Mary Kay McComas	5000
93.	E MINUNAT	Susan Connel	5000
94.	CE CĂŢEA CE TICĂLOASĂ	Chrystal Rose	7600
95.	ÎNTOARCE-TE IUBITO	Billie Green	5000
96.	VÎNĂTOAREA DE CAPETE	Juliette Mead	9200
97.	CÎNTEC NEAŞTEPTAT	Iris Johansen	5000
98.	PĂCATUL ORIGINAR vol I,II	Marius Gabriel	15900
99.	ŞOAPTE DE IUBIRE	Diane Pershing	5000
100.	PAGODA ROŞIE	Robert Mendelsohn	7900
101.	FEMEIA ÎNDRĂGOSTITĂ	Victoria Leigh	5000
102.	ÎNGERUL ZĂPEZII	Marcia Evanick	5000
103.	O FEMEIE BOGATĂ	Minette Walters	15900
104.	BĂRBATUL CARE O FERMECASE	Olivia Rupprecht	5000
105.	FRĂŢIA PIETREI	David Morrell	8600
106.	TĂINUITORUL	Victoria Leigh	5000
107.	PIERDUŢI ÎN PARADIS	Sandra Brown	8200
108.	FLUŞTURATICUL	Charlotte Hughes	5000
109.	BĂRBAT DUR, FEMEIE PRACTICĂ	Charlotte Hughes	5000
110.	ARMA SEDUCŢIEI	Joan Elliott Pickart	5000
111.	LA SUD DE CENTRU	Christopher Newman	7300
112.	JURNAL DE FATĂ SINGURĂ	Kate Morris	7200
113.	VIOLONISTUL	Susan Richardson	5000
114.	BĂRBATUL IDEAL	Doris Parmett	5000
115.	TRANDAFIRII DIN SAN ANTONIO	Fran Baker	5000
116.	PASĂREA CROCODIL	Ruth Rendell	8500
117.	ÎNTÎLNIREA	Minette Walters	15500
118.	INSULA	Ion Lilă	2000
119.	SECRETE BINE PĂZITE	Sandra Brown	14900
120.	LIGA NOPŢII ŞI A CEŢII	David Morrell	8700
121.	BOTNIŢA SCORPIEI	Minette Walters	15900
122.	LACE 2	Shirley Conran	6608
123.	CAMERA ÎNTUNECATĂ	Minette Walters	16500
124.	NU CRED ÎN VRĂJI	Mary Kay McComas	5000
125.	BĂTAIA INIMII	Danielle Steel	7700
126.	DECEPŢII	Judith Michael	6500

127.	PRIMA DRAGOSTE ULTIMA DRAGOSTE	Judith Saxton	9800
128.	MANECHINE BLONDE	Elizabeth Harrington	9200
129.	CUM SĂ ZĂPĂCEŞTI UN BURLAC	Nancy Holder	10000
130.	SECRETUL	Sandra Brown	10900
131.	RISCURI	Jackie Collins	16000
132.	DILEMA I, II	Penny Vincenzi	27900
133.	IUBITA LUI	Maris Soule	5000
134.	CEI BOGAŢI VOR MOŞTENI	Elizabeth Adler	18500
135.	STĂPÎNĂ PE SITUAŢIE	Sidney Sheldon	16500
136.	EVADAREA	Martina Cole	9900
137.	FASCINAŢIA	Sandra Brown	8200
138.	O FATĂ SEDUCĂTOARE	Linda Lael Miller	10300
139.	VREMEA IUBIRII, VREMEA UITĂRII	Robert Goddard	15900
140.	ŞI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	16500
141.	PASIUNE DOMINANTĂ	Judith Michael	10500
142.	BUNĂTATEA FEMEILOR	J.G. Ballard	15900
143.	ÎNTOARCE-TE LA MINE	Barbara Bickmore	11800
144.	FERMECATĂ	Charlotte Hughes	5000
145.	SEDUCĂTOAREA ÎN ROŞU	Sue Rich	7500
146.	NOROCUL ESTE O FEMEIE	Elizabeth Adler	16500
147.	IUBITA MILIONARULUI	Tessa Barclay	9900
148.	VISÎND LA DRAGOSTE	Kay Hooper	5000
149.	LA NOAPTE ŞI ÎNTOTDEAUNA	Nora Roberts	11800
150.	CĂSĂTORIE ARANJATĂ	Julie Garratt	15500
151.	FETE RELE, FETE BUNE	Liza Cody	10800
152.	NICIODATĂ NU SPUNE NU	Patricia Scanlan	10900
153.	LEGĂTURI DE SÎNGE	Sidney Sheldon	16900
154.	UN BĂRBAT ATRĂGĂTOR	Sara Orwig	5000
155.	ACTE DE IUBIRE	Judith Michael	11700
156.	FRUMOASA CU PĂRUL ROŞU	Margie McDonnell	12900
157.	NICICÎND NU E TÎRZIU PENTRU DRAGOSTE	Diane Pershing	5000
158.	DILEMA UNUI ÎNDRĂGOSTIT	Doris Parmett	5000
159.	DORINŢA	Jayne Ann Krentz	15900
160.	JOCUL CU DRAGOSTEA	Patt Bucheister	5000
161.	CEI FRUMOŞI, CEI BOGAŢI	Christopher Newman	7500
162.	EMMA ŞI BĂRBATUL CEL RĂU	Linda Lael Miller	8700
163.	POVESTE DE DRAGOSTE	Leanne Banks	5870
164.	FĂRĂ SCĂPARE	Marylin Manning	13900
165.	IUBITE ŞI ÎNŞELATE	Patricia Scanlan	8800
166.	O FEMEIE UN ÎNGER	Joseph Koenig	8500
167.	BELGRAVIA	Charlotte Bingham	7200

168.	FEMEILE DIN VIAŢA LUI	Barbara B Taylor	11800
169.	ÎMBLÎNZIREA CHARLOTTEI	Linda Lael Miller	10900
170.	CERCURI	Doris Mortman	8700
171.	ÎNGER REBEL	Elizabeth Palmer	14500
172.	FEMEI PERICULOASE	Natalie Fox	10950
173.	IMAGINEA IUBITULUI	Sandra Chastain	7000
174.	TRĂDARE INTIMĂ	Linda Barlow	12500
175.	JURĂMINTE UMBRITE	Sue Rich	10500
176.	DRAGOSTE NEPERMISĂ	Margaret Callaghan	11900
177	IA-MĂ DE SOŢIE STRĂINE	Kay Gregory	11900
178.	PRIMA DRAGOSTE, A DOUA DRAGOSTE	Stephanie Mittman	12900
179.	BANII SAU IUBIREA	Sophie Weston	12900
180	LEGĂTURĂ INCESTUOASĂ	Robert Goddard	15900
181.	SĂ CUMPERI O AMINTIRE	Anne hampson	9000
182.	CINEVA SĂ MĂ APERE	Michelle Spring	9000
183.	ÎNTRE DOUĂ IUBIRI	Stella Whitelaw	10800
184.	PUTEREA VISULUI	Nora Roberts	12500
185	PĂSTREAZĂ VISUL	Nora Roberts	12500
186	DIN ADÎNCUL INIMII	William J Cougalin	10550
187	PLĂCERI DESFRÎNATE vol I,II	Penny Vincenzi	25000
188.	PASIUNE REÎNVIATĂ	Fayrene Preston	9900
189	GEAMĂNA DE GHEAŢĂ	Jude Deveraux	14500
190.	SĂRUTUL	Kathleen Creighton	9900
191.	SANCTUARUL	Nora Roberts	14450
192.	ROMANŢĂ ÎN JUNGLĂ	Linda Warren	9900
193.	CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE	Maxine Barry	12900
194.	ÎNCEPÎND CU ADAM	Terry Lawrence	9900
195.	UN SĂRUT DE FOC	Jude Deveraux	11900
196	JOC STRÎNS	Lori Copeland	10500
197.	FASCINAŢIE	Robert Goddard	12900
198	SOŢIA ABANDONATĂ	Joyce Hopkirk, Eve Pollard	12900
199.	AMBIŢIE ŞI RĂZBUNARE	Dawn Reno	15900
200	CUTIA PANDOREI	Elizabeth Gage	29900
201	VIAŢA SEXUALĂ A MARILOR DICTATORI	Nigel Cawthorne	14900

Lista se va îmbogăţi continuu cu noi titluri de succes, pe măsura apariţiei lor la Editura Miron.

Expedierea prin poştă este plătită de Editură.
Adresa:
Editura MIRON, *Str.Baiulescu 63A, sector 5, Bucureşti. C.P. 28 - 30*

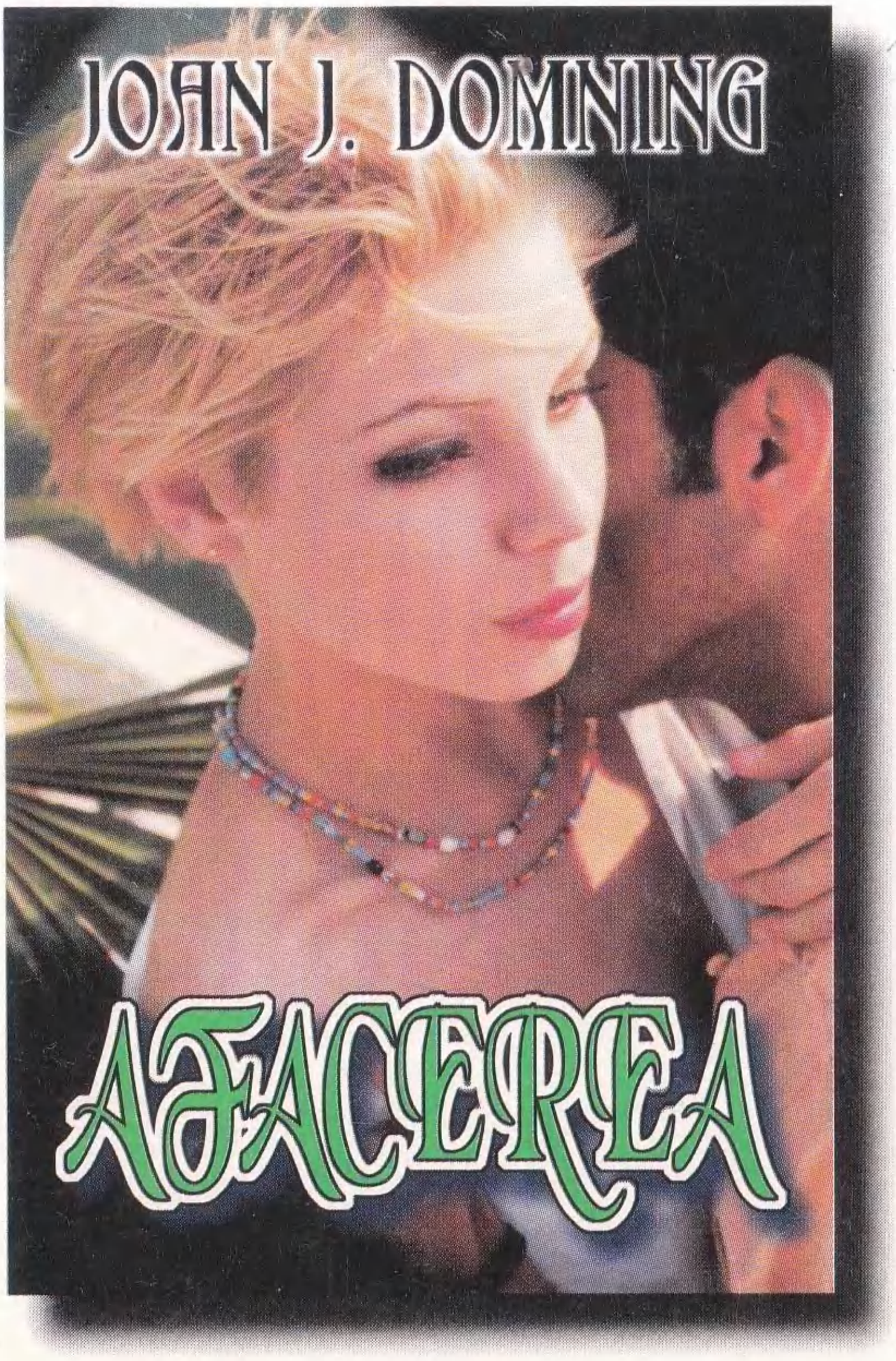

Povești de dragoste pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori de care vă veți aminti mereu.